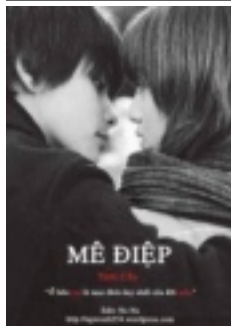

Mê Điệp

Contents

Mê Điệp	1
1. Chương 1: Ngày Thứ Nhất	1
2. Chương 2: Đêm Thứ Nhất	7
3. Chương 3: Ngày Thứ Hai	12
4. Chương 4: Đêm Thứ Hai.	16
5. Chương 5: Ngày Thứ Ba	20
6. Chương 6: Đêm Thứ Ba	24
7. Chương 7: Ngày Thứ Tư	28
8. Chương 8: Đêm Thứ Tư	32
9. Chương 9: Ngày Cuối Cùng	36
10. Chương 10: Đêm Cuối Cùng	39

Mê Điệp

Giới thiệu

Được ở bên em, là mục đích duy nhất của đời anh. Năm ngày năm đêm, một câu chuyện tình, một k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-diep>

1. Chương 1: Ngày Thứ Nhất

Đối với Tiêu Chi Liệt mà nói, thứ sáu nào cũng giống thứ sáu nào, nó cứ thường thường, chẳng có niềm vui bất ngờ, thậm chí còn có phần buồn tẻ.

Sáng sớm, khi chiếc ‘đồng hồ báo thức sống’ gọi cô dậy, cô cảm thấy đầu hơi choáng váng, nên chỉ lảo lảo bầu mà không chịu ngồi dậy. Đồng hồ báo thức sống dịu dàng nói: “Vậy em ngủ thêm một chút đi, lát nữa anh gọi em.” Nói xong hình như còn hôn lên hai má cô. Cô gãi gãi mặt, rồi xoay người vùi đầu vào gối tiếp tục ngủ.

Kết quả là khi sức tỉnh lại thì đồng hồ đã chỉ mười giờ. Cô bật dậy từ trên giường lao xuống, vừa vớ lấy quần áo vừa kêu lên thảm thiết: “Anh bảo sẽ gọi em dậy ngay lập tức mà! Sáng hôm nay em có cuộc họp đó!”

Tô Vị Tĩnh đang đứng trước gương thất cầ vạt: “Anh thấy em chóng mặt khó chịu nên muốn em ngủ thêm một lát. Bữa sáng ở trên bàn, ăn một chút rồi đi. Lát nữa anh ra sân bay, sẽ đưa em đến cơ quan trước, đừng lo.”

Tiêu Chi Liệt nhìn vẻ mặt dịu dàng của anh, bao nhiêu cơn tức giận đều bay hết, đành yên lặng đi rửa mặt. Một người đàn ông, đã yêu bốn năm kết hôn ba năm, mà vẫn giữ được tình cảm chân thành, cho đến giờ chưa từng nói nặng lời, trước khi đi công tác vẫn còn nhớ chuẩn bị bữa sáng cho bạn thật chu đáo, thấy bạn kêu chóng mặt không nỡ gọi bạn dậy, mặc dù chuyện này có thể khiến bạn bị sếp chửi, nhưng bạn làm sao có thể không biết xấu hổ mà nổi cáu với anh ấy cơ chứ?

Tô Vị Tĩnh bắt xe ra sân bay, đưa cô đến cổng công ty, trước khi đi còn lưu luyến ôm vào lòng một cái, khiến cho bảo vệ gác cổng cùng tài xế taxi cười nhìn bọn họ chằm chằm. Tiêu Chi Liệt đỏ mặt, đẩy anh ra: “Chồng già vợ già rồi còn làm chuyện nổi da gà như vậy! Anh đi mau đi, không lỡ chuyến bay bây giờ!” Sau đó vừa thuận thực ném gói đồ ăn sáng chưa kịp ăn hết vào thùng rác, vừa mở điện thoại di động ra xem.

Mở máy ra quả nhiên có một đồng cuộc gọi nhờ cùng với tin nhắn, tất cả đều từ số của chị Lý – Thủ trưởng của cô. Còn chưa kịp đọc hết tin nhắn, sếp Lý đã gọi điện đến, khỏi phải nói, lại một tràng chửi mắng đổ ập xuống. Sau cùng kết luận một câu độc nhất vô nhị: “Tiêu Chi Liệt à Tiêu Chi Liệt, sao cha cô lại đặt cho cô cái tên lừa đảo như vậy hả, người cũng như tên, người như tên cái rắm ấy! Tôi thật sự bị chập mạch mắt mù mới tuyển cô vào làm! Cô nói cô không phải là nữ trung hào kiệt, nhưng ít ra cũng đừng như bãi bùn nhão chứ hả?”

Cho nên nói người cũng như tên là lừa đảo, bởi tên là cha mẹ đặt, nó có thể hiện tính cách tốt thì cũng là cha mẹ muốn nó tốt. Ví dụ như Hà Tiểu Tiểu phòng bên, mang cái tên vô cùng nhu nhược, khuôn mặt cũng như một cô Lolly, nhưng hành động lại mạnh mẽ như vũ bão nói một là một, mới vào công ty hai năm đã coi Tiêu Chi Liệt như đàn em, hơn hai mươi tuổi đã lên chức trưởng phòng.

Thật quá chênh lệch à.

Song Hà Tiểu Tiểu vô cùng thoải mái khi giới thiệu cô là đàn em của mình, hai người chưa từng xung đột đến quyền lợi của nhau, cho nên bình thường hay cùng nhau đi ăn cơm.

Bận bịu cả buổi sáng, rồi lại mang tâm trạng chán ngán vượt qua buổi chiều, khi đến buổi tối cùng Hà Tiểu Tiểu xuống nhà ăn ăn cơm, cô không nhận được mà hỏi: “Tên của tôi nghe giống cái loại nữ anh hùng NB* giới giang lâm à?”

(*NB: tự cao)

Hà Tiểu Tiểu nói: “Sao không giống, cô xem tên các nữ anh hùng như là Hoa Mộc Lan, Mộc Quế Anh, Phàn Lê Hoa, Tiêu Chi Liệt, khá là giống.”

Giống chỗ nào cơ chứ!

“Nếu không cũng giống nữ hiệp giang hồ, kiếm khách vân vân, nghe thế nào cũng không giống tên của một quý bà.”

Đúng là cùng loại với giai cấp bóc lột đại gian đại ác, Hà Tiểu Tiểu đây là muốn nuôi con heo là cô giúp sếp đây.

Nữ hiệp giang hồ, đừng nói vậy chứ. Từ khi còn bé cô đã vô cùng bất mãn với cái tên của mình, nghe không đáng yêu cũng không khí phách, càng không dịu dàng hay cá tính. Cô vô cùng hâm mộ Tô Vị Tĩnh, nghe tên anh vừa có chất văn nghệ lại vừa tươi mát, đặc biệt mà lại có ý nghĩa, hận không thể đổi ba mẹ với anh, chiếm cái tên này ỉnh đùng. Về sau mẹ Tiêu phải nói với cô rằng, “Chi Liệt” là tên một nữ siêu nhân trong cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, cô ấy vô cùng lợi hại, là tay đánh vô địch của hệ Ngân Hà, lúc đấy cô mới hài lòng.

Nhớ lại hồi bé cô cũng coi như là cô bé mạnh mẽ có chí hướng, vậy mà không biết từ lúc nào đã biến thành cây củi khô bỏ đi như bây giờ?

Mặt Hà Tiểu Tiểu vẫn cúi xuống bát ăn, tiếp tục vỗ về heo: “Thực ra đâu cần phải lo lắng, phụ nữ là để yêu thương che chở, cần gì phải tự mình chống lại mưa gió gian khổ, nên mảnh mai mơ màng một chút thì hơn.”

Đúng vậy, Tiêu Chi Liệt bắt đầu chệch khỏi hành trình, có lẽ là từ sau khi lên đại học trở thành người yêu của Tô Vĩ Tĩnh. Hồi trung học, cô vốn là một học sinh hăng hái có chí vươn lên, nếu không đã không thể thi vào trường đại học tốt nhất, học cùng Tô Vĩ Tĩnh.

Hà Tiểu Tiểu ăn xong, đặt đũa xuống, cuối cùng kết luận: “Được rồi, cuộc sống đang tốt đẹp nên đừng tỏ ra đau trứng* nữa. Cô nói cô lấy được anh chồng vừa giàu vừa đẹp trai, một lòng một dạ với cô, những thứ người ta phải cực khổ để giành lấy thì cô đều có được, người ta ao ước ghen tỵ còn không kịp, cô còn ngồi đây rầu rĩ làm gì? Chẳng nhẽ sướng quá nên đâm chán sao?”

(*có thể hiểu là ám chỉ vấn đề khiến mình nhứt nhối khó chịu.)

Có lẽ mọi chuyện quá suôn sẻ, cuộc sống không hề gợn sóng, bởi vậy mới thấy nhàn đến buốt trứng sao?

Cô không biết nên kể với Hà Tiểu Tiểu về nội tâm nghi hoặc của mình thế nào mới không bị phun ra trứng đau, vì thế đành đổi sang cách nói uyển chuyển hơn: “Tiểu Tiểu, có phải cô cũng thấy tôi giống đồ bỏ đi không?”

Hà Tiểu Tiểu híp mắt lại: “Cô muốn nói về mặt nào?”

Tiêu Chi Liệt tiếp tục hỏi: “Vậy cô nghĩ thế nào về chồng tôi, anh ấy là đàn anh cùng khoa với cô, cũng coi như quen biết đi? Cô thấy anh ấy có ưu tú không?”

Hà Tiểu Tiểu không ngờ cô lại hỏi vậy, vấn đề này hơi khó an ủi, tuy có tư cách là người nuôi heo cho sếp, nhưng muốn cô giả vờ an ủi người khác, cô vẫn không làm được, vì vậy đành bĩu môi nói: “Chuyện chồng có yêu hay không yêu cô, cùng chuyện cô có tài năng hay không có nửa đồng Mao liên quan sao?”

Tiêu Chi Liệt cũng biết Hà Tiểu Tiểu có bạn trai được hai năm, nhưng dạo gần đây đối xử ngày càng tệ với cô ấy, có lẽ sắp chia tay, bởi vậy chủ đề này nên dừng tại đây.

Hai người cùng đi ra khỏi công ty, Hà Tiểu Tiểu thuận miệng hỏi: “Tôi đi xe điện ngầm, còn cô đi gì? Đàn anh đến đón cô à?”

Tiêu Chi Liệt nói: “Anh ấy đang đi công tác.”

“À, vậy cô tự lái xe về hả?”

“Tôi, tôi không biết lái xe...”

Hà Tiểu Tiểu đưa ánh mắt “Cô đúng là được che chở tốt quá nên thành đồ vô dụng rồi” nhìn cô. Tiêu Chi Liệt vội cướp lời cô ấy: “Tôi với cô cùng đi tàu điện ngầm nhé!”

Hà Tiểu Tiểu tiếp tục vỗ về heo: “Cũng tốt, thể nghiệm chút nỗi khổ của dân sinh, khá hiệu quả để trị chứng đau trứng đấy!”

Hai người đi hai hướng khác nhau, nên trước khi chia tay Hà Tiểu Tiểu hỏi một câu: “Đàn anh đi công tác mấy ngày?”

“Chắc khoảng bốn năm ngày.”

“Cuối tuần nếu buồn thì gọi tôi đi dạo phố cùng, nhưng cô phải khao cơm nhé. Trong nhà có việc gì thì gọi điện cho tôi, nếu đàn anh trở về mà thấy cô chết đói trong nhà thì tôi gặp phiền phức lớn.”

Tiêu Chi Liệt tức giận quăng túi đánh cô ấy, Hà Tiểu Tiểu linh hoạt tránh được, vẫy vẫy tay đi. Tiêu Chi Liệt đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cô ấy dần biến mất sau cầu thang, rồi mới quay người vào trạm đón xe.

Từ tận đáy lòng cô thấy Tiểu Tiểu là một cô gái rất đặc biệt, vừa thông minh lại tài giỏi, xinh đẹp, tuy hơi độc miệng, nhưng lòng dạ rất tốt, trọng tình trọng nghĩa, làm việc bài bản và đáng tin nhiệm. Một cô gái

tốt như vậy, vì sao bạn trai lại không tốt với cô ấy? Các bạn đồng nghiệp, bạn học, bạn thân, kể cả còn độc thân hay đã có gia đình, đều lấy làm chua xót bất đắc dĩ cho cô ấy, nhưng mỗi nhà có một quyển kinh để niệm, mỗi người có đủ loại chuyện thế tục để phiền não.

Chỉ có bản thân mình, mọi chuyện đều hài lòng như ý, cuộc sống cứ như một câu chuyện cổ tích — à, ngoại trừ làm việc không hiệu quả thường xuyên bị sếp mắng chửi.

Vì sao nhỉ? Bởi vì cô vô cùng tốt số sao?

Còn năm phút nữa mới đến trạm điện ngầm tiếp theo, Tiêu Chi Liệt đứng trước cửa xe, cửa kính loáng thoáng phản chiếu một khuôn mặt lạnh lùng, ngũ quan đoan chính, cũng coi như đẹp mắt, nhưng cô khẳng định anh ta nằm trong đồng người qua đường không quen biết. Cô ngáp một cái, bắt đầu buồn chán suy nghĩ đến chuyện ban nãy không biết xấu hổ mà hỏi Hà Tiểu Tiểu về vấn đề đau trứng: Chồng cô Tô Vị Tĩnh, một anh chàng đẹp trai giàu có tiêu chuẩn, vì sao lại thích một người từ trong ra ngoài chẳng có chút quyến rũ như cô.

Thực ra câu hỏi này từ năm thứ nhất Tô Vị Tĩnh đã trình bày với cô, lý do tốt hơn cô nghĩ gấp nhiều lần, có thể tạm nói lý do chỉ có tám chữ: Thanh mai trúc mã, lâu ngày sinh tình.

Hai nhà họ Tô và họ Tiêu từng công tác lâu năm tại một cơ quan lớn, cũng xem như là có quan hệ thân thiết nhiều đời. Về sau hai ông bà nhà họ Tiêu vẫn kiên trì làm việc tại đơn vị cho đến lúc chết, còn hai ông bà nhà họ Tô lại có tư tưởng tự do cầu tiến nên đã chuyển sang kinh doanh, và trở thành một nhà phú hào nho nhỏ, từ đó hai nhà cũng ít qua lại.

Mẹ Tô cùng Mẹ Tiêu vốn là bạn học, nhưng mẹ Tô bị tình yêu oanh tạc cho đầu óc mê mụ, đến tuổi được pháp luật cho phép thì lập tức kết hôn tự đưa mình xuống phần mộ hôn nhân, sau đó cũng khẩn cấp trở bông kết quả, còn mẹ Tiêu hưởng ứng theo lời kêu gọi của Tổ quốc nên đã cống hiến tuổi thanh xuân cho Tổ quốc, dẫn đến chuyện Tiêu Chi Liệt nhỏ hơn Tô Vị Tĩnh đến bốn tuổi. Khi Tiêu Chi Liệt vừa vào Đại học thì Tô Vị Tĩnh đã chuẩn bị tốt nghiệp. Năm ấy lúc cô điền nguyện vọng trước khi thi, mẹ Tiêu còn đặc biệt gọi Tô Vị Tĩnh qua nhà làm người tư vấn.

Ý kiến của Tô Vị Tĩnh chỉ có một: “Với điểm số của Chi Chi, nếu muốn vào trường chúng cháu thì không thành vấn đề, sau này ở cùng một chỗ còn có thể chăm sóc lẫn nhau.

Tiêu Chi Liệt nói: “Ừa, sang năm anh tốt nghiệp rồi còn gì?”

Mặt anh không chút biểu cảm mà liếc cô một cái: “Anh dự định sẽ ở lại học lên cao.”

Mẹ Tiêu cũng hỏi: “Không phải ba cậu nói tốt nghiệp xong sẽ về giúp gia đình sao? Ông ấy đồng ý cho cậu học tiếp sao?”

Tô Vị Tĩnh học khoa tâm lý học, nếu để anh ấy thuyết phục ba thì còn siêu đẳng hơn bọn giang hồ bịp bợm lừa đảo, năm xưa vì chuyện điền nguyện vọng thi đại học mà ba con hai người từng mâu thuẫn với nhau, nhưng cuối cùng ba Tô bại trận. Tô Vị Tĩnh tiếp tục nhìn Tiêu Chi Liệt: “Cháu sẽ thuyết phục ba.”

Năm thứ hai ba con hai người họ quả thật đã cãi vã một trận ầm ĩ, và Tô Vị Tĩnh lại một lần nữa thắng trận, cũng không biết anh đã dùng cách gì để đối phó với tính khí nóng như lửa của ba Tô.

Khi đó Tiêu Chi Liệt đã trở thành bạn gái của anh rồi, cô hỏi anh: “Ba anh không biết anh muốn học chuyên sâu sao? Anh chưa từng bàn bạc với ba à?”

Còn anh thì ngồi trước máy tính giúp cô sửa lại bài luận của môn học tự chọn, cúi đầu “Ừ” một tiếng.

“Anh đã có quyết định này từ lâu à?”

Anh nói: “Cũng không lâu lắm, khoảng lúc này năm ngoái thôi.”

Tiêu Chi Liệt nói đùa: “Lúc này năm ngoái không phải là thời gian em điền nguyện vọng à, em bảo này, có phải vì em nên anh mới cố tình ở lại học chuyên sâu đúng không?”

Ai biết được nói đùa lại thành thật, anh thản nhiên gật đầu: “Đúng vậy.”

Tiêu Chi Liệt trợn trừng nhìn anh: “Anh, anh...Quyết định một chuyện lớn như vậy chỉ để tán gái thôi sao?”

Tô Vị Tĩnh ngừng tay, xoay người lại: “Chi Chi, anh cần phải sửa lại hai chuyện: Thứ nhất, xin đừng dùng cụm từ không đúng đắn là ‘Tán gái’ để miêu tả tình yêu của anh đối với em; thứ hai, chỉ cần được ở bên em thì phải làm gì anh cũng sẵn lòng, cho nên quyết định này chẳng có gì là ghê gớm.”

Tiêu Chi Liệt ngẩn người giương ánh mắt chờ đợi nhìn anh, Tô Vị Tĩnh nhân cơ hội hôn một cái lên má cô, rồi quay lại tiếp tục sửa luận văn.

Vì sao mình chỉ thuận miệng nói đùa một chút lại thành như vậy chứ! Mà cái miệng đáng ghét này, quên lần trước buộc miệng nói đùa với anh cuối cùng tự biến mình thành bạn gái của anh rồi sao!

Nhớ tới lời bày tỏ của Tô Vị Tĩnh, Tiêu Chi Liệt suýt thì phụt ra một ngụm máu. Sau khi lên đại học, vì hai nhà thân thiết nhiều thế hệ, và cũng vì lời phớt nhạo của ba mẹ Tiêu, nên Tô Vị Tĩnh cực kỳ chăm sóc Tiêu Chi Liệt. Nhập học thì đại diện lo liệu thủ tục giấy tờ, trước buổi lên lớp thì mua giúp giáo trình, khi thi thì tìm tài liệu phù hợp, máy tính hỏng thì sửa giúp, ngay cả trên đường đi thấy cô đi múc nước thì lập tức cầm lấy ấm nước đuổi cô về ký túc xá, khiến cho cả khoa đều biết mà nói cô có một người “anh trai” cẩn thận chu đáo từng li từng tí một, và có lẽ tâm lý con người cũng như cây cỏ, khó có thể không buông những lời nói đùa đùa để đào bới những chuyện mờ ám của cô.

Cô vẫn còn nhớ rõ ngày đó là một đêm yên bình, lớp cô muốn tìm một nơi để tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, tìm tới tìm lui cuối cùng lại phải nhờ Tô Vị Tĩnh mượn giúp phòng đa chức năng trong trường để tổ chức. Buổi tụ họp kết thúc lúc hừng đông, Tô Vị Tĩnh đưa cô và bạn cùng phòng trở về ký túc xá, lúc đến nơi bạn cùng phòng lại đùa giỡn đẩy hai người họ ra ngoài cửa ký túc xá, muốn cô phải báo đáp ân tình của anh trai thật tốt, rồi toé toét chạy lũ lượt lên tầng. Tiêu Chi Liệt uống chút rượu, gan cũng lớn hơn, cười hì hì hỏi: “Haizz, sao anh quan tâm đến chuyện của em vậy, thật sự coi em như em gái à? Nói thật đi, có phải anh thầm mến em từ lâu rồi không?”

Vậy mà anh thực sự trả lời rằng: “Đúng vậy.”

Tiêu Chi Liệt bị giật mình đến tỉnh cả rượu: “Anh, anh nói gì cơ?!”

Anh trịnh trọng lặp lại một lần nữa: “Em hỏi anh có phải đã mến em từ lâu không, anh nói đúng vậy.”

Cô khó hiểu hỏi: “Em, sao em không nhìn ra?” Rõ ràng chỉ là tình cảm anh em bạn bè thuần khiết, tuy cô không nhạy cảm cho lắm, nhưng cô vẫn cảm giác được trong khoa có vài nam sinh thầm mến cô mà!

Anh tỏ ra rất vô tội nói: “Trước khi em tròn mười tám tuổi, nếu tôi mà biểu hiện ra ngoài thì có khác nào hành vi dâm tà bỉ ổi với trẻ vị thành niên chứ.”

Tiêu Chi Liệt ghen hờn nửa buổi, khuôn mặt đỏ bừng, không nghĩ ra lời nào để đáp lại, nên quyết định chạy là thượng sách: “Em, em về ký túc xá đây!” Sau đó lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nhưng cánh tay bị anh bắt được, bàn tay anh nắm vô cùng chặt, lời cô quay lại đối mặt với anh. Đèn trên khu ký túc xá đã tắt hết, chỉ còn ánh đèn đường mờ nhạt từ phía sau lưng anh hắt lại, khuôn mặt anh bị sắp bóng nên nhìn không rõ, nhưng đôi mắt lại lấp lánh như đang tỏa sáng.

“Chi Chi...” Anh khẽ gọi, “Ở bên anh được không?”

Cả người cô cứng đờ, giống như con cua bị hấp chín, cô ra sức giãy ra khỏi bàn tay anh, nhưng anh chỉ dùng chút lực đã kéo được cô đến gần mình.

Anh lại hỏi một lần nữa: “Được không?”

Mặt cô đã đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu, không dám nhìn anh, chỉ nhìn chăm chăm vào cổ tay đang bị anh nắm, rồi dùng hết sức lực...khẽ gật đầu.

Rồi bàn tay đang chơi kéo co với cô bỗng tăng thêm lực kéo cô vào lòng, hai tay ôm lấy gáy cùng vai cô, không chần chừ hôn xuống.

Cô chưa bao giờ thấy Tô Vị Tĩnh mạnh mẽ như thế, cứ như thác lũ cuộn trào không có điểm dừng, mãi đến khi cô gần như nghẹt thở, chìm đắm trong nụ hôn. Cô mơ màng màng nghĩ, nếu anh biểu hiện ra ngoài từ sớm thì đúng là hành vi dâm tà bỉ ổi với trẻ vị thành niên.

Từ trên cửa sổ lầu đối diện, có người nhô đầu ra huýt sáo về phía bọn họ. Tiếng huýt sáo kéo dài một lúc lâu, thì Tô Vị Tĩnh mới chịu buông ra, hai người họ trán kề trán, mũi kề mũi, há mồm thở dốc, lúc này mới cảm thấy xấu hổ. Cô cúi đầu vào ngực anh kêu la: “Trời ơi bị người ta nhìn thấy hết rồi, ngượng chết người đi được!”

Ngực anh cũng đập thành thịch như đánh trống. Anh ôm lấy cô, tỳ cằm lên tóc cô, khàn giọng nói: “Chi Chi, anh đợi ngày này lâu lắm rồi!”

Những lời này đương nhiên phải qua một thời gian dài cô mới không còn xấu hổ hồi hộp khi nhớ đến, cô cố làm mặt nghiêm túc hỏi anh: “Rốt cuộc anh bắt đầu thích em từ lúc nào hả?”

Anh mỉm cười: “Còn sớm hơn so với tưởng tượng của em.” Nếu cô truy hỏi anh đến cùng, thì anh sẽ tỏ ra mất điếc tai ngờ mà lơ đi.

Cái gì mà còn sớm hơn cô tưởng tượng? Chẳng lẽ còn sớm hơn thời kỳ dậy thì sao? Hay là đã thầm thích cô từ khi cô còn bé? Trời, yêu trẻ con hả người!

Nói chung về tình yêu của Tô Vị Tĩnh đối với Tiêu Chi Liệt, thì lời bầy tỏ của anh ngoài dự đoán của cô, tình cảm của bọn họ nảy nở cũng ngoài dự đoán của cô, sự sâu nặng cũng ngoài dự đoán của cô, cho nên cô thường xuyên có cảm giác bất an ngờ vực đối với tình yêu này. Nó tựa như quỹ đối được tặng ột bữa tiệc, hay như quỹ nghèo nhất được bao tiền —— Đây là đạo cụ biểu diễn à? Hay là tiền giả vậy? Nếu không, thì đúng là đang nằm mơ nhỉ?

Quãng thời gian cô sống bên Tô Vị Tĩnh, anh vô cùng tốt với cô, cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào có thể tốt với bạn gái trên mức tưởng tượng như vậy, khiến cô hoài nghi rằng có phải mình đang nằm mơ hay không.

Nhưng cõi mộng mơ này lại vô cùng chân thực, diễn ra liên tiếp trong suốt bảy năm.

Chưa từng tỉnh.

Có đôi khi, bạn nhận được một niềm vui bất ngờ, chưa chắc đã là chuyện tốt. Ví dụ như người nào đó vừa mở cửa bỗng phát hiện ra có người bỏ một hòm vàng trước cửa, bạn sẽ sướng ngây ngất mà nhận lấy, hay bạn sẽ hoang mang không biết phải làm gì?

Cô biết một cô bạn cùng khoa cũng thích Tô Vị Tĩnh, khi nghe nói bọn họ thành đôi thì đến lạnh lùng chất vấn cô: “Tôi không hỏi cô xứng hay không xứng với anh ấy, tôi chỉ hỏi cô có xứng với những nỗ lực của anh ấy không? Có yêu anh ấy như anh ấy yêu cô không?”

Tiêu Chi Liệt nghĩ thầm, đúng vậy, cô không đáng được hưởng hòm vàng kia, nhưng cũng không thể gửi trả nó.

Cô cũng từng tự hỏi mình: cô có yêu Tô Vị Tĩnh không? Cô có giống như cô bạn tình địch kia nói không, rằng vì anh khôi ngô, ưu tú, lại chủ động theo đuổi, nên mới đồng ý để anh làm bạn trai không?

Khi cô vừa trưởng thành, mới biết yêu, thì lập tức có một người anh đẹp trai bên cạnh, cô cũng từng đổ mắt khi gặp anh, từng có lúc tim đập như hươu chạy vì anh, cũng từng mơ mộng nếu mai sau được ở bên anh thì như thế nào, vì ảo tưởng của mình mà trần trọc hưng phấn đến tận nửa đêm. Nhưng đó có phải là tình yêu không?

—— Ít nhất thì cô có thể khẳng định đó không phải là tình cảm đối với người anh trai.

Cô chưa từng yêu ai, cho nên không biết tình yêu là loại tình cảm như thế nào.

Thế nhưng, khi xem những bộ phim điện ảnh hay những cuốn tiểu thuyết ca ngợi tình yêu, chính cô cũng nhận thấy, tình yêu của cô dường như vẫn còn thiếu thứ gì đó.

Thiếu cái gì mới được?

Sau khi kết hôn được ba năm, vào giờ tan tầm của một ngày thứ sáu nào đó, Tiêu Chi Liệt đứng trước cửa tàu điện ngầm, buồn chán suy nghĩ đến vấn đề làm cô đau trứng. Cô bỗng thấy đầu óc choáng váng, vội lấy tay ôm trán mình.

Sau đó cô thấy người kia.

Một người đàn ông trẻ tuổi, đứng trên sân ga tàu điện ngầm đối diện. Giờ tan tầm ngày thứ sáu, hành khách đợi xe đứng nghìn nghịt hai bên đường sắt. Hắn đứng im không nhúc nhích trong đám người, nửa người bị những hành khách che chắn, cách dải đường sắt cùng hai tấm cửa kính, ngay cả diện mạo cũng không thấy rõ, nhưng cô chỉ liếc mắt đã thấy hắn.

Dường như những người xung quanh chỉ là cảnh nền trắng đen, và hắn ở đó là màu sắc rực rỡ nhất; giống như có một tia chớp xẹt qua màn đêm u ám hỗn độn; giống như đã từng thấy qua từ rất lâu, rất quen thuộc.

Là ở đâu? Rốt cuộc đã gặp ở đâu?

Cô càng cố gắng tìm tòi trong trí nhớ, thì đầu càng choáng váng hơn, huyết thái dương giật giật đau đớn. Nhưng đúng lúc này chuông điện thoại di động bất thành linh vang lên.

Là Tô Vĩ Tĩnh gọi đến: “Chi Chi, em có khỏe không?”

“Hả?” Cô giật mình, “Em khỏe ạ, sao vậy?”

“Sáng này em bảo chóng mặt mà, giờ đã đỡ hơn chưa?”

“À, không, hình như ngày càng chóng mặt hơn, còn hơi đau đầu nữa.”

Giọng anh nghe có phần thương tiếc: “Em xem em đấy, anh vừa đi đã xảy ra chuyện, bảo anh làm sao yên tâm để em lại một mình, có khi sau này phải buộc em bên người từng giây từng phút mới được.”

Cô phản đối: “Chắc là do điều hòa trong phòng bật lạnh quá thôi, ai chẳng nhức đầu, em không phải là trẻ con, về ngủ một giấc là khỏe ngay thôi, đừng lo lắng.”

Tô Vĩ Tĩnh lại tiếp tục lải nhải dặn dò một hồi. Vừa gác điện thoại, Tiêu Chi Liệt bỗng nhớ ra, hình như không nhìn thấy người đàn ông kỳ lạ kia nữa. Sân ga vẫn đông nghịt người, cô chăm chú nhìn ra ngoài tìm kiếm, lúc này tàu điện ngầm vào trạm, cửa kính bật ra như dây cung, chỉ còn nhìn thấy những bóng người đồng loạt lác lư di chuyển. Đến khi chuyển tàu chuyển bánh lần nữa, trước mắt chỉ còn lác đác vài người xa lạ đang ảo não giậm chân vì không kịp lên xe.

2. Chương 2: Đêm Thứ Nhất

Ban đêm Tiêu Chi Liệt mơ một giấc mơ.

Cô thường ngủ say như chết, trong nhà có bị cướp cũng không hay biết, cũng rất ít khi nằm mơ. Chỉ khi nào Tô Vĩ Tĩnh không ở nhà, nằm một mình không quen, thì sẽ gặp phải những giấc mơ kỳ lạ.

Cảnh trong mơ gần giống như cảnh trên một hành tinh huyền ảo xa lạ trong những bộ phim khoa học viễn tưởng, địa hình kỳ lạ, núi đá trơ trụi, đất đai cằn cỗi chỉ có chút rêu xanh bám trên bề mặt, những tia sáng có màu sắc sặc sỡ lạ lùng không biết đến từ phương nào, thỉnh thoảng lại rơi qua. Tiêu Chi Liệt nghĩ, đây đúng là một giấc mộng phi thực tế.

Chắc đây có lẽ là địa phương thần bí nhất trong mơ — vậy mà cô vẫn còn nhớ rõ mình đang ở trong giấc mơ. Loại cảm giác này rất kỳ dị, tựa như bạn đang xem một chương trình ti vi yêu thích, ngay lúc đang xem đến chỗ gay cấn thì bên góc ti vi lại nhảy lên phụ đề quảng cáo, nhắc nhở bạn rằng đây chẳng qua chỉ là một chương trình mà thôi.

Bắt đầu của giấc mơ là cô vừa tỉnh dậy trong một căn lều vải, khi đi ra ngoài thì phát hiện ra mình đang ở trong một thế giới phi hiện thực, lúc đang quan sát xung quanh thì có một cô bé bỗng nhảy tới bên cạnh cô, khuôn mặt bị phơi nắng đến đen bóng tỏ ra vui mừng gọi cô: “Chi Liệt, chị tỉnh rồi!” Cô còn chưa kịp mở miệng, thì cô bé đã quay đầu hét to về hướng xa xa: “Chi Liệt tỉnh rồi, mau đến đây!”

May quá, tên cô không đổi, cô vẫn là cô, cho nên đây thực sự chỉ là một giấc mộng, chứ không phải cô đã xuyên qua hay trọng sinh thành Thần Mã*.

(Thần Mã: Bộ phim hoạt hình Trung Quốc sản xuất năm 1992.)

Cô bé gọi một đám người tới đây, có nam có nữ, và có một người dẫn đầu — Tiêu Chi Liệt nhìn hẩn đến gần, bỗng thấy sững sốt.

Hắn chính là người đàn ông ban ngày cô từng gặp trên trạm xe điện ngầm. Mặc dù hẩn đã thay đổi trang phục, khuôn mặt cũng không thấy rõ, nhưng cô khẳng định chính là hẩn.

Khi hẩn đến gần cuối cùng cô cũng thấy rõ mặt mũi, chắc khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn, đúng là rất đẹp trai ưa nhìn. Hẩn mặc trang phục ngự trang màu vàng đất, chân mang giày da, mặc giống y như quân nhân. Nếu cô đoán không nhầm, bên trong đây thất lưng chắc hẩn phải dất thêm dao hay súng. Những người khác cũng mặc tương tự hẩn, nhưng tất cả đều không có quân hàm hay các loại ký hiệu để nhận dạng.

Tiêu Chí Liệt suy nghĩ một chút, quên đi, đây chỉ là mơ, quan tâm đến thân phận của bọn họ làm gì.

Người đàn ông đó quay sang nhìn một chút, không lộ ra chút biểu cảm nào, chỉ nói: “Nếu tỉnh rồi thì chuẩn bị nhỏ trại xuất phát đi.” Rồi lại nói với Tiêu Chi Liệt: “Mau đi thay quần áo đi.”

Tiêu Chi Liệt cúi đầu nhìn bản thân, cô mặc một cái áo lụa dài màu trắng, có vẻ giống váy ngủ, nhưng nhìn kỹ thì cũng không giống lắm.

Vài người đứng sau hẩn cũng có vẻ mặt vui mừng như cô bé lúc nãy, hình như bọn họ đều muốn qua hỏi thăm cô nhưng lại bị người đàn ông kia quay ra nhìn, nên đều ngượng ngùng mà tản đi.

Tiêu Chi Liệt kéo kéo cái áo lụa trắng trên người nhìn không hề phù hợp với nơi đóng quân này. May mà cô bé kia lanh lợi, chạy sang kéo tay cô nói: “Đi nào, em đưa chị đi thay quần áo.”

Cô bé đưa cô vào căn lều ban nãy, cầm một bộ trang phục ngự trang đưa cho cô thay. Tiêu Chi Liệt suy nghĩ mãi không biết có nên giả vờ mình bị mất trí nhớ để nhờ cô bé nói rõ tình hình hay không, nhưng cuối cùng cô quyết định hỏi thẳng: “Người ban nãy là ai vậy?”

Dù gì đây cũng chỉ là một giấc mơ, lo lắng nhiều làm gì, chẳng nào mình cũng sẽ tỉnh dậy.

Quả nhiên, NPC* trong mộng cũng chẳng chút logic nào đáng để nói. Cô bé ngoan ngoãn trả lời: “Đó là Ngụy đại ca, Ngụy Tầm, là nhị thủ lĩnh của chúng ta.”

(NPC: là những nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi. Viết tắt của Non-player character.)

“Vây đại thủ lĩnh là ai?”

Cô bé không trả lời luôn mà dùng ánh mắt long lanh sùng bái nhìn cô.

Tiêu Chi Liệt : “Không phải là tôi chứ?”

Cô bé tiếp tục đưa ánh mắt long lanh nhìn cô, khiến cô chảy mồ hôi lạnh rùng rùng. Ngày chỉ suy nghĩ một chút, mà đêm đã nằm mộng ngay, ban ngày cô nghĩ bản thân mình thật vô dụng, đến ban đêm lại mơ mình YY thành nữ thống lĩnh kiên cường bất khuất, đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đi ra khỏi lều, những người khác trong doanh trại đã lục tục hạ hết lều trại xuống để chuẩn bị di chuyển. Phương tiện di chuyển là vài chiếc xe tải cũ nát, chỉ đủ để xếp đồ lên, còn tất cả mọi người đều phải đi bộ.

Đây là một khe núi khuất gió khuất nắng, mặt trời vừa lên lưng chừng núi, nhưng nhiệt độ không khí đã lên rất cao rồi. Tiêu Chi Liệt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thấy hơi khó hiểu nên hỏi cô bé: “Ừm em...”

Cô bé đứng là một NPC rất biết phối hợp: “Gọi em là Tiểu Tuyền.”

“À, Tiểu Tuyền.” Cô lấy che trên mắt phóng tầm nhìn về phía luồng ánh sáng rực rỡ đang rọi từ phía sau núi, “Bây giờ là buổi sáng phải không?”

“Không phải, là hoàng hôn rồi.” Tiểu Tuyền giơ tay nhìn xuống một thiết bị trên cổ tay tương tự như đồng hồ đeo tay, “Ba giờ mười phút.”

Ba giờ mười phút, mà đã hoàng hôn rồi sao!

Quên đi, tất cả cả chỉ là mơ, chỉ là một giấc mơ mà thôi, không cần phải logic khoa học gì hết.

Vóc người Tiểu Tuyền tuy nhỏ nhắn, nhưng làm việc lại vô cùng tháo vát nhanh nhẹn, nháy mắt đã đóng gói xong lều vải cùng túi ngủ rồi chất lên xe tải. Ngụy Tầm ở phía trước chỉ huy, xe tải đi trước mở đường, người đi bộ theo sau. Tiêu Chi Liệt nhìn thoáng qua, sơ sơ cũng có khoảng hai ba trăm người.

Đi một đoạn về phía trước, vòng qua ngọn núi đang chắn mặt trời, nhiệt độ lập tức lên cao, ánh nắng rọi xuống khiến người ta hoa mắt, hơi nóng hầm hập phả vào mặt, mặt đất thì khô cằn hơi bốc lên khói trắng, chẳng khác gì đứng trên đường quốc lộ giữa trưa tháng bảy.

Tiểu Tuyền đưa cho cô một cái khăn mặt để lau mồ hôi, rồi lại liếc xuống cái thiết bị trên tay: “Bây giờ mới có 44 độ, vẫn còn mát chán, đợi lát nữa mặt trời xuống núi, lúc đấy sẽ lạnh hơn.”

Ba giờ mười, chẳng vạng tối, 44 độ, mát mẻ, cô thấy hoàn toàn tuyệt vọng với độ logic của giấc mơ này rồi, chẳng cần phải cẩn thận trong từng lời, có nói lung tung thiếu suy nghĩ chắc cũng chẳng sao.

Quả nhiên, không quá mười phút sau, mặt trời đã xuống đằng chân trời, thu lại hết những luồng ánh sáng chói mắt, chỉ còn là một hình tròn vàng óng như lòng đỏ trứng.

—— hình như không đúng lắm, không chỉ có một mặt trời.

Tiêu Chi Liệt ngó người ra mà nhìn mặt trời vĩ đại đến bất thường đằng chân trời kia, lẩm bẩm nói: “Thực sự có hai mặt trời sao...”

“Đó là Hậu Nghệ.”

Ngụy Tầm chẳng biết đã đến cạnh bọn họ từ lúc nào. Cô quay đầu hỏi: “Hậu Nghệ?”

Ngụy Tầm không nhìn cô mà nhìn chằm chằm hai mặt trời trên đường chân trời: “Không biết một Hằng tinh* đến từ nơi nào, va vào mặt trời, từ đó trái đất thành như bây giờ. Tổ tiên của chúng ta có truyền thuyết Hậu Nghệ bắn mặt trời, cho nên chúng ta mới gọi nó là Hậu Nghệ.”

(Hằng tinh: hay chính là Định tinh. Một Hằng tinh hay gọi là Ngôi sao, dù to hay nhỏ, đều có “Phản ứng nhiệt hạch”. Một Hằng tinh cũng giống như mặt trời, luôn di chuyển xoay quanh tâm thiên hà. Để tìm hiểu kỹ thêm mời các bạn gu gờ)

Hóa ra giấc mơ còn bay tới cả đề tài tận thế thế này, thật là TM* thời thượng.

(TM: câu chữ bậy...)

Ngụy Tầm quay đầu lại: “Vũ khí của cô đâu?”

“Hả? Vũ khí?” Cô sờ sờ trên thắt lưng, “Vũ khí nào?”

Ngụy Tầm rút súng lục của mình đưa cho cô, cô cũng theo bản năng mà rút tay ra sau lưng, không dám nhận lấy. Đó là súng, là súng thật, là thứ có thể giết chết người.

Ngụy Tầm không nhẫn nại: “Cầm, trời sắp tối, phải chuẩn bị chiến đấu ngay lập tức.”

“Tôi, tôi không biết dùng!” Ngay cả ô tô cũng không biết lái, máy tính thiết bị điện bị hỏng đều để chồng sửa, làm sao động tay vào súng được, nói gì đến chiến đấu! YY* thế này có vẻ hơi quá mức!

(YY: tưởng tượng, mơ mộng...)

“Cô quan sát tôi làm.” Ngụy Tầm đứng bên cạnh cô, tháo băng đạn ra, rồi lắp lại làm mẫu một lần quá trình lên đạn, “Nhìn thấy tăng đá màu đỏ kia không? Ngắm bắn vào nó.”

Tăng đá kia ở xa trăm mét, chỉ bé bằng nắm đấm. Súng lục chuyển đến tay cô, nó nặng trĩu đè lên bàn tay, nòng súng đen ngòm truyền đến cảm giác lạnh lẽo cứng rắn của sắt thép. Nhưng cảm xúc hoang mang trong lòng bỗng lặng xuống, phẳng phất như có sự quen thuộc nào đó, khiến cô bình tĩnh.

Cô dựa theo hướng dẫn của Ngụy Tầm, ngắm vào tăng đá, bóp cò súng.

Một phát súng trúng đích, tăng đá vỡ tan tành.

Sức tưởng tượng thật là cường đại, đúng là bàn tay vàng, khả năng học tập siêu đẳng! Dù chỉ là tưởng tượng nhưng cũng đủ để cô thoát ly khỏi hàng ngũ vô dụng.

Sắc mặt Ngụy Tầm thoáng dịu đi, thấy đất bám trên vai cô, thì đưa tay phẩy sạch đi, nhẹ giọng nói: “Cẩn thận một chút, nhớ đi theo Tiểu Tuyền, đừng tách khỏi đoàn.” Rồi đi lên cùng đội dẫn đầu.

Tiêu Chi Liệt dắt khẩu súng vào thắt lưng, quay đầu thì thấy vẻ mặt Tiểu Tuyền tỏ ra ám muội nhìn chăm chăm cô cười xấu xa, trông mắt hết nhìn cô rồi lại chuyển sang bóng lưng của Ngụy Tầm.

Cô chuẩn bị tâm lý rồi hỏi: “Tôi cùng anh ta...?”

Tiểu Tuyền NPC lập tức biến thành người thông minh lương thiện giải thích: “Anh ấy là vị hôn phu thanh mai trúc mã của chị.”

Chẳng trách chuyện gì cũng là nhị thủ lĩnh quyết định, còn đối với đại thủ lĩnh thì hết ba quát bốn, hóa ra cô chỉ là thủ lĩnh bù nhìn.

Khi trời tối, bọn họ đã đi sâu vào hẻm núi. Ngụy Tầm ra lệnh cho đoàn xe giảm tốc độ lại, đội ngũ đang đi hàng dọc lại chuyển sang xếp thành đội ngũ hình vuông, bắt đầu phân phát súng ống đạn dược.

Bàn tay Tiêu Chi Liệt hơi run rẩy, cứ chốc chốc lại sờ khẩu súng dắt ở thắt lưng. Sau đó cô còn được phát thêm một con dao nhỏ cùng hai quả lựu đạn, xem ra đồ trang bị của đội vẫn còn rất sơ sài.

Nhưng Tiểu Tuyền lại rất vui vẻ, ven đường có một bụi cỏ đuôi chó, con bé còn rút hai cọng lên để chơi.

Tiêu Chi Liệt tò mò hỏi: “Em không thấy hồi hộp à?”

“Chuyện này xảy ra hàng ngày, việc gì phải hồi hộp.” Tiểu Tuyền cầm cọng cỏ đuôi chó quẹt qua chóp mũi, “Hơn nữa em có thể cảm nhận được kẻ địch lần này rất yếu.”

Đội ngũ đi thêm một kilomet nữa thì phía trước bỗng có tiếng súng, sau đó đồng loạt nổ súng khai chiến.

Tiêu Chi Liệt đứng cuối hàng, dưới này không hề có động tĩnh. Trên tiền phương cũng không có mệnh lệnh yêu cầu trợ giúp, nói vậy chắc tình hình chiến đấu không kịch liệt lắm.

Cô ngồi xổm phía sau tảng đá đợi một lúc, chờ lâu đến nỗi buồn chán, đành quay sang hỏi Tiểu Tuyền: “Em có biết quân địch như thế nào không?”

Tiểu Tuyền còn đang mải chơi với cỏ đuôi chó: “Ai biết, chớp chớp cạc cạc, đại khái là giống chim nào đó.”

Tiêu Chi Liệt nghe không hiểu lắm: “Nào đó là sao?”

Tiểu Tuyền đang định trả lời, đột nhiên hoảng sợ, gào lên: “Tránh mau!” Sau đó kéo Tiêu Chi Liệt lăn một vòng, trốn sang bên cạnh tảng đá, chợt nghe thấy tiếng “Phạch phạch —— oành!” một tiếng, có cái gì đó nặng nề nện xuống chỗ ẩn thân ban nãy của bọn họ.

Khỏi cần Tiểu Tuyền giải thích, Tiêu Chi Liệt cũng biết quân địch mà bọn họ đang phải đối mặt là cái giống gì rồi —— đó là một con quái điều khổng lồ, cao tầm ba bốn mét, cơ thể thì mập mạp mà cánh thì ngắn ngủn, dù nó có cố đập cánh đến mấy cũng chẳng thể bay lên nổi. Thế nhưng móng vuốt của nó rất sắc bén, trên sống lưng cùng cánh có gai cứng, hàm răng trong miệng thì như răng cưa rất có lực sát thương, nó chỉ đập cánh phành phạch vài cái đã có mấy người bị thương.

Tiểu Tuyền rút súng ra định bắn trả lại, nhưng bên cạnh đã có người nhanh tay hơn. Cơ thể Tiêu Chi Liệt phản ứng còn nhanh hơn đại não của cô, một viên đạn chuẩn xác xuyên qua mắt trái của quái điều, khiến nó văng ra phía sau. Con quái điều kia âm ỉ ngã xuống đất, giãy dụa một lúc rồi dần dần bất động.

Tiểu Tuyền rút lại khẩu súng, khinh thường bĩu môi nói: “Em đã nói là rất yếu mà, chỉ là con gà mà thôi.”

Tiêu Chi Liệt tưởng mình nghe lầm: “Con gà? Em nói đây là con gà?”

“Con gà là gà trống gà mái gà con? Gà từ hiệu Cánh gà Tây Môn?”

Tiểu Tuyền có phần ngờ ngàng: “Thế nào cũng là gà —— nhưng mà Cánh gà Tây Môn là ai?”

“Cánh gà Tây Môn không phải là người, là một cửa hàng bán cánh gà nướng...” Thấy Tiểu Tuyền có vẻ mù mờ, cô vẫy vẫy tay, “Quên đi không có gì quan trọng. Con gà, không phải như nó, phải như vậy chứ?” Cô lấy tay vẽ ra hình dáng nho nhỏ của con gà.

Tiểu Tuyền hiểu ra: “À, chị muốn nói đến loài gà của thời đại mặt trời. Từ khi Hậu Nghệ xuất hiện, chúng nó đã biến dị thành như vậy đó.”

Tiêu Chi Liệt nhìn chằm chằm con quái đểu vừa chết kia, nhìn từ trên xuống dưới, ngoại trừ có móng vuốt, răng nhọn, gai cứng ở những vị trí dùng để tấn công, thì nó chính xác là một con gà được phóng to gấp mười lần.

Cô không khỏi bội phục trí tưởng tượng của bản thân. Một người kiến thức nghèo nàn về vật lý và sinh học như cô cũng có thể sáng tác ra “Mặt trời bị Hằng tinh va đập phải khiến Trái đất có hai mặt trời”, xem ra cô cũng chỉ có thể sáng tác ra năm chữ “Trái đất bị hủy diệt”.

Tiếng súng phát ra từ tiền phương ngày càng gần, có lẽ các đồng đội bị đẩy lui xuống đây. Đàn gà bắt đầu phát động tập kích trên không, thỉnh thoảng sẽ có vài chiến sĩ gà noi theo làm liệt sĩ như con lúc nãy, từ trên không trung lao thẳng xuống đoàn người, tuy có thể tạo ra lực sát thương không nhỏ, nhưng bay xuống lại chẳng thể bay lên, đa số đều bị bao vây bắn đến chết, hết sức oanh liệt.

Đoàn người ở hậu phương được Ngụy Tầm tập trung lại một chỗ. Từ tiền phương có người đi xuống báo cáo: “Đàn gà này bị diên rồi. Bây giờ là thời kỳ sinh nở của chúng nó, có hơn mười con gà mái đang tập trung ấp trứng ở đây, chúng nó muốn bảo vệ đám con nên chẳng màng sống. Hay chúng ta cứ rút lui trước, tìm đường khác để đi thôi.”

Ngụy Tầm lạnh lùng nhìn anh ta: “Rút lui về sau? Anh có biết truy binh đang cách chúng ta rất gần không? Anh sẵn lòng hy sinh quyết đấu với đàn gà mái, hay muốn quay lại quyết đấu cùng Tô Vị Tĩnh?”

Người nọ rùng mình, đứng thẳng người hành lễ với hắn, rồi chạy nhanh về tiền phương.

Tiếng Ngụy Tầm không to, nhưng Tiêu Chi Liệt vừa lúc tai thính nghe thấy: “Anh vừa bảo ai cơ? Quay lại quyết đấu với ai?”

Tiểu Tuyền kéo tay áo cô.

Ngụy Tầm im lặng chốc lát rồi đáp: “Tô Vị Tĩnh.”

Tiêu Chi Liệt buột miệng: “Anh ấy là...hả?”

Ngụy Tầm tiếp lời cô: “Quân địch. Muốn sinh tồn trong xã hội này thì sẽ có rất nhiều kẻ địch, hắn chỉ là một trong số đó. Nhưng nếu nói về mức độ ghê gớm thì nên tận lực tránh xung đột trực tiếp với hắn.”

“Chúng ta đánh không lại hắn sao? Hắn rất lợi hại?”

“Tôi không biết, chỉ biết là ta không nên chạm mặt hắn.” Ngụy Tầm cầm súng trong tay, nhìn thẳng vào mắt cô: “Cô cũng rất lợi hại.”

Đến giờ Tiêu Chi Liệt đã hoàn toàn hiểu rõ, cô đang nằm mơ biến chính mình YY thành nữ siêu nhân vô địch Ngân Hà trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng mà mẹ cô kể năm đó. Không những thế còn tưởng tượng người đàn ông mình gặp ở trạm tàu điện ngầm thành vị hôn phu thanh mai trúc mã của mình, hơn nữa còn biến ông chồng hợp pháp của mình thành nhân vật đại Boss phản diện.

Cô thấy thật khinh bỉ óc tưởng tượng bừa bãi trái đạo đức theo kiểu Mary Sue* của mình.

(*Mary Sue: Mary Sue là những nhân vật đầu tiên bước ra từ trí tưởng tượng của tác giả, thông thường là do chính các tác giả hóa thân vào fiction hoặc fanfiction mình muốn viết. Vì là hình ảnh tượng trưng cho tác giả, nên tính cách của các Mary Sue có rất nhiều nét tương đồng, thậm chí giống hệt như khuôn đúc “đáng sinh thành” ra mình. Tuy nhiên, ở một số thể loại, tính cách của Mary Sue được cường điệu thêm hoặc là những gì bản thân tác giả không có hoặc khiếm khuyết.

Ngoại hình của Mary Sue không chèn vào đâu được, đều thuộc chuẩn siêu mẫu. Nếu trường hợp về ngoại hình không được điểm lệ cho lắm, thì về đẹp tâm hồn sẽ bù đắp lại tất cả (như sẵn sàng hy sinh không chút đắn đo, giúp đỡ mà không cầu một thứ gì đáp lại).

Tài năng của Mary Sue là không tưởng. Trí lực của cô uyên thâm đến nỗi các học giả tài ba nhất cũng phải ngả mũ cúi chào. Chưa kể đến sức mạnh và siêu năng lực, thậm chí cả God cũng phải kiêng dè. Trong cuộc

sống, Mary Sue cũng có rất nhiều tài lẻ và rất tháo vát, đảm đang nữa (giỏi nấu ăn, may vá, chăm sóc cây cối,...v.v...).

Bản thân cái tên của Mary Sue rất khác biệt, có thể đó là cách phiên âm sai tên hoặc cố tình bóp méo của chính tác giả, tạo nên một cái gì đó cá biệt so với người khác.

Bàn về quá khứ của Mary Sue còn tùy thuộc vào thể loại tác giả muốn viết. Nếu là Adventure/Action hoặc Sci-Fi thì nhìn chung là những tấn bi kịch mà không phải ai cũng có thể chịu đựng được. Còn nếu viết theo thể loại truyện ngắn hoặc General, quá khứ của họ là những sang chấn về tâm lý, tuy không mấy máu me nhưng gây nên những vết thương lòng rất lớn.

Một phiên bản trái ngược về giới tính của Mary Sue chính là các Harry Stu (hoặc Gary Stu theo các web fiction/fanfiction khác). Về cơ bản, họ là những anh chàng có thể cưa đổ hàng đồng con gái bằng ngoại hình, tài năng và tính cách của họ, không có gì khác biệt so với các chị em của mình.

3. Chương 3: Ngày Thứ Hai

Sáng sớm hơn chín giờ Hà Tiểu Tiểu đã gọi điện thoại cho Tiêu Chi Liệt, tiếng chuông phải réo đến vài hồi cô mới ngồi dậy tiếp, một tiếng kêu rên thảm thiết: “Hức —— Alo?”

Hà Tiểu Tiểu cười phá lên: “Đây là cái tiếng gì vậy? Phá vỡ mộng đẹp của cô sao? Hay là ngủ say đến nỗi lăn từ trên giường xuống?”

Lúc này Tiêu Chi Liệt đã tỉnh hẳn: “Tiểu Tiểu, may có cô đánh thức tôi, tôi mơ phải ác mộng, mệt chết mất.”

“Làm gì có ác mộng nào kéo dài đến lúc trời sáng choang thế này?”

Bên kia đầu máy truyền đến tiếng thở dài thườn thượt: “Một lời khó nói hết... Lát gặp nhau tôi sẽ kể tỉ mỉ.”

“Mau dậy đi, hôm nay có tin Grand Pacific đang giảm giá tất cả các tour nghỉ dài hạn đó.”

Hai người hẹn địa điểm gặp nhau, rồi mỗi người tự đi đến, sau đó cùng tìm quán để ăn cơm. Tiêu Chi Liệt hiển nhiên bị cơn ác mộng giày vò không nhẹ, sắc mặt vô cùng xanh xao.

Hà Tiểu Tiểu trêu ghẹo cô: “Nằm mơ đi đánh Star War cả đêm hay sao mà nhìn uể oải thế kia?”

Mồm quạ đen đúng là chuẩn. Khi bị cơn ác mộng quẩn thân thì cảm giác thống khổ vô cùng, giờ nhớ lại vẫn còn thấy kích động ly kỳ. Vì vậy ngay sau đó tỉnh thần Tiêu Chi Liệt bỗng phấn chấn hẳn lên, bắt đầu kể cho cô ấy nghe những điều thần kỳ mà mình đã trải qua.

“Giấc mơ của tôi giống như một bộ phim khoa học viễn tưởng vậy, nó xảy ra tại thời điểm rất nhiều năm về sau. Một ngày nào đó trong tương lai, có thể là 2012 cũng nên, Mặt trời bỗng nhiên bị một Hằng tinh gọi là Hậu Nghệ va phải, khiến cho chúng dính vào nhau và cùng chệch khỏi quỹ đạo, vì vậy Mặt trời trên Trái Đất không còn mỗi ngày mọc đằng Đông lặn đằng Tây nữa, mà nó di chuyển khắp nơi, khí hậu sinh thái vân vân đương nhiên cũng bị đảo lộn...Còn một điều tôi không nhớ rõ lắm, hình như là các sinh vật bị ảnh hưởng của hạt từ trường, nên đã biến dị thành những sinh vật kỳ quái, điều này giống y như khoa học viễn tưởng vậy, thế giới đại loạn...Vì tranh đoạt sinh tồn, loài người đã chia thành rất nhiều thế lực, và tôi cũng là một trong số những thủ lĩnh đứng đầu...Vào một tối nào đó —— ban ngày nhiệt độ lên rất cao, còn bức xạ rất mạnh, nên chúng tôi đều ban ngày ngủ còn tối thì di chuyển —— Chúng tôi đi sâu vào một hẻm núi, đằng sau còn có truy binh hùng mạnh từng bước ép sát...”

Blablabla, mặt mày hớn hở, thêm mắm thêm muối.

Hà Tiểu Tiểu ngoan ngoãn ngồi nghe, vừa ăn vừa nhẩn nại nghe, thấy Tiêu Chi Liệt tạm ngừng lại uống nước thì rất phối hợp hỏi: “Những con gà mái thực sự to như khủng long sao? Sau đó thì sao?”

Nói đến đây Tiêu Chi Liệt có hơi nản lòng: “Sau đó chúng tôi đánh rồi đánh rồi lại đánh...Còn sau nữa thì bị điện thoại của cô đánh thức.”

Giấc mộng ly kỳ cứ vậy mà kết thúc, đầu voi đuôi chuột, thật khiến người ta muốn bóp cổ.

Hà Tiểu Tiểu nhin cười, đứng dưới góc độ của cô để nói: “Cô nói cô ở trong mộng biết mình đang nằm mơ, nhưng bối cảnh trong giấc mơ đó cô lại không biết, là do người trong mơ nói với cô? Vậy thì không hợp lý lắm. Thỉnh thoảng tôi cũng nằm mơ thấy yêu quái, những chuyện quái dị, hay chuyện vô hiếp, những tình tiết và nhân vật liên quan trong đó có khi còn phức tạp hơn trong tiểu thuyết, nhưng ngay từ đầu tôi đều nắm rất rõ diễn biến, kể cả tôi có là một nhân vật trong đó cũng vậy.”

Tiêu Chi Liệt suy nghĩ một chút, hình như đúng thật như thế.

“Tôi thấy có lẽ cô hay xem nhiều những tiểu thuyết xuyên không với trọng sinh trên internet quá, đây rõ ràng là theo lối kể xuyên không. Có phải cô lúc nào cũng nghĩ đến chuyện xuyên không hay không?”

“Nào có! Hơn nữa truyện tôi đọc đều là truyện cổ đại, chưa bao giờ đọc truyện khoa học viễn tưởng hay tận thế, tôi không hề có hứng thú với hai thể loại này.”

Hà Tiểu Tiểu nhú mày: “Cũng đúng, nằm mơ kiểu này, đúng là làm khó cho cô.”

Tiêu Chi Liệt tức giận trừng mắt nhìn cô ấy. Hết cách, ai bảo cô nói chuyện với cái người thích chọc gậy bánh xe nhất chứ.

Cơm nước xong chuyển sang lướt các cửa hàng shopping. Hà Tiểu Tiểu bình thường tiết kiệm gần tiền tới bần xỉn, hôm nay lại phá lệ ra tay vô cùng hào phóng, mới đi một tiếng mà hai tay đã rách không xuể.

Tiêu Chi Liệt chỉ mua một cái áo, nên xách giúp cô ấy vài túi: “Sao bỗng nhiên hào phóng vậy, hạ quyết tâm làm gì à?”

Hà Tiểu Tiểu mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hai bên tủ kính: “Không phải cô đoán trước được tận thế à, nếu thế thật thì tiền để lại làm gì nữa?”

Tiêu Chi Liệt đoán cô ấy và bạn trai lại cãi nhau, hơn nữa lần này có vẻ rất dữ dội. Động lực chủ yếu để Hà Tiểu Tiểu phấn đấu đó là muốn mai sau cùng bạn trai xây dựng một gia đình nhỏ, cô ấy là một cô gái vô cùng thật thà, ngốc đến độ nhin ăn nhin tiêu để mua ipad mới cho bạn trai. Mà ông trời thật không có mắt, đất tốt lại đi trồng củ cải thôi.

Nửa buổi chiều hai người đi dạo đến khi mệt thì tìm một quán đồ ngọt để vào nghỉ, trong lúc đó bạn trai của Hà Tiểu Tiểu gọi đến, ngay khi hai người vừa nhắc máy thì đầu dây bên kia đã ầm ĩ lên, đại khái là bạn trai Hà Tiểu Tiểu bất mãn vì cô ấy bỏ hẩn ở nhà một mình mà đi ra ngoài dạo phố, hại hẩn không có cơm ăn phải ra quán ăn, đồ ăn ở đó kém chất lượng làm hẩn bị đau bụng, bây giờ vẫn còn rất đau và bức mình, nói tóm lại trách Hà Tiểu Tiểu là người phụ nữ không có đức hạnh không biết quan tâm săn sóc, đã thế còn không biết ngượng mà cãi lại hẩn, hẩn không thể chịu đựng nổi nữa, con giun xéo lắm cũng quằn nếu cứ tiếp tục như thế này thì đành phải chia tay mỗi người một ngã.

“Chia thì chia!” Hà Tiểu Tiểu hét vào điện thoại, khiến cho khách trong quán đều quay lại nhìn cô ấy. Cô ấy ném điện thoại xuống, cầm cốc nước giải khát lên giữa cổ uống một hơi hết sạch, cuối cùng chùi cằm, bỏ xuống một câu: “Fuck!”

Tuy vui tai vui mắt, nhưng Tiêu Chi Liệt cũng không nỡ đổ thêm dầu vào lửa, đành miễn cưỡng nói: “Đừng nóng giận, không đáng để tức giận!”

Cô thực sự nghĩ Hà Tiểu Tiểu không đáng phải thế. Cô mới gặp bạn trai của Hà Tiểu Tiểu có một hai lần, đứng dưới góc độ là người ngoài cuộc, cô thấy Hà Tiểu Tiểu hơn hẳn bạn trai, năng lực cũng giỏi hơn bạn trai, kiếm được nhiều tiền hơn bạn trai, cô ấy lo liệu chu đáo từ trong ra ngoài, khiến cho các đại gia đều phải ngoan ngoãn phục tùng, ấy thế mà lại bị hẩn chê bai, con gái cũng giống như hoa, dựa vào cái gì lại bị một tên cặn bã chà đạp cơ chứ?

“Đúng vậy, thật không công bằng.” Hà Tiểu Tiểu cười khổ, “Mình đối tốt với một người, chưa chắc đã nhận được đền đáp, dần dà thành thói quen, ngày nào đó chỉ hơi sơ sẩy một chút đã thành không tốt; còn người mình đối xử không tốt, thì lại coi mình như vật báu trong lòng, ngấm lại thấy con người đúng là rất đáng khinh.”

Tiêu Chi Liệt vừa định phụ họa theo, nhưng sức nhớ ra mình cùng Tô Vị Tĩnh hình như chưa bao giờ rơi vào tình huống như người ta, nên chột dạ mà sờ sờ mũi, rồi chuyển sang đề tài khác: “Được rồi được rồi,

đừng nghĩ nhiều nữa, buổi tối tôi lại mời cô ăn Sashimi, ăn đến no thì thôi.”

Hà Tiểu Tiểu nói: “Sức ăn của tôi rất lớn, tôi mà ăn no Sashimi khéo phải mang cô ra thế chấp cho cửa hàng để trả tiền ăn mất.”

“Không sao, tôi mời cô mà, cứ ăn tự nhiên.”

“Được thôi, ở đây cứ sáu cái quán mới có một nhà, mà toàn quán nổi tiếng, tôi muốn ăn từ rất lâu rồi —— tôi muốn ăn ở quán 688 nổi tiếng.”

Tiêu Chi Liệt nằm úp sấp trên bàn kê rên: “Cô có lương tâm không hả, một tháng lương của tôi chẳng có bao nhiêu.”

“Không phải hàng ngày cô đều dạy tôi là tiền kiếm chỉ dùng để tiêu sao?” Hà Tiểu Tiểu nháy mắt về phía cô mấy cái, “Trông chỗ ngồi giúp tôi, tôi đi toilet.”

Trong lúc chờ đợi cô buồn chán căn căn ống hút hết nhìn đông rồi nhìn tây, cuối cùng lại trông thấy một người.

Người kia dường như cũng nhìn thấy cô, mắt đối mắt, rồi đi về phía cô.

“Xin lỗi, chỗ này đã có người ngồi chưa?”

Cô ngơ ngác nhìn gương mặt như quen mà lại không quen kia, vô thức lắc đầu, sau đó lại tỉnh ra mà vội gạt đầu: “Thật ngại quá, chỗ đó là của bạn tôi, cô ấy sắp quay lại rồi.”

Quán đồ ngọt mà Tiểu Tiểu chọn có rất ít chỗ ngồi. Chỗ cô ngồi có bốn ghế, lúc này đôi tình nhân bên cạnh vừa vịn đứng lên đi ra và người đàn ông kia ngồi ngay xuống chỗ đối diện với cô.

Cô cúi đầu tiếp tục căn ống hút, nhưng rồi lại mở miệng hỏi người đối diện: “Tôi...Hình như chúng ta từng gặp nhau?”

Đúng vậy, mấy giờ trước tôi còn đứng cùng anh cả đêm để giết gà chứ đâu.

Đúng là cách bắt chuyện cổ lỗ sĩ nhất. Cô vốn là người phụ nữ đàn ông chỉ có duy nhất mối tình đầu hay cũng chính là anh chồng đương nhiệm, nên cô không biết phải nói gì tiếp, chỉ có thể mỉm cười đoạn trang, và hỏi theo cách thật lễ độ nhưng câu hỏi lại 2B* không phù hợp cho lắm với tình huống này: “Xin hỏi quý tính của tiên sinh?”

(2B: ngôn ngữ mạng TQ, nói về một cử chỉ ngờ nghệch, hay một câu nói móc đùa giỡn nhưng không có ác ý giữa hai người bạn trên mạng, theo Baiken)

Hắn hơi ngạc nhiên: “À...Tôi họ Ngụy, Ngụy Tầm.”

—— gì thế, thật là dọa người mà.

Trên đường về tình cờ thấy một anh chàng đẹp trai ấn tượng đến nỗi về nhà buổi đêm mơ ngay đến anh ta, ngày hôm sau lại tình cờ gặp một anh chàng đẹp trai, nhưng điều đáng nói là anh ta giống hệt người mình vừa nằm mơ thấy hôm qua, thậm chí còn trùng tên nữa, hai sự việc khác nhau nhưng lại cùng một người đây là cái đẳng cấp level gì vậy hả!

Lưng Tiêu Chi Liệt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thật giống như đang xem một bộ phim đô thị tình cảm đến đoạn lãng mạn ám áp đột nhiên bộ phim biến thành phim khủng bố quái dị.

Chạy à? Trong phim khủng bố quái dị thì chạy có tác dụng sao? Hơn nữa bây giờ Hà Tiểu Tiểu còn đang trong toilet!

Ngay lúc nội tâm đang hoảng sợ giây dựa nhìn ra cửa, thì Hà Tiểu Tiểu đã trở lại. Tiêu Chi Liệt giống như người sắp chết đuối vớ được cọc rơm, đứng bật dậy, chỉ thiếu là không chạy thẳng về phía cô ấy.

Nhưng điều làm cô càng thêm sợ hãi đó là, anh chàng tên Ngụy Tầm khủng bố quái dị kia cũng đứng dậy theo, nhìn về phía Hà Tiểu Tiểu với vẻ mặt hết sức khiếp sợ, có vẻ còn muốn chạy nhanh về phía cô ấy hơn cô.

Hà Tiểu Tiểu quay trở lại chỗ ngồi, thấy Tiêu Chi Liệt cứng đờ đứng như khúc gỗ, và đối diện cũng là một khúc gỗ to khác. Cô cũng cảm giác được người đàn ông xa lạ này đang nhìn chăm chăm cô, khóe mắt cũng khẽ liếc nhìn sang hắn.

Cô hơi nhú mày.

Nhưng cô vẫn thản nhiên ngồi xuống ghế, lắc lắc cái cốc nước giải khát mà lúc này cô vừa tu một hơi hết sạch, rồi hỏi Tiêu Chi Liệt: “Tôi muốn mua một cốc nữa, cô có uống nữa không?”

Tiêu Chi Liệt phục hồi tinh thần lại, vứt cái ống hút đi: “Không uống nữa, tôi còn muốn mua rất nhiều đồ, đi thôi!” Nói xong thì kéo Hà Tiểu Tiểu đi.

Ngụy Tầm gơ tay lên: “Xin chờ chút...” Nhưng đúng lúc đó phía trước có khách vào quán đã chặn hẳn lại, Tiêu Chi Liệt vội kéo Hà Tiểu Tiểu lẫn vào đám người nhốn nháo trong quán.

Hà Tiểu Tiểu vừa đi vừa ngoảnh đầu nhìn: “Đó là ai vậy? Nhìn hơi quen.”

Tiêu Chi Liệt cảm thấy chuyện này ngày càng quỷ dị: “Cô cũng thấy hắn quen mặt sao?”

“Đúng vậy, giống như trước đây đã từng gặp.” Hà Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút, “Nhưng mà nghĩ không ra, có lẽ giống một người quen nào đó chẳng.”

Khuôn mặt của Ngụy Tầm không hề đại chúng chút nào. Tiêu Chi Liệt thấy hơi sợ, càng lời nhanh Hà Tiểu Tiểu ra khỏi quán, có lẽ phải đứng dưới ánh mặt trời chói chang, nhìn những người qua đường đi lại cô mới có cảm giác an toàn một chút: “Tiểu Tiểu, nói với cô một chuyện quái dị không tưởng tượng nổi nhé.”

Hà Tiểu Tiểu cười nói: “Chuyện gì mà quái dị không tưởng tượng nổi? Người vừa này là người cô đã nhìn thấy trong mơ sao?”

Em gái à! Em có thể dừng dừng miệng quạ đen nói chuẩn như thế được không! Rất dọa người đó!

Cô nặng nề gật đầu: “Đúng vậy. Trong cái giấc mơ khoa học viễn tưởng đêm qua, thủ lĩnh thứ hai của đội tôi chính là anh ta.”

Hà Tiểu Tiểu là người theo thuyết vô thần ủng hộ khoa học nên sẽ không tin những chuyện quái đản thần kì, vừa nghe vậy đã lập tức hỏi: “Có phải trước đây cô từng gặp hắn không?”

“Đúng là hôm qua tan tầm có gặp hắn ở trạm tàu điện ngầm một lần, nhưng mà! Vừa này hắn nói với tôi tên là Ngụy Tầm, trong mộng hắn cũng gọi tên này, mà điều quan trọng là tôi vốn không nhận ra hắn!”

Hà Tiểu Tiểu vuốt cằm ngửa đầu nhìn trời: “Ngụy Tầm...Tên này nghe cũng rất quen tai.”

Tiêu Chi Liệt bị cô ấy làm cho tức giận đến bay cả sợ hãi: “Này!”

Hà Tiểu Tiểu vỗ vỗ người cô: “Dù thế nào tôi cũng được học trong nền giáo dục tiến bộ, mọi việc đều có tính khoa học nên đừng mê tín được không, cô thật sự cho rằng trên thế giới này có chuyện yêu ma quỷ quái sao? Theo tôi thấy, chuyện này rất đơn giản: Cô thấy hắn quen mặt, tôi cũng thấy hắn quen mặt; cô lại biết tên hắn trước khi hắn giới thiệu, tôi nghe tên hắn cũng thấy quen. Vậy hiển nhiên, hắn là người mà cả hai chúng ta từng gặp, nếu không phải là bạn học, thì đồng nghiệp gì đó.”

Có đúng vậy không? Nhưng nếu là bạn học hay đồng nghiệp đã từng gặp thì ít ra cũng phải để lại chút ấn tượng chứ?

“Còn nữa, cô nói hôm qua tan tầm gặp hắn ở trạm tàu điện ngầm? Là trạm ngay bên cạnh công ty phải không? Vậy càng có thể là đồng nghiệp. Mai đến công ty tra trong hệ thống OA*, xem có ai tên Ngụy Tầm không là biết ngay.”

(*OA: Hệ thống tự động văn phòng (viết tắt của Office Automation system) là một hệ thống thông tin hỗ trợ các hoạt động nghiệp vụ văn phòng nhằm cải thiện luồng công việc giữa các nhân viên.)

Tiêu Chi Liệt đem tất cả những lời Hà Tiểu Tiểu nghĩ kỹ lại lần nữa, không thể không công nhận giải thích của cô ấy quả thật có lý hơn là nói rằng mình “đụng phải quỷ”. Hơn nữa giữa ban ngày trời sáng tỏ, lại đứng dưới phố xá sầm uất huyền ảo thế này, chắc người ta cũng khó mà làm trò ma quỷ được.

“Mà nghĩ lại, nếu người này chúng ta thực sự chưa từng gặp, vậy chúng tớ là cô có siêu năng lực, suy ra giấc mộng tận thế kia cũng có thể xảy ra. Đằng nào cũng tận thế thì đứng đây rầu rĩ làm gì?” Hà Tiểu Tiểu kéo cô đi sang mấy quán ăn, “Ài, chúng ta cứ đi ăn Sashimi trước đi, nếu không đến lúc tận thế tôi lại tiếc vì chưa được ăn buffet ở 688, quá là thiệt thòi.”

4. Chương 4: Đêm Thứ Hai.

Mặc dù Hà Tiểu Tiểu nói có lý, nhưng Tiêu Chi Liệt vẫn thấy chuyện này rất quỷ dị, vượt quá phạm vi thể giới quan nhận thức của cô. Ban đêm chỉ có một mình cô ở nhà, cứ lật qua lật lại trên chiếc giường rộng rãi dành cho hai người, vật vã mãi mới ngủ được, vậy mà vừa ngủ thì giấc mơ kỳ quái kia lại đến.

Vẫn là cảnh vật trong giấc mơ hôm qua, cô tỉnh lại trong căn lều hành quân chật hẹp, bên ngoài sắc trời đã tối đen, ánh lửa lò mờ chiếu lên đỉnh lều. Cô ngồi dậy, cúi đầu nhìn thấy trên người đang mặc bộ trang phục ngự trang, áo khoác đã cởi ra đắp lên cả quần áo để ngủ, chứ không phải là cái áo dài màu trắng giống như vậy ngủ đêm qua.

Đi ra ngoài lều thì thấy Tiểu Tuyền đang cúi húi bên cạnh lửa trại, gương mặt ngăm đen tỏa sáng nhờ ánh lửa: “Chi Liệt, chị dậy rồi à? Hôm nay dậy sớm hơn hôm qua một tiếng cơ đấy. Chị chờ một lát, em chuẩn bị đồ ăn cho chị.”

Cả bầu trời tối đen, chỉ có vô số các thực thể tỏa sáng có sáu cạnh hay tám cạnh không theo quy tắc gì tập trung ở nơi chân trời, chắc có lẽ là những mảnh vỡ của mặt trăng. “Mấy giờ rồi?”

“Vừa mới hai giờ.” Tiểu Tuyền đang nướng một loại thịt gì đó trên lửa trại, mùi thịt ngập đầy mũi, Tiểu Tuyền cắt một miếng đưa cho cô, “Có đói không? Ăn một chút đi.”

Thịt đã nướng chín hơi sém đỏ, trông béo ngậy hết sức mê người. Tiêu Chi Liệt cầm lấy cắn một miếng, trong thịt vẫn còn lẫn chút củi, hơn nữa vị quá nhạt nhẽo.

Tiểu Tuyền nhìn cô tha thiết: “Mùi vị được không?”

Mẹ chồng của Tiêu Chi Liệt, hay cũng chính mà mẹ của Tô Vị Tĩnh, nấu ăn còn khéo hơn cả đầu bếp ở nhà hàng, Tô Vị Tĩnh cũng học được từ bà một chút, hai mẹ con họ khiến cho Tiêu Chí Liệt không còn hứng thú đi ăn nhà hàng nữa. So với những món cô ăn hàng ngày thì thứ thịt này quá vụng về, nghĩ vậy nhưng cô vẫn gật đầu: “Hơi nhạt một chút.”

“Chúng ta không còn nhiều muối lắm, trời lại nóng như vậy, phải tiết kiệm hơn.” Tiểu Tuyền lại lấy một miếng thịt đã ướp lạnh ra nướng tiếp, giọng điệu vui vẻ, “Ai biết tự nhiên có nhiều thịt như vậy chứ, nhiều đến nỗi muối cũng không đủ dùng, ít nhất cũng đủ ăn đến cả tháng.”

Tiêu Chi Liệt bỗng có dự cảm xấu, ngừng gặm thịt, giơ lên hỏi: “Đây là thịt gì?”

“Thịt gà ạ.” Tiểu Tuyền dường như nhìn ra lo lắng của cô, “Đừng lo, tuy giống gà này biến đổi thành nhiều gai trên xương sống nhưng thịt vẫn ăn được, chỉ hơi dai chút thôi.”

Tiêu Chi Liệt hỏi: “Những thứ này...là mấy con gà mái mà chúng ta bắn chết lần trước?”

Tiểu Tuyền nói: “Đúng vậy, hôm qua giết chết tổng cộng mười con, mỗi con hơn trăm cân, mất cả ngày mới thu dọn xong.”

Trời, hóa ra đây là phim dài tập, tập nọ nối tiếp tập kia. Tiêu Chi Liệt thuận miệng nói: “Vậy cũng tốt, một con gà nặng đến mấy trăm cân, không lo thiếu đồ ăn.”

Tiểu Tuyền nhún vai: “Thịt gà khá tốt, dù sao chúng chỉ ăn thóc. Lần trước đựng phải hai con mèo, ăn mất vài người, chúng nó ngọam hết một người như nuốt chuột vậy.”

Run rẩy...

Tiểu Tuyền lè lưỡi: “Làm chị sợ rồi sao? Chúng ta sẽ không bị ăn đâu, chỉ cần có vũ khí, thì mãnh thú chẳng còn gì đáng sợ nữa. Nếu sợ thì phải sợ những thứ đạn không thể đối phó được cơ...”

“Cái gì mà đạn không đối phó được?” Transformers? Người ngoài hành tinh? Tư tưởng của kẻ sát nhân? Kim chi dục nghiệt (Chiến tranh và Sắc đẹp)? Dùng óc tưởng tượng để sáng tạo ra cái gì sao?

“Là...” Tiểu Tuyền liếc mắt dò xét cô, “Tô Vị Tĩnh đó.”

Trời ơi, rốt cuộc cô đã tưởng tượng anh chồng nhà cô thành cái gì vậy giờ? Nhân vật Boss phản diện thì cũng đành, tự nhiên lại thành người quái dị đạn bắn không thủng là sao?

Tiêu Chi Liệt quyết định hỏi cho rõ ràng: “Tô Vị Tĩnh là loại người gì vậy? Hắn có bản lĩnh đặc biệt sao?”

“Em không biết hắn có bản lĩnh gì, em chưa gặp hắn bao giờ.” Tiểu Tuyền dường như nhớ tới một chuyện đáng sợ, vẻ mặt sợ sệt, “Người từng gặp hắn...đều đã chết. Mọi người nói hắn không cần trực tiếp ra tay cũng có thể giết bọn họ...”

Giết người không cần dùng tay? Đến Avada Kedavra* còn phải vung đũa thần làm phép nữa là?

(Avada Kedavra: là một phép thuật trong Harry Potter. Tiếng Arabic: “Abracadabra” nghĩa là “bị huỷ diệt” hoặc tiếng Aramaic: “abhadda kedhabhra” là “biến đi”. Lời nguyên mạnh nhất trong ba lời nguyên bất hủ, gây tử vong tức thì cho nạn nhân. Theo: [.dienanh.net/forums/showthread.php/17842-Discuss-Phep-thuat-nao-manh-nhat-trong-Harry-Potter-?s=8f29e6a64e110afa625062e56698691e](http://dienanh.net/forums/showthread.php/17842-Discuss-Phep-thuat-nao-manh-nhat-trong-Harry-Potter-?s=8f29e6a64e110afa625062e56698691e))

Ngay bản thân Tiêu Chi Liệt cũng không hiểu vì sao ở trong mộng mình lại nhào nặn Tô Vị Tĩnh thành nhân vật phản diện còn lợi hại đáng sợ hơn cả Voldemort, nói thật là cô không hề cảm thấy anh đáng sợ, và cũng chưa bao giờ nghĩ đến anh có bao nhiêu bản lĩnh. Vợ chồng họ sống cùng nhau bảy năm, bao hào quang cơ bản đều đã tan biến hết. Bây giờ trong mắt cô, anh chỉ là một anh chồng tốt nghiệp khoa tâm lý không thể không thừa kế sản nghiệp kinh doanh của ba mẹ nhưng lại thiếu khiếu kinh doanh trời cho, cái hứng thú kiếm tiền còn thua xa việc ở nhà chăm cô vợ số đỏ để tham gia tuyển chọn thế hệ cháu chắt theo hình thức Easy cho ông bà mà thôi.

Chẳng lẽ trong tiềm thức, cô thực sự bất mãn với anh chồng nhà mình sao, bởi vậy mới nằm mơ YY anh thành đại nhân vật phản diện vừa phúc hắc vừa cường đại sao?

Tiềm thức của cô đúng là nhét quá nhiều thứ buồn cười đến bất ngờ.

“Chẳng lẽ chưa từng có ai sống sót qua tay hắn sao?” Đến Voldemort có Harry Potter là ngoại lệ, dù sao cũng phải có hào quang của nhân vật chính thì nhân vật Boss phản diện tồn tại mới có ý nghĩa chứ. Nếu như để Boss giết sạch thì lấy cuộn len ra để chơi đùa à?

Tiểu Tuyền lúng túng nói: “Thì cũng có một người mà...”

“Ai hả?”

“Chị.”

— gì thế, hóa ra nhân vật chính diện là phải thể hiện như vậy hả.

Tiểu Tuyền tiếp tục nói: “Bọn họ đều nói, trong tất cả chúng ta người có thể giết chết Tô Vị Tĩnh, chỉ có mình chị, Chi Liệt.” Về mặt của cô bé hiện lên chút bi thương, ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm, tựa như đang nhớ đến chuyện thương tâm.

Tuy cô có gan dám mơ chồng mình thành nhân vật đại Boss phản diện, thậm chí còn có khả năng đối địch với anh, nhưng nếu cô phải làm nhiệm vụ mưu sát chồng thì quá đáng quá rồi. Tốt nhất nên tìm Ngụy Tầm nói chuyện trước, nếu bọn họ đối địch với Tô Vị Tĩnh chỉ vì cạnh tranh sinh tồn, thì không phải chuyện này chỉ nhỏ như mấy cân thịt gà sao, hoàn toàn có thể biến chiến tranh thành hòa bình, cùng nhau hợp tác đối phó với mấy loài động vật biến dị đó có phải tốt hơn không, càng nhiều sức người thì càng mạnh hơn chứ.

Tiểu Tuyền thu hồi lại ánh mắt đang dõi theo phương xa, đôi mắt đen láy đã phủ mờ một tầng nước: “Em rất muốn trả thù cho chị, nhưng đáng tiếc là em không có bản lĩnh đó. Chi Liệt, em chỉ có thể đặt hy vọng ở chị.”

Nếu xâu chuỗi các câu nói lại thì thấy hàm ý trong đó thật khiến người ta không dám đối diện: “Chị em bị...Tô Vị Tĩnh giết?”

“Đúng vậy.” Tầng nước trong mắt Tiểu Tuyền lại phủ dày thêm, thanh âm đã trở nên nghẹn ngào, “Chị em vì muốn yểm trợ cho chúng ta rút lui, nên mới bị Tô Vĩ Tĩnh truy đuổi, đến lúc chúng ta quay lại tìm chị ấy, thì chị ấy đã bị sói hoang gặm chỉ còn bộ xương ...”

“Chờ chút...” Tiêu Chi Liệt lập tức ngắt lời cô bé, “Nguyên nhân chị em gặp bất hạnh là do sói hoang, chứ không phải do Tô Vĩ Tĩnh trực tiếp giết?”

“Vậy có gì khác biệt!” Tiểu Tuyền kích động đứng dậy hét lên, “Dồn một người không có năng lực phản kháng vào nơi hoang dã, không bằng trực tiếp giết chết chị ấy đi! Ngụy đại ca nói, khi còn sống chị ấy đã bị Định Thân, rõ ràng chị ấy bị sói ăn sống khi vẫn còn tỉnh táo! Chính họ Tô kia cố tình hại chị ấy! Thà rằng hấn giết luôn chị ấy hoặc đánh chị ấy hôn mê cũng tốt, ít ra sẽ không phải chịu đau đớn như vậy...”

Tiêu Chi Liệt vốn định uốn nắn cách nghĩ của con bé, trực tiếp giết một người và bỏ mặc một người khiến cho cô ấy bị sói giết vẫn có khác biệt lớn, nhưng nhìn Tiểu Tuyền dường như rất kích động, suy cho cùng thì người ta cũng mất đi người thân, chưa thể chấp nhận ngay được sự thật. Chỉ có điều, “Định Thân”, là cái gì?

Tiểu Tuyền thì đang khóc nức nở, Tiêu Chi Liệt ngồi bên cạnh lúng túng không biết làm gì khác đành phải xấu hổ nhìn trời. Biết là chính mình đang nằm mơ, nhưng vẫn không tài nào tham gia vào trò đùa này được. Tô Vĩ Tĩnh là tên sát nhân cuồng ma khiến người người chỉ muốn chém giết, đồng thời gửi gắm hy vọng trên người Tiêu Chi Liệt muốn cô KO anh — nghe thật giống như chuyện xác chết đông lạnh đang cười khẩy vậy.

Tiểu Tuyền dần dần ngừng khóc, quay sang thấy Tiêu Chi Liệt đang lơ đãng nhìn đông nhìn tây, thì không khỏi chán nản. Cô nhịn xuống cơn tức giận, lau khô nước mắt: “Thực ra em không giết được hấn cũng không sao, hấn có rất nhiều kẻ thù không đội trời chung, chỉ cần có thể báo thù cho chị em thì hấn chết trên tay ai cũng được. Chi Liệt, chị cùng anh chị cũng đều muốn giết hấn, không phải sao?”

“Hả? Tôi?”

Tiểu Tuyền nhếch môi cười lạnh lùng, tiếp tục nói: “Dù sao ba mẹ chị, chị dâu cùng cháu gái đều chết trong tay hấn, chị chắc chắn còn hận hấn hơn em, phải không? Khi chị tìm hấn báo thù, có thể tính giúp em một phần là được.”

Mặt Tiêu Chi Liệt trầm xuống. Hình như trò này càng ngày càng khó chơi, cô bé này cũng bắt đầu hết dễ thương rồi.

Cô không kiên nhẫn mà xoay người bỏ đi. Tiểu Tuyền hỏi: “Chị đi đâu vậy?”

“Tôi tìm Ngụy đại ca.”

Tiểu Tuyền ở đằng sau nói: “Anh ấy đang ở phía Tây. Lúc này em thấy anh ấy cùng anh chị đang tranh chấp với nhau cái gì đó, hình như rất gay gắt, chị đi xem thử đi.”

Anh trai?

Ban đêm không trăng, trên bầu trời rải rác đủ loại hành tinh không theo hình thù gì, khiến cô chẳng thể phân biệt rõ phương hướng. Tiêu Chi Liệt phải đi một vòng quanh doanh trại, cuối cùng mới tìm thấy Ngụy Tầm đang đứng trong khe núi khuất gió hoang vu.

Đúng là hấn đang tranh chấp với một người đàn ông, người đó quay lưng về phía cô ngồi trước đồng lửa trại, khiến bóng lưng hấn mờ mờ.

Anh trai? Đây cũng là phản ứng của tiềm thức sao? Vì trên thực tế, từ nhỏ đến giờ chỉ có Tô Vĩ Tĩnh nhà bên là anh trai của cô, và cô cũng giống như nhiều đứa bé gái khác, từng mơ mộng mình có một người anh ruột.

Đứng từ xa chỉ thấy bóng lưng mờ nhạt của Ngụy Tầm đang vung hai tay lên gào thét, hình như rất kích động. Còn bóng lưng kia chỉ lặng lẽ ngồi, cầm một que củi gậy vào đồng lửa trước mặt. Khi đến gần thì nghe thấy lảng máng vài câu cuối của Ngụy Tầm: “Hãy để cho em đi một lần. Anh biết không, từ sau khi cô ấy chết...”

Giọng nói của bóng lưng kia rất ôn hòa nhưng cũng kiên nghị vô cùng: “Không được. Lực lượng của cậu còn quá mỏng, hoàn toàn không thể đối đầu với hắn, nếu mạo hiểm đi chỉ sợ sẽ không thể quay về nữa. Lần này đích thân tôi sẽ đi.”

Ngụy Tầm cãi lại: “Anh nói không đúng rồi, lực lượng mỏng sẽ không bị phát hiện dễ dàng, nếu ta lén đột nhập vào, hắn sẽ không biết.”

“Nhưng cậu cũng chẳng thể phát huy được tác dụng gì.” Bóng lưng kia vẫn ngồi yên như cũ, “Vả lại, cậu chưa phát hiện ra sao, cậu đã bị bại lộ hành tung. Lẽ nào cậu thực sự cho rằng đó chỉ là ngẫu nhiên ư?”

Ngụy Tầm nhú mày: “Vậy anh định làm gì bây giờ?”

Bóng lưng trầm giọng nói: “Lần này tôi phát hiện lực lượng của hắn suy yếu đi rất nhiều, tuy không biết rõ nguyên nhân, nhưng tôi nghĩ nếu hai bên giao thủ trực tiếp thì chưa chắc bên ta đã thua.”

“Chi Vũ, anh thật liều lĩnh! Làm vậy rất nguy hiểm! Chưa từng có ai đối đầu trực tiếp với hắn mà còn sống cả! Nếu anh cũng...Chúng em biết làm sao bây giờ? Chi Liệt phải làm sao bây giờ?”

“Có.” Bóng lưng vẫn giữ nguyên giọng điệu lạnh lùng, “Cậu quên rồi sao? Chi Chi đã từng giao thủ với hắn, nó vẫn còn sống, hơn nữa còn suýt bắn chết hắn. Tôi là anh của nó, thì tôi cũng có thể làm được.”

Trời, bọn họ đang nói về Đại ma vương vô địch Tô Vĩ Tĩnh siêu thần bí kia à?

Tiêu Chi Liệt định đến gần để nghe rõ hơn thì bóng lưng đã giơ tay ngăn câu nói tiếp theo của Ngụy Tầm, rồi đứng lên quay đầu lại: “Chi Chi.”

Lúc này cô mới thấy rõ dáng vẻ của hắn. Hắn mặc trang phục rất kỳ quái, cả người trùm một chiếc áo dài màu xám tro, tóc dài rối bung đến thắt lưng, không hề ăn khớp với Ngụy Tầm đang mặc trang phục ngụy trang đứng bên. Thế nhưng khuôn mặt hắn lại giống hệt ba của cô, y như bức ảnh chụp hồi còn thanh niên của ba, vóc người không à gầy gò trái ngược với Ngụy Tầm cao to bên cạnh, nhìn hắn chẳng thấy mạnh mẽ hơn Ngụy Tầm ở chỗ nào. Hắn còn gọi cô là “Chi Chi”, chỉ có người thân trong nhà mới gọi cô bằng tên ấy, giống như ông bà nội, giống như Tô Vĩ Tĩnh. Cho nên từ trong tư tưởng cô mới coi anh là anh trai sao?

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ của cô, hắn mỉm cười với cô: “Chắc em không nhớ ra anh, anh là anh ruột của em Tiêu Chi Vũ. Anh ăn mặc kỳ lạ như vậy bởi vì anh là một Pháp sư.”

Pháp sư?! Vậy ban nãy cái Tiểu Tuyền nhắc đến đúng thật là “Định Thân”? Hóa ra trí tưởng tượng của cô không chỉ dừng ở khoa học viễn tưởng mà còn mang cả sắc thái siêu nhiên. Cô quan sát bộ áo vạt dài màu xám tro trên người hắn — hình như nhìn hơi quen.

(*Định Thân: phép Định thân phổ biến ở Trung Hoa, các pháp sư thường trở tài để thu hút người dân, họ dùng phù, chú, ấn, binh để cân bằng từ trường của một vật dù vật đó nặng như thế nào...Hay phép Định thân là phép dùng để phong bế cử động của đối thủ nhưng chỉ có tác dụng với sinh vật.)

Ngụy Tầm thấy hắn mạnh dạn nói thẳng ra thì khiếp sợ bật thốt lên: “Chi Vũ!”

Tiêu Chi Vũ vẫn cười: “Đừng lo lắng như thế, A Tầm. Cần gì phải gạt Chi Chi chứ, nó không yếu đuối như cậu nghĩ đâu.”

Gạt cô? Giấu diếm cô cái gì chứ?

Tiêu Chi Vũ quay sang nói với cô: “Chi Chi, chúng ta vừa mới cứu được em từ trong tay quân địch ra. Bọn chúng dùng rất nhiều thủ đoạn tra tấn em nên có một số chuyện em không còn nhớ rõ. Nhưng đừng lo, em sẽ nhớ lại tất cả thôi.”

Hả, nghe tựa tựa như kiểu truyện xuyên không vậy. Đáng ra không nên giấu diếm nhau, nếu nói hết với nhau từ sớm có phải đỡ phải giả vờ giả vịt không, mọi người cũng được thoải mái.

Tiêu Chi Vũ thấy cô không nói năng gì thì cười nói với Ngụy Tầm: “Cậu xem, tôi đã nói là không cần giấu diếm nó mà. Chi Chi chính là người khiến cho Tô Vĩ Tĩnh suýt nữa mất mạng, nó vốn không phải là một đóa hoa yếu đuối.”

Tiêu Chi Liệt nhớ tới cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ, cùng với thông tin mà Tiểu Tuyên tiết lộ. Nếu ngay cả vị anh trai này cũng nói như vậy, thì cô không cần phải vòng vo thêm nữa, bởi vậy bèn trực tiếp hỏi: “Tôi từng bắn trọng thương...ừm, Tô Vị Tĩnh?”

Tiêu Chi Vũ nói: “Đúng vậy, em là người duy nhất mà hắn sợ.”

“Ở nơi nào? Ý tôi là, tôi bắn trúng hắn ở đâu?”

Tiêu Chi Vũ không ngờ cô lại hỏi vấn đề này, nên hơi sửng sốt một chút.

“Có phải là phía bên trái trái tim?”

Tiêu Chi Vũ không trả lời, còn Ngụy Tầm thì vui mừng nói: “Chi Liệt, cô nhớ ra rồi sao? Hắn đúng là bị trúng đạn ở ngực, chúng ta đều tưởng hắn chắc chắn sẽ chết, ai ngờ qua nửa năm hắn đã hồi phục. Đáng tiếc là chỉ thiếu chút nữa thôi!”

Nhớ lại? Nào có nhớ ra cái gì? Cô chỉ muốn nghiệm chứng một chút xem trong mộng với thực tế có giống nhau không thôi. Chồng cô Tô Vị Tĩnh quả thật có một vết sẹo bên trái trái tim, tiếc là chẳng có đến nửa đồng Mao liên quan đến chuyện ân oán mà bị bắn thương cả, chẳng qua hồi nhỏ anh có làm phẫu thuật tim nên đã để lại sẹo mổ thôi.

5. Chương 5: Ngày Thứ Ba

Đúng bảy rưỡi sáng Chủ Nhật, Tiêu Chi Liệt tỉnh dậy, không cần đến đồng hồ báo thức. Việc này có vẻ khác thường, phải biết rằng ngày thường đều là Tô Vị Tĩnh gọi cô dậy, nhưng cô vẫn nằm ý trên giường đến khi nào sắp muộn mới dậy. Còn nếu Tô Vị Tĩnh không ở nhà, cô nhất định phải đặt đồng hồ báo thức sớm trước nửa tiếng đồng hồ, cứ năm phút lại réo một lần, như vậy mới đảm bảo mình không ngủ quên mất. Nếu mà không cẩn thận mơ mơ màng màng tắt đồng hồ đi, thì càng ý hơn nữa, chắc chắn phải ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh lại.

Cho nên khi Tiêu Chi Liệt vừa mở mắt, phát hiện ra đồng hồ báo thức mới chỉ bảy rưỡi mà đầu óc mình lại vô cùng tỉnh táo, thậm chí còn nhớ được hôm nay là Chủ Nhật nhưng tuần sau cô muốn xin nghỉ ít ngày nên phải làm bù giờ, bởi vậy không thể không bội phục chính mình — chẳng lẽ tinh thần của nữ cường trong mộng còn hơn cả chuông báo thức?

Tám giờ nhận được điện thoại của Hà Tiểu Tiểu: “Hôm nay tăng ca đó, đừng nói là cô chưa rời giường nhé?”

Cô đặc ý gõ gõ xuống cái đĩa: “Vừa ăn sáng xong, đang chuẩn bị đi đây, ngại quá làm ngài thất vọng rồi.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng kêu khoa trương của Hà Tiểu Tiểu: “Hả, mặt trời mọc đằng Tây sao?”

Mặt trời mọc đằng Tây có gì lạ, tại cái nơi kỳ dị trong mộng kia, nó không chỉ thường xuyên mọc lên từ đằng Tây, mà còn từ phía Nam, phương Bắc, vô cùng tùy tiện thích lên từ phương nào thì lên.

Vừa tới công ty đã thấy mấy người của các phòng ban bên cạnh đang bàn luận sôi nổi, trông giống như đang mở hội nghị, nghe đâu là sắp có lãnh đạo mới về. Thực ra từ đầu năm đã có lời đồn nói công ty muốn điều chỉnh cơ cấu nội bộ, bọn họ định gộp mấy phòng ban tổng hợp thành một bộ phận lớn, lúc bấy giờ người nào lên nhận chức đã trở thành đề tài được mọi người quan tâm nhất, Hà Tiểu Tiểu và chị Lưu đều là các ứng viên nổi bật nhất. Bởi vậy mà Tiểu Tiểu than thở với Tiêu Chi Liệt về bao nỗi đắng khổ mà cô ấy phải chịu, rằng cô ấy vào công ty chưa lâu, không ngờ đã phải nảy sinh xung đột với sếp Lưu sớm như vậy. Vậy thì đành thôi, nhưng không ngờ cạnh tranh giữa cá nhân lại biến thành mâu thuẫn nội bộ, thậm chí vì nguyên nhân không đâu này mà bị ông lãnh đạo nào đó từ trên trời rơi xuống tước mất hy vọng thăng chức của mọi người, hững hờ tất cả mũi nhọn.

Chỉ có điều, khi cô mở hộp thư Nhân sự ra để thông báo quyết định thay đổi nhân sự cho toàn thể nhân viên, thì Tiêu Chi Liệt cười không nổi: vị lãnh đạo mới về không ngờ lại tên là Ngụy Tầm.

Trời ạ đây là cái nghiệt duyên gì hả! Quá là dọa người!

Hà Tiểu Tiểu vừa kết thúc buổi họp quay về chỗ ngồi, Tiêu Chi Liệt cũng không ngại mà đi đến truy vấn: “Lãnh đạo mới, có phải là Ngụy Tầm mà hôm qua đã gặp không?”

“Đúng vậy, thật trùng hợp, tôi đã nói rất có thể là đồng nghiệp mà.” Hà Tiểu Tiểu chẳng tỏ ra ngạc nhiên, “Đúng trong dự đoán của tôi, anh ta thực sự là bạn cùng trường, lớn hơn cô ba khóa, cùng khóa với anh Tô, học khoa môi trường có sở trường là thể thao. Cô còn nhớ năm thứ hai đại học, khoa cô giành ngôi á quân giải bóng đá của trường không? Hay chính ra là bị thua bởi khoa Môi trường, tôi nhớ tôi còn đi theo cô và anh Tô đi cổ vũ đó. Ngụy Tầm là tiền vệ trong đội, ghi được hai cú đá phạt, cô còn chửi mắng nguyên rủa anh ta bị đuổi ra khỏi sân. Chúng ta ngồi ở hàng ghế thứ hai, quả bóng bay lên khán đài suýt thì đập vào người tôi, anh ta tới nhặt bóng thì bị cô giằng không trả, nhớ ra chưa?”

Về mặt Tiêu Chi Liệt ngỡ ngàng. Về trận đấu bóng đá đó cô chỉ nhớ mơ hồ, hình như đã từng đi xem cùng Tô Vị Tĩnh và Hà Tiểu Tiểu, thế nhưng lại không hề nhớ ra Ngụy Tầm, không có chút ấn tượng nào.

“Trí nhớ của cô quá kém đó?” Hà Tiểu Tiểu hạ giọng, “Khi trận đấu kết thúc, anh ta đứng ngoài cổng đợi tôi, muốn xin số điện thoại của tôi, nhưng cô tức đội anh ta giành mất vị trí quán quân, nên đã lừa anh ta nói tôi có bạn trai rồi, đến đây đã nhớ ra chưa?”

Tiêu Chi Liệt hoàn toàn mơ hồ: “Còn có chuyện này sao?”

Hà Tiểu Tiểu ngửa đầu thở dài: “Cô xem cô đi, nhân duyên của tôi bị cô phá mất, thế mà đã quên không còn một mảnh. Nếu không bị cô cản trở, không chừng bây giờ tôi cũng thành bà lớn giàu có giống cô, không phải làm trâu ngựa như thế này.”

Tiêu Chi Liệt bỗng thấy đầu cứ xoay vòng vòng nhức nhối. Hóa ra hôm qua Ngụy Tầm đến bắt chuyện với cô, vốn chẳng phải là say mê gì cô, hèn gì về sau lại nhìn Hà Tiểu Tiểu với ánh mắt như vậy.

Mặc dù hơi thấy mất mát vì lòng hư vinh bị làm nhục, nhưng dù sao cũng nên cảm thấy nhẹ nhõm thì hơn. Đối với người phụ nữ đã có chồng, thì chuyện mơ thấy một người đàn ông dễ nhìn từng gặp trên đường cùng với người chồng đi công tác, đúng là chuyện quá áp lực. Giờ nhớ lại từng chi tiết trong giấc mơ, thì ngoại trừ chuyện Tiểu Tuyên nói Ngụy Tầm là vị hôn phu của cô ra, thì hình như không còn dấu hiệu mờ ám nào khác. Thậm chí hẳn còn không gọi cô là “Chi Chi” giống Tiêu Chi Vũ và Tô Vị Tĩnh.

Buổi trưa lãnh đạo mới mời các đồng nghiệp ở ba phòng ban đi ăn, Tiêu Chi Liệt len lén quan sát Ngụy Tầm rất lâu, nhưng những thứ còn nhớ được chỉ là những cảnh trong mộng. Trí nhớ thật không đáng tin, đã từng tiếp xúc mà không hề nhận ra, chỉ lưu lại chút hình ảnh, lúc đầu gặp mặt thấy quen mắt, sau lại xuất hiện trong giấc mơ.

Những tình tiết trong giấc mơ kỳ lạ kia chắc chắn có dấu vết liên quan đến cuộc sống ngoài đời, như vậy người anh trai đột nhiên xuất hiện, thậm chí còn có tên có họ kia, lẽ nào cũng có liên quan đến đời thực?

Giờ nghỉ trưa thì vừa hay mẹ Tiêu gọi điện đến kể lể chuyện nhà, Tiêu Chi Liệt cũng nhân cơ hội mà hỏi đến chuyện này: “Mẹ, con có phải là con một không ạ?”

Mẹ Tiêu im lặng một lát: “Sao đột nhiên hỏi vậy?”

“Con chỉ hỏi vậy thôi. Mẹ cùng ba mẹ Vị Tĩnh tuổi tác xấp xỉ nhau, con chỉ tò mò sao lại kém anh ấy nhiều tuổi vậy thôi. Mà các bạn đồng nghiệp của mẹ cũng đều có con lớn hơn con.”

Mẹ Tiêu trầm mặc chốc lát rồi nói: “Mẹ còn tưởng con nhỏ như vậy sẽ không nhớ rõ, hóa ra vẫn còn có chút ấn tượng. Ba mẹ từng có một đứa con trai trước con, thế nhưng đứa bé đó số thật khổ, năm hai tuổi bà nội dắt nó ra đường, mua một quả cho nó, ai ngờ quay đầu lại thì không thấy nó đâu. Nếu còn sống, thì cũng lớn bằng Vị Tĩnh rồi...” Mẹ Tiêu kể bằng giọng nghẹn ngào.

Tiêu Chi Liệt hoàn toàn kinh ngạc: “Cái gì? Con thực sự có một người anh trai ư? Vậy anh ấy tên là gì? Tên gọi là gì?”

“Cũng như tên con, gọi là Chi Vũ.” Mẹ Tiêu sụt sùi tiếp tục nói, “Mẹ và ba con đi tìm rồng rã một năm, chỉ biết được tin chính xác là anh con bị bọn buôn người bắt cóc, rồi sau đó không còn tin tức nào nữa. Bắt đầu từ khi đó bà nội con không còn mình mẫn nữa, để xoa dịu bà ấy, chúng ta đã sinh ra con. Thế nhưng bà phải chịu kích động quá lớn nên vẫn luôn nhắc đến chuyện này, về sau con được ba tuổi bắt đầu hiểu

chuyện, phàn nàn với ba mẹ là bà trọng nam khinh nữ, chỉ thích cháu trai không thích con, cho nên sau khi bà nội mất, chúng ta cũng không bao giờ nhắc đến anh trai con nữa.”

Ngắt điện thoại rồi mà Tiêu Chi Liệt vẫn chưa thể tiêu hóa được tin tức bất ngờ này. Bà nội trúng gió qua đời khi cô được bốn tuổi, mọi tin tức về sự tồn tại của anh trai đều đến trước bốn tuổi, mà lúc cô bốn tuổi thì chưa thể ghi nhớ được nhiều điều, ngay cả ký ức về bà nội cũng rất mơ hồ, vậy mà giấc mộng ấy lại có thể đào sâu trong tiềm thức mà lôi nó lên sao?

Nếu nói không hề nhớ Ngụy Tầm thì còn tạm giải thích được nguyên do, nhưng chuyện về anh trai lại quá khó hiểu. edit: Na Na tại: ngocanh254.wordpress

Tăng ca ngày chủ nhật nên mọi người cũng không tập trung mấy vào công việc. buổi chiều chỉ làm qua quýt cho xong. Tan ca thì Tô Vị Tĩnh như thường lệ gọi điện đến hỏi han, Tiêu Chi Liệt vừa đi ra khỏi văn phòng vừa hỏi anh: “Hóa ra em còn một người anh trai, anh có biết không?”

Tô Vị Tĩnh nói: “Khi đó anh cũng còn bé nên chỉ biết một chút. Nói đến cũng thật thương tâm, đang chạy chơi trên phố thì bị bọn buôn người bắt cóc, vì thế cho nên ba mẹ không muốn nhắc đến. Mãi đến khi anh lên trung học, ông bà vẫn lấy chuyện này ra dọa anh, không cho phép anh ra ngoài đường một mình.”

“Thì ra là có chuyện này thật...” Tiêu Chi Liệt thở dài một hơi.

Tô Vị Tĩnh mở lời chuyển sang chuyện khác, hỏi: “Chi Chi, bây giờ em đang ở chỗ nào?”

Cô nhìn dòng người qua lại trên đường: “Em? Mới ra khỏi cổng công ty, sao vậy?”

“Vây em đợi một lát, anh đang...”

Phía trước có đám đông đứng chặn đường, hình như ven đường đang xảy ra chuyện gì đó, khiến các thành phần trí thức vừa tan ca đều dừng chân đứng xem. Tiêu Chi Liệt cũng đi về phía đám đông để xem, nên ngắt lời Tô Vị Tĩnh: “Em nói chuyện với anh sau nhé.” Rồi ngắt điện thoại chen vào đám người.

Bị vây trong đám người đó không ngờ lại là Hà Tiểu Tiểu cùng bạn trai của cô.

Tiêu Chi Liệt cũng từng gặp bạn trai Hà Tiểu Tiểu, bọn họ là bạn học thời phổ thông, đại khái là quý mến nhau từ trung học đến năm thứ hai đại học, cuối cùng chính thức yêu nhau. Hai người đều là mối tình đầu của nhau, giống như loại tình cảm thanh mai trúc mã tươi đẹp, nhưng thực tế ấm lạnh ra sao thì chỉ có Hà Tiểu Tiểu biết. Để một người đàn ông học được cách yêu thương bạn, thì tương ứng, bạn cũng phải chịu những nỗi khổ sở vì hắn. Nhất là khi tính tình hắn lại không tốt.

Nhìn Hà Tiểu Tiểu bây giờ chính là ví dụ, Tiêu Chi Liệt chẳng bao giờ muốn mình phải rơi vào hoàn cảnh này — lại nói tiếp, cô cùng Tô Vị Tĩnh cũng coi như là thanh mai trúc mã, có khi quen nhau còn lâu hơn đôi Hà Tiểu Tiểu, cũng chưa từng yêu ai khác, nhưng có bao giờ cãi nhau chửi ra gì vì một chuyện bé con con đâu chứ?

Đối với một anh chồng kiểu mẫu như tình thánh, thực sự muốn tìm ra chuyện để cãi nhau cũng không có.

Ấn tượng của Tiêu Chi Liệt đối với bạn trai của Hà Tiểu Tiểu không nhiều lắm, chỉ cho rằng tính tình của hắn có phần quái quái, thái độ xử sự tương đối ấu trĩ, đối với bạn bè của Hà Tiểu Tiểu đều rất lạnh nhạt, giống như cậu học trò chưa thành thực mà thôi, nhưng nào ngờ hắn lại có thể thô bạo không biết lý lẽ đến vậy.

Vây mà hắn có thể tát Hà Tiểu Tiểu ngay trước đám đông.

Tiêu Chi Liệt thấy hắn vung tay lên định đánh, thì tiến lên ngăn cản nhưng không kịp, một cái tát giáng mạnh lên mặt Hà Tiểu Tiểu, mạnh đến nỗi làm cô ấy ngã ngồi xuống đất, tóc tai rối loạn, nhìn vô cùng thảm hại.

Tiêu Chi Liệt nổi giận, thấy hắn định tát thêm thì đi tới đẩy hắn ra: “Anh làm cái gì vậy! Dừng tay ngay!”

Sức đàn ông luôn mạnh hơn phụ nữ, chỉ cần vung tay cũng khiến cô lảo đảo, ngã nhào xuống cạnh Hà Tiểu Tiểu. Tiêu Chi Liệt tức muốn phát điên, ban ngày ban mặt ra tay đánh bạn gái, mà đám người kia cũng chỉ vây xung quanh để xem chứ không ai đuổi tay ra giúp đỡ. Chỉ hận chính mình không đủ bản lĩnh như

nữ chiến sĩ trong mộng, không thì đã đánh cho hắn thành đầu heo răng rơi đầy đất đến cha mẹ cũng không nhận ra. Cô càng nghĩ càng giận, hung dữ đến gần gã đàn ông kia, nhấc chân đá lên đầu gối hắn.

Loại giày cao gót ba phân này, dù không gây thương tích lớn, nhưng bị cái gót nhọn kia đá vào chắc chắn cũng phải bị đau. Tên bạn trai kia vốn đã kích động, nay bị đá một cú lại càng phát điên đến hai mắt đều vằn đỏ, lập tức vung nắm đấm về phía Tiêu Chi Liệt.

Cô chỉ xả giận mà không nghĩ đến hậu quả, nên cuối cùng còn quên cả lấy tay ngăn cản. Thế nhưng, thật kỳ quái, vẻ mặt gã đàn ông kia bỗng trở nên mê man, tay hắn cứng đờ lơ lửng giữa không trung.

Thời gian dao động trong một giây thì Hà Tiểu Tiểu đứng lên bắt lấy cánh tay gã bạn trai, quát vào mặt hắn: “Anh dám đánh cô ấy? Không muốn sống nữa sao?”

Ánh mắt gã kia vẫn dại ra, hắn chuyển mắt nhìn sang Hà Tiểu Tiểu, vẻ mặt mê man lại bị vẻ hung ác thay thế lần nữa. Hắn tàn bạo đẩy Hà Tiểu Tiểu ra: “Ai cần cô lo!”

Hà Tiểu Tiểu cũng đi giày cao gót, bị hắn đẩy ngã ngã ra sau, gót giày giẫm hệt khối bạc thêm cảm thạch, ngã thẳng xuống bồn hoa dưới bậc tam cấp, thái dương đập xuống góc nhọn trên bồn đá, lập tức chảy đầy máu.

Thấy có người bị thương, những người đứng xem xung quanh không dám bàn tán nữa, có người lại gần muốn đỡ Hà Tiểu Tiểu dậy. Gã bạn trai cũng ý thức được là mình quá tay, nên cũng thu bớt lại vẻ mặt kiêu căng, chìa tay ngăn cản người định đỡ Hà Tiểu Tiểu rồi rút khăn tay đưa cho cô: “Lau ngay đi.” Rồi nói với những người ngoài: “Đây là chuyện nhà chúng tôi, đừng nhìn, đừng có nhìn nữa.”

“Chuyện gì vậy?” Ngụy Tầm chen vào đám người, thấy Hà Tiểu Tiểu chập vạt ngồi dưới đất, tóc tai bù xù, máu chảy qua kẽ ngón tay đang ôm lấy thái dương. Gã bạn trai còn đang mãi đẩy mấy người bên cạnh, thì bị hắn túm lấy cổ áo hỏi: “Là mày làm? Mày đánh cô ấy?”

Hình thể gã bạn trai kia nhỏ hơn so với hắn, lại đuối lý, nên có phần yếu thế hơn: “Tôi chỉ đẩy nhẹ, là cô ta tự ngã đập đầu...”

Lời chưa dứt đã bị ăn một cú đấm cực mạnh vào mặt, khiến cái mũi của gã vẹo sang bên, máu chảy ròng ròng từ hai lỗ mũi. Những người vây xem thấy bắt đầu lớn chuyện, thì cũng có một người đàn ông thể trạng cường tráng ra kéo hắn lại, nhưng vẫn không ngăn được Ngụy Tầm đẩy gã bạn trai kia ngã xuống đất giáng thêm mấy cú. Mãi đến khi có người gọi bảo vệ trị an đến thì mới ngăn được hắn.

Người la hét, người báo cảnh sát, người gọi xe cấp cứu, khiến cho cảnh tượng trở nên hỗn loạn. edit: Na Na tại: ngocanh254.wordpress

Tiêu Chi Liệt đưa Hà Tiểu Tiểu đến bệnh viện, vết thương trên trán cũng không nhỏ, phải khâu năm mũi. Bác sĩ nói não bị chấn động nhẹ, phải nhập viện theo dõi hai ngày. Gã bạn trai tuy bị đánh cho tơi tả nhưng ngoài chảy một ít máu mũi thì không bị sao hết. Cho nên không đủ chứng cứ để tố cáo Ngụy Tầm cố tình gây thương tích, cảnh sát chỉ hỏi một chút rồi thả đi.

Đến khi Hà Tiểu Tiểu vào phòng bệnh nghỉ ngơi thì Tiêu Chi Liệt mới phát hiện chân mình cũng bị đá cào rách da, nên đi gặp bác sĩ lấy chút thuốc để bôi. Khi trở về phòng bệnh, bệnh nhân xung quanh cũng đã đi nghỉ ngơi hết, nên hành lang vắng lặng. Phòng của Hà Tiểu Tiểu là phòng đơn, mà cánh cửa lại khép hờ, bên trong truyền ra tiếng thì thầm, cô đi đến gần cửa thì dừng lại, không bước vào trong.

Từ ngoài cửa nhìn vào thấy Ngụy Tầm ngồi bên giường, nắm lấy tay Hà Tiểu Tiểu. Giọng nói của hắn mang theo vô vàn xót xa, nói ngắt quãng: “Anh không nghĩ còn có thể gặp lại em...Anh sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương em nữa...”

Tiêu Chi Liệt nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khi cô đi ra khỏi tòa nhà định bụng về nhà thì thấy một người ngồi trên bồn hoa đối diện cổng bệnh viện, giật mình hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Không ngờ đó là Tô Vị Tĩnh, đáng lẽ giờ này anh đang công tác ở Tây An chứ?

Tô Vị Tĩnh đứng lên, đem áo khoác vắt lên cánh tay, tay kia kéo lấy tay cô: “Vừa nãy đang nói dở với em thì em tắt máy, chưa kịp nói với em sáng mai anh phải đi Thâm Quyển, nên muốn về nhà ngủ một đêm rồi đi.”

Cô ngây ngốc hỏi: “Từ Tây An đến Thâm Quyển không phải chỉ cần bay thẳng là tới sao?”

Anh ôm lấy vai cô đi ra ngoài: “Vừa đúng dịp có giá vé hữu nghị.”

Nhị thế tổ anh thiếu tiền mua vé máy bay sao?

“Vậy sao anh không về nhà mà đến bệnh viện làm gì? Mà sao anh biết em ở đây?”

Hai người ra khỏi cổng bệnh viện gọi một chiếc taxi, ngồi vào xe Tô Vị Tĩnh đành bất đắc dĩ trừng mắt nhìn cô nói: “Anh đến công ty đón em, chuyện lớn như vậy còn không biết sao, hỏi cái là ra ngay. Nghe nói em đến bệnh viện thì anh còn tâm trạng để về nhà sao? May mà em không sao, chân còn đau không?”

“Không sao, chỉ xước tí da thôi.” Thấy anh định cúi xuống nhìn thì cô vội vàng chuyển câu chuyện: “Được rồi, lần này anh đi công tác không phải tốn rất nhiều thời gian rất căng thẳng sao, còn phí phạm một đêm làm gì.”

“Bay chuyến đêm thì việc cũng dễ sáng mai mới làm được, nên thời gian chẳng chênh lệch là mấy.” Cuối cùng anh vẫn cúi xuống nhìn vết thương, thấy không sao thì mới yên tâm, nhìn chăm chăm cô một lát, rồi mới chậm chạp nói: “Hơn nữa, Chi Chi à, với anh mà nói, việc quan trọng nhất trên đời này là...”

“Vâng vâng được rồi, em hiểu em hiểu rồi, mau về nhà thôi.” Cô vội vàng ngắt lời anh, quay sang nói địa chỉ cho tài xế.

Trên xe còn có người khác mà lại toàn nói những câu làm người ta ngứa ngáy như vậy, cô chẳng muốn bị xấu hổ như thế nữa đâu.

Muốn tìm hiểu về câu danh ngôn này thì phải kể đến thời điểm khi hai người mới kết hôn. Lúc ấy anh cũng mới tiếp nhận công ty, lần đầu ra ngoài đàm phán hạng mục hợp tác với doanh nhân Thượng Hải ở thị trường hải ngoại. Vừa xuống hương cảng, còn chưa kịp tiến hành thì nghe nói cô ở nhà bị viêm dạ dày, nên bay suốt đêm về với vợ, làm hại ba Tô tuổi già mà ngay hôm sau đã phải gấp gáp bay về đó, mới không đắc tội với đối tác. Viêm dạ dày chỉ là bệnh nhỏ, đi bệnh viện truyền dịch là được rồi, mà bên cạnh cô còn có ba mẹ ruột cùng ba mẹ chồng, đúng là chuyện bé xé ra to. Cho dù là mẹ vợ, nhìn cách cư xử của con rể như vậy, cũng chẳng thể tự dối gạt mình được.

Không phải dối gạt người khác là con rể rất tốt với con gái mình, mà là lo lắng ngày nào đó ông thông gia mất đi, thì con gái mình có bị nhện dỗi vì người chồng thế này hay không.

Tiêu Chi Liệt đến giờ vẫn còn nhớ rõ Tô Vị Tĩnh dùng trực thăng bay thẳng đến bệnh viện, rồi chạy ngay đến phòng truyền dịch, đến khi gặp được cô thì nói ra câu đó, khiến cho bao lời than trách của cô đều ngậm trở về.

Anh nói rằng: “Chi Chi, ở bên em là mục đích duy nhất của đời anh. Chẳng có điều gì quan trọng bằng em.”

Đối diện với anh chồng như thế này, bạn còn có thể nói được gì.

6. Chương 6: Đêm Thứ Ba

Có lẽ là vì có Tô Vị Tĩnh bên cạnh nên trước nửa đêm Tiêu Chi liệt vẫn ngủ rất ngon. Nhưng giữa đêm hình như cô nghe thấy tiếng anh ngồi dậy, nên mơ màng màng hỏi: “Sao vậy?” Sau đó anh cũng đáp lại nhưng nghe không rõ lắm, rồi lại tiếp tục ngủ.

Sau nửa đêm giấc mơ kỳ quái kia lại xuất hiện, và cô vẫn tỉnh dậy trong căn lều vải hành quân và mặc bộ trang phục ngủ trang thô sơ trên người. Cò ra ngoài lều, thấy sắc trời đen kịt, và số người trong doanh trại hình như đã ít rất nhiều.

Cô dạo qua một vòng, nhưng không hề thấy Tiểu Tuyền, và cũng không thấy Ngụy Tầm cùng Tiêu Chi Vũ, vì vậy tìm đại một người để hỏi: “Thấy Tiểu Tuyền cùng Ngụy đại ca không?”

Người nọ chỉ về phía sườn núi: “Bọn họ đang tảo mộ ở khu nghĩa địa, những nhà có người thân chôn cất ở đó cũng đến đó cả rồi. Cô cũng muốn đi sao? Hôm nay chúng ta sẽ hoãn nhỏ trại một giờ, bây giờ qua đó vẫn còn kịp.”edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Tiêu Chi Liệt nhìn về phía sườn núi, quả nhiên thấy mấy đốm lửa. Núi không cao lắm, cô cầm đèn pin rọi đường lên núi, thì đến một khu nghĩa địa rộng, lập chi chít bao nhiêu bia mộ.

Cô đi về phía ánh lửa, không lâu sau thì thấy Ngụy Tầm cùng Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền đang quỳ gối trước một tấm bia mộ, đem đồ tế ném vào đồng lửa trước mặt, còn Ngụy Tầm thì đứng sau cô bé.

Hai người họ là họ hàng thân thích sao? Ngôi mộ kia chôn người thân của bọn họ?

Tiêu Chi Liệt lại gần, nương theo ánh lửa nhìn từng con chữ đang dần hiện lên, thì giật mình: “Mộ của chị Hà Tiểu Tiểu quá cổ.”

Tiểu Tiểu! edit: Na Na, nguồn :ngocanh254.wordpress

Vì sao Tiểu Tiểu trong giấc mơ của cô lại qua đời? Đặt tay lên ngực tự hỏi, thấy cô tuyệt đối không có chút xú bất mãn nào đối với Tiểu Tiểu, trong lòng cô luôn hy vọng cô ấy được hạnh phúc bình an, vậy mà sao trong mộng cô lại giết chết cô ấy?

Cô nhìn những chữ trên tấm bia, “người chị quá cổ”, Hà Tiểu Tiểu, Tiểu Tuyền... Cô nhớ đến chuyện đêm qua Tiểu Tuyền kể, lẽ nào Tiểu Tiểu chính là người chị gái bị sói ăn sống một cách dã man kia? Cô chẳng những giết chết Tiểu Tiểu trong mơ, mà thậm chí còn sắp xếp một cái chết tàn nhẫn như vậy sao? edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Sau khi Tiểu Tuyền thiêu hết đồ lễ, vẫn quỳ trước mộ không nhúc nhích. Ngụy Tầm gọi cô: “Không còn sớm nữa, chúng ta trở về thôi.”

Giọng Tiểu Tuyền rầu rĩ nói: “Anh về trước đi, em ngồi bên chị một lúc nữa rồi về, không biết đến bao lâu nữa mới quay về đây.”

Ngụy Tầm nói: “Giờ này Chi Liệt sắp dậy rồi, em phải về trông cô ấy, để người khác trông anh không yên tâm.”

Tiểu Tuyền bỗng nhiên nổi cơn thịnh nộ: “Chi Liệt Chi Liệt Chi Liệt! Bây giờ đầu óc anh chỉ toàn là chị ta! Anh đã quên chị em từ lâu rồi đúng không! Đúng vậy, chị ta chính là vị hôn thê của anh, bây giờ chị em mất rồi, nên anh có thể thoải mái mà ở cùng chị ta rồi!”

Ngụy Tầm kiên nhẫn nói: “Tiểu Tuyền, đừng cáu kỉnh. Tình cảm của anh đối với chị em chưa bao giờ thay đổi, vị hôn thê hay gì đó đừng nhắc lại nữa. Tiểu Tiểu đã hy sinh để bảo vệ chúng ta, nhưng không phải Chi Liệt cũng vì rơi vào tay Tô Vị Tĩnh mà thành ra thế này sao? Dù sao chúng ta đã cứu được cô ấy về đây rồi, chúng ta phải bảo vệ cô ấy thật tốt.”

Tiêu Chi Liệt vừa nghe đến tên Tô Vị Tĩnh thì không kiềm chế được mà ngắt lời hằn: “Anh vừa nói cái gì?”

Ngụy Tầm hơi xấu hổ: “Chi Liệt, sao cô lại đến đây?”

“Anh vừa nói tôi rơi vào tay Tô Vị Tĩnh nên biến thành cái dạng này?” Tiêu Chi Liệt không cho hấn ngắt lời, tiếp tục hỏi tới cùng: “Cho nên anh tôi nói người đã dùng thủ đoạn không người bình thường nào làm được để hành hạ tôi chính là hấn ta? Hấn đã làm gì tôi?” Cô sờ sờ cánh tay, cảm thấy từng khớp xương da thịt đều bình thường, không giống như người từng bị ngược đãi hành hạ.

Ngụy Tầm nói: “Tôi cũng không biết đến cùng là hấn đã làm gì cô, chỉ biết cô... Rõ ràng thân thủ của cô đã kém đi nhiều đúng không? Trước đây cô là người cực mạnh trong đội.”

Tiêu Chi Liệt sờ sờ mũi. Cô từng quan sát bản lĩnh của Ngụy Tầm, quả thật so với hấn cô kém không chỉ là một chút xíu. Thế nhưng làm sao có thể biến một người từ nữ chiến sỹ thành một kẻ vô dụng cơ chứ? Lẽ nào hành hạ chính là cái gọi là đánh vỡ kính mặt chọc thủng xương bả vai để phế võ công?

Thật là một giấc mơ quái đản.

Ngụy Tầm thấy cô không nói gì thì vội vòng qua chuyện khác: “Tôi và Tiểu Tuyền phải về bây giờ, cô về cùng chúng tôi hay qua bên kia thăm ba mẹ cô? Chi Vũ cùng đang ở bên đó.”

Cô nhìn theo hướng Ngụy Tầm chỉ, đó là nơi cao nhất trong nghĩa địa. “Hai người về trước đi, tôi sẽ qua bên đó.”

Những người đi tảo mộ cũng bắt đầu đi về, những ánh lửa trên núi càng thưa thớt. Tiêu Chi Vũ ngồi một mình trên đỉnh núi, trước mặt là ba bia mộ, một tấm là ba mẹ, một tấm là vợ, và tấm còn lại là của con gái chưa đến tuổi vị thành niên.

Tên chị dâu cùng cháu gái thì hoàn toàn xa lạ, nhưng tên trên tấm bia ba mẹ kia lại chính là tên ba mẹ cô.
edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Nếu nói chuyện Hà Tiểu Tiểu chết trong mộng còn tạm lý giải là vì chút hâm mộ đổ kị trong lòng, nhưng còn ba mẹ yêu thương cô từ nhỏ, cô làm sao có thể cam lòng để cho bọn họ chết như vậy chứ?

Bây giờ cô thấy chẳng có cái gì gọi là phản ứng của tiềm thức cả. Có ai lại mong muốn ba mẹ thân yêu của mình gặp phải chuyện rủi ro chứ.

Ánh đèn pin rọi tới gần khiến Tiêu Chi Vũ quay đầu lại, thấy cô thì vỗ vỗ tảng đá bên cạnh mình: “Sao hôm nay tỉnh sớm vậy? Qua đây ngồi đi.”

Cô ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tiêu Chi Vũ. Trong thế giới hão huyền này, hai người bọn họ có cùng người thân. Cô nhớ tới chuyện ban ngày mẹ kể anh trai khi còn bé bị bắt cóc, rồi khi nhìn người trước mắt, trong lòng lại thấy hơi chua xót, quay đầu nhìn hắn: “Anh trai.”

Cô chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có một người anh trai, thế nhưng hai chữ này khi bật khỏi miệng lại thật tự nhiên như vậy, tựa như đã từng gọi qua đến trăm nghìn lần rồi. Cảm giác khi ngồi sát bên nhau trước mộ người thân lúc này, là một cảm giác quan hệ huyết thống khó nói bằng lời, khiến cho cô chắc chắn rằng người này chính là anh trai cô.

Trong mơ cô có một người anh trai, nhưng ba mẹ lại qua đời; ngoài đời thì ba mẹ khỏe mạnh, nhưng anh trai lại biến mất giữa biển người, không rõ sống chết. Tất cả đều mang lại sự tiếc nuối, nhưng hình như thực tế vẫn dễ chấp nhận hơn một chút.

Cô thở dài một hơi, nghiêng người tựa lên vai hắn, giống như đã sống bên nhau một thời gian dài, tạo nên tình cảm anh em tự nhiên.

Tiêu Chi Vũ mỉm cười vỗ vỗ cô: “Nếu có tâm sự thì hãy nói với anh. Anh là pháp sư, biết đâu có vài chuyện am hiểu hơn Ngụy Tầm, có thể giúp em.”

Nói như thế nào đây? Nói rằng anh ta thực ra đang ở trong mơ? Thế giới này là do cô nghĩ ngợi lung tung mà hư cấu ra? Sự thật là anh ta đã bị bọn buôn người bắt cóc từ năm hai tuổi, bây giờ không rõ sống chết?
edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Vì sao lại để cô hiểu rõ là mình đang nằm mơ chứ, hơn nữa còn là một giấc mơ tồi tệ mà cô không hề muốn. Cô lắc đầu: “Anh không giúp được tôi.” Thứ duy nhất giúp được cô chính là cái đồng hồ báo thức, khi tỉnh lại thì mọi chuyện sẽ chấm dứt như chưa từng xảy ra.

“Chi Chi, anh biết em đang bị hành hạ.” Hắn ngừng một lát, “Em đang bị giam trong cõi mộng.”

Tiêu Chi Liệt hơi giật mình, ngồi thẳng người dậy nhìn hắn.

Tiêu Chi Vũ cười cười: “Pháp sư chính là chuyên gia trong lĩnh vực tinh thần, chúng ta dựa vào cái này để kiếm sống.”

“Vậy...” Cô đắn đo cố tìm từ nói, “Làm thế nào bây giờ?”

Nhưng Tiêu Chi Vũ không trả lời thẳng: “Mấy hôm nay em càng ngày càng thức dậy sớm hơn. Anh nhìn em ngủ nhưng sẽ không gọi em dậy, anh sẽ chờ đến khi em tỉnh dậy để cùng nhau đối mặt với mọi chuyện. Bọn chúng quá coi thường em, em là Tiêu Chi Liệt, em sẽ nhanh khỏe lên thôi.”

Nói vậy cũng giống như chưa nói thôi. Chuyện càng lúc càng rối rắm, chẳng có chút dấu hiệu chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp, ban đêm ngủ không ngon, ban ngày đi làm cũng không có tinh thần, có lẽ nên đi gặp bác sỹ tâm lý thôi — Lại nói chính Tô Vị Tĩnh cũng tốt nghiệp khoa tâm lý, có nên kể với anh không nhỉ.

Cô lại yên lặng tựa lên vai anh trai. Tiêu Chi Vũ vuốt vuốt mái tóc cô, cười nói: “Hôm qua em còn coi anh như người lạ, anh rất sợ em không nhớ ra anh, sao hôm nay lại như con mèo nhỏ quấn quýt bên người anh vậy?”

Cô lẩm bẩm nói: “Dù sao cũng là anh ruột, máu mủ tình thâm mà.”

Tiêu Chi Vũ im lặng một lát rồi hỏi: “Có phải ban ngày lại xảy ra chuyện gì không? Về anh hả?”

Tiêu Chi Liệt lại giật mình, lần thứ hai quay sang nhìn hấn.

Về mặt của hấn rất ung dung: “Đúng vậy, ban ngày, hay cũng là lúc em... Thời điểm em minh mẫn.”

“Thật khó tin đây là một giấc mơ, nếu mình thực sự có một người anh trai như vậy thì tốt quá...” Cô thì thảo nói, giống như là tâm linh tương thông, chỉ vài đôi câu cũng hiểu ý nhau, đáng ra phải là bạn bè người thân quen biết tin tưởng nhau lắm mới có được, “Buổi trưa em nói chuyện điện thoại với mẹ, mẹ nói em có một người anh hơn bốn tuổi, nhưng không may bị bọn buôn người bắt cóc, không thể tìm thấy nữa. Em không hề biết chuyện này, nên cảm thấy tò mò.”

“Chẳng trách hôm nay em thân thiết với anh hơn nhiều, thì ra là có chuyện này.” Hấn nở nụ cười, “Chi Chi, anh muốn đánh cuộc với em.”

“Đánh cuộc cái gì?”

“Anh cá với em ban ngày của ngày mai, sẽ có cơ duyên xảo hợp gặp lại người thân đã thất lạc nhiều năm, diễn tiết mục một nhà đoàn viên lần thứ hai.” edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

“Hả? Cái gì cơ?” Tiêu Chi Liệt không hiểu.

Sắc mặt Tiêu Chi Vũ bỗng trầm xuống, đứng bật dậy, quát lớn về phía đỉnh núi tối đen như mực: “Nếu muốn lấy mạng ta thì còn trốn trốn tránh tránh làm cái gì?”

Trong bóng tối có một bóng trắng lơ lửng từ đỉnh núi di chuyển về phía này, khi đến gần mới nhìn ra đó là một người, mặc trang phục tương tự Tiêu Chi Vũ, áo choàng trắng trùm toàn thân, tóc dài buông xõa trên vai, đứng cách đó mười thước. Tiêu Chi Liệt không thấy rõ khuôn mặt hấn, nên gương đèn pin lên chiếu sang, ánh sáng bất chợt làm lóa mắt khiến hấn phải giơ tay che lại, rồi nói một cách bất đắc dĩ: “Chi Chi, em lại nghịch rồi.” edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Giọng nói hết sức quen thuộc, và khuôn mặt cũng không thể quen thuộc hơn được nữa — đó là Tô Vị Tĩnh, chính là đại boss trong giấc mơ quái dị này, là chồng cô Tô Vị Tĩnh.

Về mặt của hấn cũng hết sức quen thuộc, tựa như mỗi sáng bình minh anh dịu dàng vừa khuyên nhủ vừa dỗ dành gọi cô dậy, tựa như những hoàng hôn anh đứng trước cổng công ty đợi cô tan ca để đón cô về nhà, sự dịu dàng khiến người ta muốn đắm chìm trong đó. Hấn vươn tay về phía cô: “Chi Chi, đến bên anh.”

Cô không kìm lòng mà bước một bước, rồi lập tức bị Tiêu Chi Vũ kéo lại: “Đừng qua đó, đừng tin hấn. Hấn đến để giết anh.”

Cô nhìn khoảng cách mười thước giữa hai người, một bên là người anh trai cùng huyết thống, một bên là người chồng sớm tối bên nhau, nên nghe ai đây?

Tiêu Chi Vũ lôi cô lại rồi đẩy ra phía sau: “Chi Chi, em đứng xa ra một chút.”

Cô nhìn không ra, nhưng có thể cảm nhận được một sức mạnh vô hình bắt đầu chuyển động, cảm giác áp bách phá vào mặt, khiến cô phải lùi về phía sau. Không biết gió từ đâu đến, quật tới trước Tô Vị Tĩnh ba thước, cát đá cũng bị cuốn lên mù mịt, theo luồng gió mà cuộn cuộn xoay vần. Tiêu Chi Vũ bắt đầu đọc chú ngữ, luồng gió mạnh mẽ kia khiến tóc cùng vạt áo hấn bay lên phấp phật, vậy mà Tô Vị Tĩnh đến một cái nấp áo cũng không hề động. edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Gió lớn nổi lên khắp bốn phía, cát đá tung mù trời, thổi cả vào Tiêu Chi Liệt khiến cô không mở được mắt. Hai tay cô ôm lấy khuôn mặt, từ kẽ hở ngón tay nhìn thấy bóng người áo xám kia bị gió cuốn bay lên cao, chiếc áo vạt dài vải thô của pháp sư bị từng luồng gió sắc bén xé rách thành mảnh nhỏ.

Cô xông lên gào to: “Anh trai! Đừng làm hại anh tôi!”

Giọng của người anh trai truyền ra từ trong cơn lốc xoáy: “Chi Chi, đứng tới đây!”

Bóng trắng bỗng vọt đến trước mặt cô, thanh âm dịu dàng kề bên tai cô, giống như mỗi lần cô bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng được anh ôm vào lòng vỗ về: “Đừng sợ, Chi Chi, chỉ là giấc mộng mà thôi, không sao hết, không sao hết.”

Cô nghi ngờ nhìn hắn, rồi nhìn xuống bộ trang phục xa lạ, trái ngược với vô số ngày đêm sớm tối, với khuôn mặt cùng thần sắc mà mình vô cùng quen thuộc.

Hắn vươn tay ra.

Cơn lốc ngừng lại, Tiêu Chi Vũ bị quăng xuống từ trên cao, học ra một ngụm máu. Hắn giãy dựa ngẩng đầu gào lớn: “Chi Chi, tỉnh, tỉnh dậy đi! Em đừng nghĩ đây thực sự là...”

Trong tích tắc khi tay Tô Vị Tĩnh chạm vào cô, cô đã tỉnh lại.

7. Chương 7: Ngày Thứ Tư

Ngay giây phút giật mình tỉnh dậy, Tiêu Chi Liệt vẫn còn thấy tim mình đập thành thịch. Cô vô thức đưa tay sờ sang bên cạnh mình, nhưng chỉ sờ vào khoảng trống.

Tô Vị Tĩnh không còn bên cạnh.

Tấm rèm cửa sổ che khuất ánh sáng ngoài phòng, nên nhìn không rõ sắc trời. Cô nghiêng người cầm lấy chiếc đồng hồ báo thức nhìn thoáng qua, gần năm giờ sáng.

Trong phòng im ắng, bốn phía cũng im ắng nốt, chỉ còn nghe thấy tiếng kim đồng hồ nảy qua từng giây. Cô đợi một lúc, vẫn không nghe thấy tiếng động nào, vì thế gọi một tiếng: “Vị Tĩnh?”

Không ai đáp lại.

Anh đi đâu sớm như vậy? Dù có vội lên máy bay cũng không cần xuất phát từ bốn năm giờ sáng chứ. Cô đứng dậy bật đèn phòng ngủ, phòng tắm, phòng bếp, phòng ăn, đi tìm một vòng quanh nhà cũng không thấy anh. Trên tủ lạnh cũng không dán giấy, ngày trước nếu anh có việc đột xuất thì đều để lại lời nhắn trên tủ lạnh. Gọi di động cho anh, tiếng chuông lại vang lên trong phòng ngủ.

Sau đó cô bắt đầu cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường.

Đôi giày da anh đi về ngày hôm qua vẫn để ngay ngắn ở tiền sảnh, nhưng áo khoác cùng âu phục treo trên giá lại không thấy; túi xách hay mang đi công tác vẫn để trên sofa, nhưng túi laptop đặt trên bàn trà lại biến mất.

Năm giờ sáng, anh không đi giày, đeo túi laptop, không mang di động, vậy anh đang đi đâu?

Trong phòng khách treo tấm rèm mỏng, có thể nhìn thấy ánh sáng trắng ngoài trời xuyên thấu qua. Cô đến bên cửa sổ kéo tấm rèm mỏng ra, nhưng lại không thấy ánh nắng buổi sớm xuất hiện, mà chỉ thấy một lớp sương mù phủ bên ngoài, những ngôi nhà trước mặt cũng trở nên mờ ảo đi. Tuy nhìn không rõ nhưng vẫn có thể nghe thấy những âm thanh quen thuộc phát ra từ vườn hoa giữa khu nhà, tiếng các cụ lão dậy từ sáng sớm để tập thể dục, hay tiếng còi xe cộ loáng thoáng từ trên đường cái cách khá xa, vượt qua các tòa nhà trùng điệp cùng vành đai xanh* để truyền đến đây.

(“Vành đai xanh” là thuật ngữ chỉ những vùng đất tự nhiên chưa hoặc ít chịu tác động của con người, thường ở gần hoặc ngoài rìa những khu đô thị. Vành đai xanh cũng có thể là những vùng đã phát triển cung cấp không gian mở, tạo ra những cơ hội giải trí ngoài trời và phát triển.)

Đây là thành phố đông đúc tập trung hơn hai mươi nghìn người, không bao giờ có cái gọi là yên lặng. edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Cô rửa mặt qua quýt một chút, thay quần áo ra ngoài tìm anh. Cửa chính vậy mà không khóa, anh đi ra ngoài mà ngay cả cửa cũng quên khóa.

Đi xuống tầng dưới, bảo vệ vừa thấy cô thì chào hỏi: “Bà Tô, hôm nay ra ngoài sớm vậy.”

Tiêu Chi Liệt hỏi hần: “Anh có thấy chồng tôi ra ngoài không?”

Bảo vệ nói: “Tôi không thấy, tôi vừa đổi ca nửa giờ trước. Cô tìm Tô tiên sinh sao? Để tôi hỏi thử người trực ca trước xem.”

Tiêu Chi Liệt vội cảm ơn hần: “Thôi không cần, tôi ra cổng tìm xem sao.”

Bảo vệ nói: “Được, nếu cần gì thì cô cứ đến tìm tôi.”

Cô đi dạo một vòng quanh khu nhà, vậy mà không thấy, xuống bãi để xe dưới hầm thì thấy hai chiếc xe nhà mình vẫn đỗ nguyên tại đấy. Tiết trời hôm nay không tốt lắm, giống như sắp mưa, không khí hơi nặng nề đè ép, cô cố đi nhanh hơn chút, nhưng chưa ăn gì nên ngực hơi thấy khó chịu ngột ngạt, đành phải ngồi xuống chiếc ghế đặt trong vườn hoa để nghỉ ngơi một lát.

Các cụ lão tập thể dục trong vườn hoa đã về hết, cách bụi hoa dường như còn nghe thấy tiếng hỏi han tạm biệt của bọn họ.

Cô ngồi một lúc lâu, nhưng không hề thấy có người đi qua đây.

Xung quanh yên tĩnh, ngay cả tiếng tiếng xe cộ trên đường cũng trở nên xa xôi như có như không. edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Cô bỗng nhiên nhớ tới, đi vòng quanh khu nhà lâu vậy rồi, ngoài bảo vệ gác cổng ra thì không hề gặp ai khác. Hơn nữa, hơn mười phút trôi qua, mà sắc trời cũng không sáng sủa thêm chút nào, thậm chí còn âm u nhiều sương mù hơn.

Tô Vị Tĩnh, rốt cuộc anh đang ở đâu?

Cô hoảng hốt đứng lên định đi tìm trước, thì thành linh một nhành hoa trên cây rụng xuống đầu cô, toàn bộ sương sớm trên lá cây đều chảy xuống.

Có một con bướm trắng đang đậu trên nhành hoa đó, nó bị động nên vỗ cánh bay lên cao, thế nhưng nó không bay đi luôn mà lại bay quanh cô hai vòng, thậm chí còn đậu xuống cánh hoa vừa rơi trên bàn tay cô trong vài giây.

Trong lòng dường như có một vầng sáng chợt lóe lên, nhưng lại không kịp bắt lấy. Ngón tay cô hơi động, con bướm trắng bị giật mình mà nhanh chóng bay lên luồn mình vào bụi hoa. edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

“Chi Liệt!” Phía sau có người gọi cô.

Cô nghe tiếng xoay người lại, thấy Ngụy Tầm đẩy cành hoa ướt sương ra đi về phía cô.

“Ngụy... Ngụy tiên sinh,” cô hơi bối rối ngập ngừng một chút, rồi sau đó mới nói tiếp, “Sao anh lại ở đây? Anh cũng sống trong khu này sao?”

Chờ chút, hần gọi cô là gì nhỉ? Chi Liệt? edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Ngụy Tầm không đáp mà nhếch môi nhìn xung quanh: “Cô có thấy những người khác không?”

“Những người khác?” Tiêu Chi Liệt hơi không hiểu, “Người trong khu hôm nay có vẻ ít. Anh muốn tìm ai? À được rồi, dưới nhà của tôi có bảo vệ, có lẽ sẽ giúp được?” Cô chỉ chỉ về phía nhà mình.

Ngụy Tầm vừa nhìn xung quanh vừa chạy chậm về phía đó: “Đi, đi tìm bảo vệ.”

Phòng bảo vệ dưới tòa nhà trống không, không thấy bảo vệ đâu. Tiêu Chi Liệt nói: “Vừa nãy còn ở đây, tôi còn nói với anh ta vài câu, chỉ mười phút trước thôi.”

Sắc mặt Ngụy Tầm trở nên ngưng trọng: “Chúng ta rời khỏi đây trước đã.” Hắn kéo tay Tiêu Chi Liệt chạy về phía cổng chính. Cô cũng mơ hồ thấy kỳ quái, nên tăng nhịp bước đuổi theo.

Vừa chạy được hai bước, bỗng phía sau truyền đến tiếng phụ nữ: “Ngụy Tầm, Chi Liệt! Chờ một chút!”

Hai người dừng lại vội xoay người lại, thì thấy Hà Tiểu Tiểu đang đi từ trong vườn hoa ra.

“Mới sáng sớm tinh mơ, sao hai người lại ở cùng một chỗ thế?” Ánh mắt sắc bén của cô ấy đảo qua bàn tay Ngụy Tầm đang cầm cổ tay Tiêu Chi Liệt, “Vậy là muốn đi đâu đây?”

Ngụy Tầm lập tức buông tay Tiêu Chi Liệt ra, đi về phía Hà Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, anh...”

Vẻ mặt Hà Tiểu Tiểu trở nên thống khổ: “Anh phải đi sao? Đưa cô ấy cùng đi? Còn em thì sao? Anh muốn để em lại một mình ở chỗ này ư?”

Tiêu Chi Liệt nhăn mi lại, Ngụy Tầm có chút nôn nóng, hai người đồng thời kêu lên: “Tiểu Tiểu!” edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Cùng lúc đó một thanh âm khác cũng vang lên bên cạnh: “Chi Chi.”

Là Tô Vị Tĩnh, cuối cùng anh cũng xuất hiện. Anh vẫn mặc quần áo ở nhà, khoác tùy tiện một chiếc áo khoác bên ngoài, vội càng chạy đến bắt lấy cánh tay cô: “Sao em lại chạy ra đây, anh ra ngoài một lát, về nhà đã không thấy đâu, làm anh lo muốn chết.”

“Em đi tìm anh,” cô rất bình tĩnh, “Anh đã đi đâu vậy?”

“Lúc năm giờ dạ dày anh đau nên thức dậy, trong nhà hết thuốc phải ra ngoài mua mãi mới được.” Tô Vị Tĩnh chỉ về hướng nhà thuốc ngoài khu nhà, “Cứ tưởng sẽ về ngay, nhưng quên mang di động, ai biết em tỉnh sớm vậy. Mà em ra ngoài sao cũng không mang di động theo? Thật là còn hồ đồ hơn anh.”

“À.” Cô lên tiếng, không nói năng thêm.

Tô Vị Tĩnh ôm vai cô, nói với Hà Tiểu Tiểu: “Chúng tôi về trước đây. Tiểu Tiểu, cô cũng tiễn Ngụy tiên sinh về nhà đi.”

Hà Tiểu Tiểu ôm lấy cánh tay Ngụy Tầm, Tô Vị Tĩnh kéo tay Chi Liệt, mỗi người tự đi sang hai bên của vườn hoa. Tiêu Chi Liệt khe khẽ cử động cánh tay, rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh: “Tiểu Tiểu, hình như cậu đã quên mất một chuyện rất quan trọng.”

Hà Tiểu Tiểu ngừng bước chân, quay đầu nhìn cô.

“Tôi sẽ không hỏi vì sao cậu lại ở đây,” khuôn mặt cô bình tĩnh nói, “Tôi chỉ hỏi cậu, hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu đã quên rồi sao?”

Sắc mặt Hà Tiểu Tiểu cũng không kinh hoàng, mà lại trở nên hoang mang mờ mịt, tựa như khuôn mặt gã bạn trai của cô ấy lúc muốn đánh Tiêu Chi Liệt, lại đột ngột dừng lại vậy. edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

“Ngày hôm qua cậu bị thương phải vào bệnh viện, trên trán có năm mũi khâu, làm sao chỉ qua một đêm đã không thấy vết sẹo đâu?”

Hà Tiểu Tiểu giơ tay sờ lên cái trán trơn mịn của mình, hình như lúc này mới phản ứng lại. Cô ấy không nói bất cứ điều gì, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Tô Vị Tĩnh.

“Chi Chi...” Cô nghe thấy tiếng Tô Vị Tĩnh khẽ gọi đằng sau. Bàn tay đang diu cánh tay cô, cô có thể cảm thấy anh đang run nhẹ nhẹ.

Cô cố kìm chế không quay đầu lại, chuyển mắt nhìn sang Ngụy Tầm tiếp tục nói: “Anh cũng biết đúng không? Người con gái bên cạnh anh đây, cô ấy...”

“Im đi!” Ngụy Tầm quát cô, “Đừng nói ra ở đây!”

Nhưng Tiêu Chi Liệt vẫn nói: “Cô ấy là giả.”

“Tôi là giả?” Về mặt Hà Tiểu Tiểu càng thêm ngơ ngác, cô vuốt lên mặt mình, thậm chí còn véo chút thịt trên mặt, “Là sao? Tôi giả ở chỗ nào?”

Đôi mắt Ngụy Tầm đỏ lên, ôm lấy cô nói: “Đừng nghe cô ấy nói bậy, cô ấy nói vớ vẩn đó...” edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Hình như Hà Tiểu Tiểu rốt cuộc cũng nhớ ra điều gì đó, ánh mắt dần dần trở nên tỉnh táo: “Cô ấy nói đúng, hôm qua em còn cùng bạn trai ầm ĩ trước cửa công ty, hấn đánh em, trán em bị rách, phải đến bệnh viện khâu năm mũi...Vết sẹo đó đã đi đâu? Vì sao qua một đêm đã biến mất? A Tầm?”

Cô gọi hấn là A Tầm, từ xưa bọn họ đã xưng hô như thế.

“Em nhớ ra rồi, A Tầm...” Cô ngẩng đầu lên nhìn hấn, “Bạn trai, làm sao em lại có bạn trai cơ chứ? Em vẫn luôn thích anh, mãi cho đến lúc chết, em vẫn nghĩ rằng: tốt quá A Tầm đã chạy thoát, còn có Chi Liệt, Tiểu Tuyên, may mà hấn chỉ bắt được mỗi mình em, chỉ cần em chặn hấn lại, là mọi người có thể chạy thoát... A Tầm, anh đừng giận em, bạn trai đó là giả, là do hấn tạo ra...”

Ngụy Tầm cố nén nước mắt, nói không nên lời.

Hà Tiểu Tiểu thở dài một hơi: “Em cũng là giả, được hấn tạo ra để giúp đỡ cô ấy. Em nhớ ra hết rồi, em đã chết, bị hấn vấy trong vùng hoang dã, bị sói hoang ăn sống... A Tầm, chúng cần em đau quá...” Cô cuộn người gập thắt lưng xuống, giống như đang phải chịu những vết cắn đau đớn của lũ sói hoang đói khát. Trên làn da trắng mịn của cô bỗng xuất hiện những vết thương đỏ tươi, máu thịt bị gặm nhấm nhô lộ ra cả xương trắng, giống như đang tái hiện lại quá trình cô bị bầy sói cắn xé ăn nuốt.

Chỉ trong chớp mắt, máu thịt trên người cô đã róc ra hết, chỉ còn trơ lại bộ khung xương máu me đầm đìa, co quắt lại thành một đống. Ngụy Tầm vươn tay ra ôm lấy cô ấy, và bộ xương kia bỗng sụp xuống vỡ nát tan, từ trong hai tay hấn rơi xuống đất, rồi tan thành một luồng sương trắng. edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

“Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu!” Ngụy Tầm ngồi xuống nhặt, song hấn càng cố gắng nhặt thì đám sương đó càng bay đi nhanh hơn.

Đám sương trắng đó đã tiêu tan, còn hấn thì chẳng giữ lại được gì.

Tiêu Chi Liệt ngây ngốc nhìn hấn quỳ trên mặt đất. Cô không ngờ chuyện lại thành thế này, cô tưởng rằng Tiểu Tiểu biết hết tất cả, thậm chí còn cho rằng Tiểu Tiểu bí mật thông đồng với Ngụy Tầm để lừa dối cô. Nhưng thực ra Tiểu Tiểu cũng chỉ là một ảo ảnh, hay phải nói là một con rối bị người ta điều khiển, một con rối đã quên đi quá khứ của mình. edit: Na Na, nguồn: ngocanh254.wordpress

Và ngay cả cô cũng thế, không phải sao?

Ngụy Tầm quỳ trên mặt đất một lúc lâu, một kết cục như vậy khiến hấn không thể chấp nhận nổi. Hấn đứng bật dậy, trầm tĩnh nhìn về phía Tô Vị Tĩnh, và người đang khiếp sợ bên cạnh anh là Tiêu Chi Liệt. Là bọn họ, rõ ràng là chuyện của hai người họ, vậy mà lại kéo theo Tiểu Tiểu vào làm bia đỡ đạn. Nhất là Tô Vị Tĩnh, đã giết Tiểu Tiểu một lần, thế mà còn để cô ấy chết lần thứ hai trước mặt hấn.

Phần nộ cùng đau thương gần như nuốt hết lý trí của hấn. Hấn vô thức sờ khẩu súng bên hông, nhưng chỉ sờ vào khoảng trống, điều này khiến hấn thoáng tỉnh lại. Hấn không thể vì Tiểu Tiểu mà gây thương tổn cho Tiêu Chi Liệt, nhưng hấn cũng tuyệt đối không rộng lượng để kẻ đã hại chết Tiểu Tiểu được sống yên ổn.

Ngụy Tầm đứng thẳng người, mặt hướng về hai khuôn mặt đang biểu hiện hai sắc thái khác nhau, lạnh lùng nói: “Chi Liệt, chắc hấn cô đã hiểu ra rồi chứ. Cô tự mình nói với Tô tiên sinh đây, hay là để tôi đến nói giúp cô?”

“Chi Chi...” Tô Vị Tĩnh cúi đầu nhìn cô, hai tay anh run rẩy, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, phảng phất như có áp lực vô hình đang đè nặng lên anh.

Con bướm trắng kia từ trong bụi hoa bay đến, quần quanh cạnh tóc cô, đôi cánh mỏng manh nhỏ bé hơi rung rung. Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp (Chàng Trang một sớm nằm mộng hóa hồ điệp), tới cùng là Trang Chu trong mộng hóa thành hồ điệp, hay là hồ điệp mộng thấy hóa thành Trang Chu?

Tô Vị Tĩnh cũng thấy được con bướm kia, vẻ mặt anh lộ ra chán ghét, phát tay đuổi con bướm đi. Cánh bướm trắng rập rờn trên không trung một lát rồi lại đậu xuống, việc này khiến anh càng thêm tức giận, ngón tay đuổi về phía con bướm định phải đi.

Tay vừa đưa ra đã bị cô ngăn lại: “Chỉ một con bướm thôi mà anh không chịu được sao? Anh không thể khoan dung với ngay cả những thứ do một tay anh tạo thành trong giấc mơ này, vì nó đã chống lại anh sao?”

Sắc mặt anh bỗng trắng bệch, cơ thể run rẩy phải lùi về sau một bước mới đứng vững được. Những nhành hoa xung quanh càng ngày càng rụng nhiều hơn, giống như yếu ớt đến nỗi không thể cản lại làn sương mù đang quấn quanh.

“Còn tôi thì sao? Tôi cũng biết hết rồi, anh định làm gì tôi?”

Ánh mắt Tô Vị Tĩnh nặng nề nhìn về phía cô, không nói một lời. Mồ hôi lạnh túa ra làm ướt trán anh, cả người anh đều run rẩy. Cô tiến lên một bước đỡ lấy anh, để anh tựa lên người mình. edit: Na Na (Supernana), nguồn: ngocanh254.wordpress

“Đừng gắng gượng nữa,” cô nhẹ nhàng nói, “Không ai có thể sống mãi trong mộng. Anh và tôi cũng thế. Hãy kết thúc nó đi.”

8. Chương 8: Đêm Thứ Tư

Khi mê chướng tan đi, thì những ký ức bị che đậy cũng dần dần hiện về.

Về ân oán giữa nhà họ Tiêu và Tô Vị Tĩnh đã chẳng thể tìm hiểu được căn nguyên sâu xa nữa. Tại vùng đất nghèo tài nguyên cùng điều kiện sống tồi tệ này, chuyện mọi người phải đối mặt không chỉ đơn giản là làm thế nào để sống sót, một nhóm người có thể tranh chấp với một nhóm người khác mà chẳng cần phải có lý do đường hoàng gì, có lẽ chỉ là mảy may chiếm vùng đất tao nhìn thấy trước, hay tao cướp lương thực vật tư mà mảy may muốn trước một bước, mà những vật tư kia cũng chỉ là cướp được từ một nhóm người khác.

Ba mẹ của Tiêu Chi Liệt và Tiêu Chi Vũ là chúa tể của một phương, thuộc hạ của bọn họ tại thời điểm nhiều nhất có thể lên đến năm sáu nghìn người, họ nắm trong tay một đội quân có sức chiến đấu siêu quần. Nhưng mọi huy hoàng của bọn họ đã kết thúc trong tay Tô Vị Tĩnh.

Trước khi Tô Vị Tĩnh xuất hiện, trên đại lục hoang tàn này vẫn còn sót lại nền khoa học kỹ thuật hiện đại cùng tín ngưỡng văn minh. Tuy rằng những trí tuệ tiên tiến đó không thể sánh bằng truyền thuyết, rằng một viên đạn pháo có thể san bằng cả một tòa nhà thành thị, hay cách xa đến nghìn dặm vẫn có thể khống chế kiểm soát được, hoặc thậm chí có loại vũ khí có thể tự động truy kích mục tiêu, nhưng sau khi Hậu Nghệ va chạm với Mặt Trời gây ra trận bão từ khiến cho toàn bộ đều trở thành đồng phế liệu, lực sát thương của súng ống, đạn dược hay vũ khí nóng còn chẳng bằng đao kiếm búa rìu, do đó loài người trên tinh cầu dị biến này trở thành một loài thấp kém. Lý luận khoa học tích lũy qua mấy trăm năm của kỷ nguyên Mặt Trời nay hoàn toàn bị lật đổ, khoa học kỹ thuật ngừng phát triển, cũng không còn những người nghiên cứu khoa học nữa, mà những nhà khoa học dưới áp lực sinh tồn đều trở thành những chiến sĩ.

Trong mỗi người đều có những ý nghĩ phức tạp không cam chịu như: Vì sao, vì sao những sinh vật bậc thấp, những sinh vật bé nhỏ yếu ớt kia, ví như con gà, con cá, thân cây, đều giống như là bị ma pháp chiếm cứ, bất thành linh có thể bay lên cao phun ra lửa ăn thịt người, mà loài người lại không hề có biến hóa, ngược lại còn trở thành thức ăn cho những sinh vật bậc thấp đó?

Có một vài người tự xưng là được Hậu Nghệ truyền a lực thần kỳ, giống như mô tả trong các cuốn tiểu thuyết giả tưởng của thời kỳ Mặt Trời, có mưu đồ muốn cải biến thế giới này — chẳng hạn như, có thể di chuyển một cái bát mà không cần tự mình cầm đến trước mặt. Nhưng năng lực còm cõi như vậy chỉ nên làm trò cho người ta chê cười chứ có thể sử dụng vào việc gì? Những kẻ tự xưng là “Pháp sư” đó chỉ có thể làm các động tác vô nghĩa với vật chết là những cái bát, chứ ngay cả với những loài không hề có trí tuệ như sâu bọ bọn họ cũng chẳng thể đối phó được.

Mãi cho đến khi Tô Vị Tĩnh dùng loại “Pháp thuật tinh thần” này để giết chết hai ông bà nhà họ Tiêu hùng bá một phương.

Tình hình lúc đó ngoại trừ Tô Vĩ Tĩnh là kẻ sống sót ra thì không ai biết rõ, câu chuyện bị mọi người truyền khắp nơi, với đủ loại phiên bản khác nhau. Thời đó kỹ thuật bắn súng của ba Tiêu nổi tiếng vừa nhanh vừa chuẩn, nghe nói ngày đó ông rút súng nhắm bắn vào ngực đối phương, nhưng viên đạn đang bay giữa không trung lại bị Pháp sư kia chặn lại, xoay chuyển 180 độ, không hề xuyên vào ngực hắn. Câu chuyện này được các pháp sư xem như tấm gương để luyện tập bắt chước theo, bọn họ cho rằng chỉ cần khống chế được cái bát thì cũng có thể khống chế được viên đạn con con đó, cho dù là chiến sĩ cường hãn đến mức nào cũng không thể coi thường bọn họ được nữa.

Tình hình thực tế ngày đó, Tiêu Chi Liệt còn nhớ rõ ràng. Thi thể của hai ông bà Tiêu cùng các chiến hữu được đặt yên ổn trên xe tải quay trở về doanh trại, mà không có người điều khiển xe. Tự tay cô đưa ba mẹ vào quan tài, súng của bọn họ vẫn nằm trong bao, đạn vẫn đầy, trên người không có bất cứ vết thương nào, chỉ tựa như đang ngủ. Thậm chí mẹ còn ôm lấy tay ba, gối lên đầu vai ông, khóe môi hơi cười.

Tiêu Chi Liệt đã không còn nhớ rõ vì sao ba mẹ lại muốn đi tấn công tộc người của Tô Vĩ Tĩnh, hình như trong sơn cốc mà bọn họ định cư có một nguồn suối quý báu không bị ô nhiễm, hay có lẽ nghe mẹ nói trong cốc đó vẫn còn bảo tồn được cảnh vật của kỷ nguyên Mặt Trời, phong cảnh rất đẹp, hoặc cũng có thể là nguyên nhân khác. Những người ở nơi đó hầu như không trang bị vũ khí, vì thế bọn họ chỉ lái đi hai chiếc xe, dẫn theo mười người nữa. Và những người đó không còn sống mà quay về.

Từ đó vùng sơn cốc kia trở thành lãnh địa của Tô Vĩ Tĩnh, không ai dám đặt chân vào.

Những chuyện sau đó rất đơn giản, chỉ là báo thù, ỉn nhẫn, giằng co và lằng nhằng. Người bên phe bọn họ ngày càng ít đi, có người hy sinh, có người trốn tránh, có người thoát ly lên núi tự độc chiếm một vùng. Tiêu Chi Vũ vì muốn đối kháng Tô Vĩ Tĩnh, nên đã lên vào nhóm pháp sư để học pháp thuật; còn Tiêu Chi Liệt thì tin tưởng rằng pháp thuật đều là giả dối, chỉ cần ý chí thật mạnh mẽ kiên định, thì sẽ không bị trò ma thuật này mê hoặc.

Mà cô cũng thực sự làm được. Lần đầu tiên giao đấu trực tiếp với Tô Vĩ Tĩnh, trước khi hắn định cướp đoạt ý thức của cô, cô đã kịp bóp cò súng, một phát súng này khiến hắn phải tỉnh dưỡng trong cốc suốt nửa năm.

Tô Vĩ Tĩnh nhờ giết ba mẹ cô mà trở nên nổi tiếng, còn ba chữ Tiêu Chi Liệt này cũng bởi bắn trúng ngực Tô Vĩ Tĩnh mà được mọi người biết đến. Khi mọi người nói đến cô, họ sẽ không nói “Đó là con gái của đôi vợ chồng kiêu hùng”, mà sẽ nói “Đó là người duy nhất còn sống sót dưới tay Tô Vĩ Tĩnh.”

Mà có lẽ đó cũng là nguyên nhân sau khi hắn bắt cô làm tù binh mà không giết cô ngay lập tức.

Trong những ngày làm tù binh, Tiêu Chi Liệt đã được nhìn thấy sơn cốc đó. Nơi đó quả thật rất đẹp, hoàn toàn khác biệt với quang cảnh cần cỗi bên ngoài. Nguồn suối trong lành cuộn cuộn vắt ngang qua sơn cốc, hình thành một dòng suối trong veo quanh co, dẫn nước tưới sang đất hai bên bờ, cung cấp lương thực dồi dào cho người dân trong cốc. Dòng suối thượng du không thích hợp để trồng trọt, nên để cho cỏ dại mọc trải rộng, dùng để chăn thả trâu dê. Thời gian cô bị bắt lên cũng chính là mùa ra hoa, trên đồng cỏ nở đầy những bông hoa dại đủ sắc màu, giống như một bức tranh chốn bồng lai tiên cảnh.

Khi cô đứng bên dòng suối đã gặp Tô Vĩ Tĩnh, cùng hắn trò chuyện qua vài câu.

Nói là tù nhân, nhưng không có ai theo dõi. Cô chậm rãi bước tới khe suối. Dưới hạ du là đồng ruộng, đang có người gặt cỏ, một đàn dê được chăn thả tự do trên đồng cỏ, không biết người chăn dê tranh thủ rảnh rỗi đi đâu. Triền núi cản lại ánh nắng chói chang của Hậu Nghệ và Mặt Trời, trên sườn núi là một rừng cây rậm rạp, giúp cho nhiệt độ ban ngày ở nơi đây không quá cao. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, trong lòng tính toán xem mình có thể thoát khỏi đây không.

Nhưng vừa quay đầu thì thấy Tô Vĩ Tĩnh đứng sau cô ba thước, cô hơi giật mình, cổ bình tĩnh nói: “Anh để mặc tôi đi khắp nơi như vậy, không sợ tôi chạy mất sao?”

Anh mỉm cười: “Cô đi đến nơi nào, tôi đều biết.”

Cô vốn định phản bác, nhưng bỗng hiểu ra: “Vừa nãy tôi muốn chạy trốn, cho nên anh mới đến đây?”

Tô Vĩ Tĩnh vẫn chỉ mỉm cười, không nói gì.

Cô tiếp tục khiêu khích nói: “Một kẻ bị tôi bắn thương nửa năm không ra được khỏi cửa như anh, hình như quá bất cần thì phải, tôi nghĩ ít ra anh nên trối tay tôi lại.”

“Không sao, không có sủng, cô không thể gây tổn thương đến tôi.”

“Cho dù hai tay tôi không tác sát không thể hại anh, nhưng còn những người trong cốc, muốn lấy mạng vài người thì không thành vấn đề.”

“Oan có đầu nợ có chủ, người cô hận là tôi, nên sẽ không tùy tiện trút giận sang những người vô tội khác.”

Đến bây giờ khi Tiêu Chi Liệt hồi tưởng lại chuyện cũ, ký ức của cô vẫn hơi hỗn loạn, bóng dáng của Tô Vĩ Tĩnh luôn xen cùng với một số cảnh trong mơ khi bọn họ đi du lịch. Đôi vợ chồng trẻ cứ đến ngày nghỉ lễ là lại đi đến các vùng ngoại ô để du lịch, dù bình dị nhưng thật sự rất thoải mái. Tô Vĩ Tĩnh thích đưa cô đến những địa phương không nổi tiếng, rất ít khách du lịch, nhưng phong cảnh vẫn giữ được nguyên vẹn của tự nhiên. Trong sơn cốc có một dòng suối, hoa nở khắp nơi, anh nắm lấy tay cô đi dạo bên bờ, những cảnh như vậy lặp đi lặp lại vô số lần, rồi lại nhớ đến những cuộc nói chuyện khi cô giận hờn tranh cãi làm nũng với anh, còn vẻ mặt của anh trước những lần như vậy vẫn luôn dịu dàng ảm áp, khiến người ta phải đắm say.

Làm sao có thể như vậy, bọn họ là kẻ thù không đội trời chung, mỗi lần giáp mặt đều phải là người chết thì ta sống, bầu không khí lúc đó chắc hẳn phải nghiêm túc mà căng thẳng.

“Nhưng, tôi không hận anh.” Giọng nói của cô bình tĩnh mà lạnh nhạt, “Ba mẹ tôi đúng là kẻ xâm lược, bọn họ muốn chiếm lấy vùng đất phì nhiêu đó, việc anh muốn bảo vệ gia đình mình, không có gì đáng trách.”

Anh lập tức nói: “Tôi không muốn làm kẻ địch của cô...”

“Nhưng vậy thì sao chứ?” Cô ngắt lời anh, tiếp tục nói, “Ai đúng ai sai cũng không quan trọng, điều quan trọng là bọn họ là ba mẹ tôi, còn anh thì giết chết bọn họ, đó là lý do mà tôi bắt buộc phải giết anh. Có lẽ anh nên giết tôi trước đi, dù sao kết quả cũng giống nhau thôi.”

Anh nhăn mày: “Tôi sẽ không giết cô.”

Cô quay mặt nhìn anh: “Anh bắt tôi về đây lại không giết tôi, là muốn hòa giải ư? Anh đừng cố gắng nữa, chuyện này tuyệt đối không thể. Người chết trong tay anh quá nhiều, dù tôi đồng ý, thì những người khác cũng sẽ không đồng ý.”

Tô Vĩ Tĩnh nói: “Những người khác có đồng ý hay không cũng không hề gì, chỉ cần cô đồng ý.”

Cô quan sát anh thật lâu, ánh mắt anh sâu thẳm mà u ám, khiến cô nhìn không thấu. Cuối cùng cô nở nụ cười khinh miệt, xoay người bỏ đi: “Nằm mơ.”

Đó là sự minh mẫn cuối cùng trong ký ức của cô, sau đó cô đã ngủ, rơi vào một giấc mộng xuân thu dài đằng đẵng, mãi cho đến hôm nay mới tỉnh lại.

Những cảnh tượng trong ảo mộng bắt đầu rút đi như thủy triều. Vườn hoa rậm rạp xung quanh hóa thành hơi nước trong suốt, gặp nhiệt độ cao lập tức bốc hơi không còn dấu vết; con bướm trắng xoay tròn thành một cơn gió, rơi xuống và hóa thành pháp sư áo xám; âu phục cùng giày da trên người Ngụy Tầm cũng chỉ là giả, hắn vẫn luôn mặc bộ quân phục ngụy trang; và Tô Vĩ Tĩnh trước mặt, cũng từ một người đàn ông tóc ngắn mặc áo ở nhà biến thành pháp sư tóc dài mặc áo vạt dài.

Sắc mặt anh tái nhợt, tay phải đè lên ngực, không nói gì.

Người trong doanh trại đã phát hiện ra, bọn họ đều cầm vũ khí trong tay xúm lại gần, nòng súng nhắm vào người ở giữa vòng vây. Ngụy Tầm cũng rút súng ra, cùng với Tiêu Chi Vũ chậm rãi lùi về đám người kia. Những nòng súng kia đều run rẩy, ngón tay vận vẹo trên cò súng. Không ai có gan nổ súng trước, bởi không biết liệu viên đạn có giống như trong truyền thuyết, rằng nó sẽ quay ngược trở lại và xuyên thấu qua người mình hay không.

Ngụy Tầm ngấm qua nhiều góc độ đều không được, vì Tiêu Chi Liệt và Tô Vĩ Tĩnh quá gần nhau, từ phía hắn nhìn lại cô vừa vận đứng chắn trước người Tô Vĩ Tĩnh, nếu bắn bừa không khéo lại ngộ thương cô.

Tiêu Chi Vũ gọi cô: “Chi Chi, lại đây.”

Tiêu Chi Liệt không hề nhìn lại hắn, nhưng lại lạnh lùng liếc một vòng xung quanh. Từng người bị cô nhìn đều vô thức mà tránh né khỏi tầm mắt cô, trong tư tưởng đều nghĩ: người thủ lĩnh ác nghiệt mạnh mẽ kia đã trở về, mấy ngày nay tính tình của cô ấy khi bị ngốc vẫn tốt hơn, nhưng pháp sư lại bảo đó là do di chứng của thuật Mê Hồn mà thôi.

Giọng nói của cô vẫn nhạt nhẽo không chứa chút độ ấm nào mà hạ mệnh lệnh: “Tất cả bỏ súng xuống, để hắn đi.”

Có người bị căng thẳng mà nuốt nước bọt, thế nhưng không một ai chuyển động.

Tiêu Chi Liệt lại đề cao giọng thêm: “Tôi nói tất cả bỏ súng xuống, không nghe thấy sao?”

Có người quay đầu nhìn thăm dò Ngụy Tầm và Tiêu Chi Vũ, nhưng súng trên tay vẫn không hề động.

Ánh mắt Tiêu Chi Liệt bắn về phía người kia: “Nhìn hắn làm gì? Rốt cuộc ở đây tôi là người quyết định hay là hắn? Hả?”

Người nọ lập tức cúi đầu xuống, nhưng tay vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Chi Vũ tiếp lời nói: “Chi Chi, em là thủ lĩnh của chúng tôi, mọi chuyện đều để em quyết định, nhưng chỉ có chuyện này chúng tôi không thể nghe theo em. Em hãy hỏi tất cả những người có mặt ở đây, có ai là không có bạn bè người thân bị chết trong tay Tô Vị Tĩnh, nếu em muốn thả hắn đi, trừ phi chúng tôi chết. Thêm nữa ba mẹ chúng ta, chị dâu em cùng Linh Linh, bọn họ chết như thế nào, em đã quên rồi ư? Vì giấc mộng đó mà em đã quên hết sao? Sao em có thể thả hắn đi được?”

Lòng Tiêu Chi Liệt đã rối loạn đến cùng cực. Cô vẫn chưa thể hoàn toàn thoát ra khỏi côi mộng đó, khi thì cảm thấy bản thân mình là cô vợ vô dụng được anh chồng yêu thương che chở, khi lại thấy bản thân mình là một nữ chiến binh kiên cường lạnh lùng; có chốc lại nhớ đến cảnh Tô Vị Tĩnh ôm cô cùng ngủ, một chốc lại nhớ đến khuôn mặt của những người chiến hữu thân thiết đã bị giết chết.

Cô cần được tỉnh táo mà suy nghĩ. Có thể nào cũng không phải là bây giờ, đừng nên ép cô phải lập tức ra một quyết định tàn khốc đến thế.

Cô biện minh nói: “Hắn... Lần trước hắn bắt em làm tù binh nhưng không giết em, ăn miếng trả miếng, lần này em cũng tha cho hắn, coi như không ai nợ ai.”

Song đứng trước huyết hải thâm cừ, nhất là nhiều người cùng chung một mối huyết hải thâm cừ trước mặt đây, lý do này quả thật quá yếu ớt, ngay cả chính cô cũng cảm thấy thiếu tự tin.

Đôi bên cứ giằng co, không ai chịu nhường ai, cũng không ai dám tiến thêm một bước. Bên kia là hơn mười chiến hữu vác súng chuẩn bị chiến đấu, bao gồm cả anh ruột của cô; bên này chỉ có cô và Tô Vị Tĩnh, anh không hề nói câu nào, ngay cả tư thế cũng không chuyển.

Cuối cùng Tiêu Chi Vũ cũng nhìn ra manh mối, khẽ cười một tiếng phá vỡ tình thế bế tắc này: “Thôi được, Chi Chi, cho dù bọn anh có đồng ý với yêu cầu của em, nhưng em hãy thử quay lại mà hỏi hắn xem, hắn còn đi được sao?”

Tiêu Chi Liệt quả thật quay đầu lại, nhưng vào đúng lúc này, trong đoàn người kia bỗng trở nên nhốn nháo vang lên tiếng bước chân gấp gáp cùng với tiếng gào thét chói tai của cô gái trẻ cắt đứt bầu không khí đang lặng ngắt như tờ này: “Tô Vị Tĩnh! Tao giết mày!”

Tiểu Tuyền như điên như dại chạy đến, thậm chí còn không để ý đến những đồng đội ở trước mặt mà bóp cò súng. Phát súng đầu tiên chệch, phát thứ hai xuyên qua bả vai Tô Vị Tĩnh, phát thứ ba vào giữa đầu gối anh. Ngụy Tầm cùng vài người hai bên lập tức chạy tới giữ cô ta lại, nhưng cô ta vẫn giãy dụa bắn lên trời thêm vài phát nữa, mới bị Ngụy Tầm tước đi vũ khí.

Tiêu Chi Liệt gấp đến độ mắt, đưa tay xuống định cầm lấy súng dắt trên thắt lưng mình, thì bị Tiêu Chi Vũ đè lại hai tay: “Em định làm gì?”

Tô Vị Tĩnh không chống đỡ được nữa mà quỳ xuống, chỉ một lát máu đã nhiễm đỏ cát bụi trước mặt anh. Song máu không phải từ vết thương trên đầu gối cùng bả vai anh, mà là từ trong miệng anh nôn ra. Anh bắt đầu ho dữ dội, từng ngụm máu bắn tung tóe xuống đất.

Tiêu Chi Liệt sợ đến ngất người, những người xung quanh cũng sửng sốt, mở mắt trừng trừng nhìn anh không ngừng ho ra máu. Không ngờ một người lại có thể ho ra nhiều máu đến thế, đọng thành một vũng sâu bên người, đến đạn xuyên qua động mạch cũng không đến thế.

Tiêu Chi Vũ nhìn em gái mình không giãy dụa mới từ từ buông tay ra, khẽ nói: “Em nhìn đi, hắn không thể đi được nữa. Ngay từ khoảnh khắc em bắt đầu rơi vào trò ma thuật đó, hắn đã không thể ra đi được nữa rồi.”

Cô vịn lấy cánh tay Tiêu Chi Vũ mà ngơ ngác nhìn Tô Vị Tĩnh. Cuối cùng anh cũng ngừng ho, giơ tay áo lên lau đi vết máu trên khóe môi, rồi vươn tay về phía cô. Thậm chí anh còn nở một nụ cười, là nụ cười giống như bao lần cô trẻ hèn, giống như mỗi lần đứng thật lâu trước cổng công ty chờ cô tan làm, một nụ cười ấm áp dịu dàng.

“Chi Chi, đừng sợ... Đây chỉ là, một giấc mơ mà thôi, tỉnh dậy... thì sẽ không sao nữa...” Anh chỉ có thể nói một cách đứt quãng, “Đến đây, đến đây với anh, nắm lấy tay anh...”

Đây chỉ là một giấc mơ mà thôi, tỉnh dậy sẽ không sao nữa.

Cánh tay Tiêu Chi Vũ giữ lấy cô, nhưng cô lại nhẹ nhàng gạt ra. Cô đi về phía Tô Vị Tĩnh, vươn tay nắm lấy bàn tay run rẩy nhuộm đầy máu của anh.

Thừa cơ mọi người đang kinh hoàng nhìn hai người ở trung tâm, Tiểu Tuyền giãy thoát khỏi tay một đồng đội, xông về phía sau Tô Vị Tĩnh. Tuy súng đã bị Ngụy tầm lấy đi, nhưng cô ta vẫn chạy tới đá trúng vào lưng Tô Vị Tĩnh khiến anh đập người xuống đất, tiếp đó còn hung hăng giẫm thêm hai phát, khiến anh lại nôn tiếp ra hai ngụm máu nữa mới hả giận.

Người Tô Vị Tĩnh vùi xuống cát bụi, anh không còn sức để đứng lên nữa. Nhưng tay anh vẫn duỗi về phía cô, bàn tay hơi khom lại, chỉ đợi cô đặt tay lên tay anh, để có thể nắm thật chặt.

Tiêu Chi Liệt bước lảo đảo một bước, bước tiếp theo đã khụy gối quỵ xuống cạnh anh. Khuôn mặt anh đang gằn trong gang tấc, nhưng ánh mắt đã dần dần tan rã, nụ cười trên mặt bắt đầu cứng đờ.

Đây chỉ là một giấc mơ mà thôi, tỉnh dậy, sẽ không sao nữa.

Cuối cùng cô cũng nắm lấy tay anh, nhắm hai mắt lại.

9. Chương 9: Ngày Cuối Cùng

Tiêu Chi Liệt mở mắt tỉnh dậy từ trên chính chiếc giường đôi đã ngủ được ba năm của mình.

Lọt vào tầm mắt là khung cảnh quen thuộc. Giữa trần nhà là cây đèn trần mà cô cùng Tô Vị Tĩnh trước hôn cưới đã treo lên; cô chọn rèm cửa kẻ sọc màu bạc, nhưng anh lại nói rằng treo màu bạc trong phòng ngủ trông rất ảm đạm buồn tẻ, không ấm áp, bởi vậy nên đã mua màu hồng nhạt điểm những nụ hoa li ti, sau đó anh bị cô chê giễu rất lâu; mùa đông cô thích nằm trên giường xem tivi, bởi vậy nên trên kệ tủ cuối giường đặt một chiếc tivi và hai bên kệ thì để đầy những bức ảnh cưới của họ; bộ âu phục của anh vẫn treo trên giá quần áo, giống như anh vừa về nhà, hoặc có thể là sáng sớm vừa thức dậy, chưa ra khỏi nhà.

Tất cả đều giống như thường ngày — nếu như không để ý đến những chi tiết bé xíu bất hợp lý khác.

Hoa văn trên trần nhà thạch cao không còn rõ ràng; rèm cửa thiếu hoa văn cùng tua rua; truyền hình cáp bị mất; giá áo vẫn luôn để ở góc đông nam nay lại chuyển sang góc tây nam; khi cô tỉnh lại, trên giường không có chăn.

Anh không ở nhà. Anh cũng không ở gần đây. Anh không còn nữa... Cô không thể cảm nhận được anh ở bất cứ nơi nào. nguồn: ngocanh254.wordpress

Ngay cả một người không tin vào sức mạnh tinh thần như cô cũng không thể bỏ qua được cái cảm giác mất mát khi một người sớm tối sống bên mình bỗng nhiên biến mất, và loại cảm giác rằng mình sẽ không bao giờ tìm lại được người đó nữa càng mãnh liệt hơn. nguồn: ngocanh254.wordpress

Đây chỉ là một cảnh trong mơ, thuộc về một chuỗi những giấc mơ huyền ảo không có thực kia, hay đúng hơn là một mảnh nhỏ cuối cùng còn sót lại.

Rõ ràng cô biết đây là giả, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được sự thật này.

Cô và anh cùng sống ở nơi đây ba năm, hơn một nghìn ngày đêm, chẳng thể đếm nổi được số lần bọn họ cùng nhau đi ăn nhà hàng, đi xem phim, đi du lịch. Trở về thời điểm sớm hơn một chút, khi cô và anh mới yêu nhau, thậm chí là khi cô mới quen anh, nhiều năm như vậy, thế mà cô vẫn nhớ kỹ từng chuyện một, nếu có thể ghi hình lại, chắc có lẽ phải chiếu đến hàng nghìn giờ. Nhưng thật ra từ lúc cô bị bắt làm tù binh cho đến khi được Ngụy Tầm cứu viện thành công, tổng cộng cũng chỉ hơn mười ngày mà thôi. nguồn: ngocanh254.wordpress

Mộng là như vậy, có thể chỉ là một giấc ngủ trưa ngắn ngủi, nhưng biết đâu trong mộng ta đã đi qua cả đời. nguồn: ngocanh254.wordpress

Sự hòa thuận ân ái của ba mẹ, quan hệ thân thiết vững chắc giữa hai nhà thông gia, thanh mai trúc mã từ thuở niên thiếu, khi mới tình đầu nảy nở, khi yêu nhau đắm say ngọt ngào, cuộc sống hôn nhân bình thản hay những lúc đỡ dần nhau vượt qua khó khăn, mỗi đêm ru nhau ngủ trong vòng ôm ấm áp, hay quan hệ vợ chồng thân mật khăng khít, đều là giả, tất cả đều là do anh hư cấu ra.

Bọn họ chưa bao giờ chân chính có được những thứ ấy.

Lúc này đây, cô trơ trọi nằm trên chiếc giường mà hai người đã ngủ suốt ba năm qua, hồi tưởng lại từng chi tiết trong những năm bọn họ sống bên nhau, để rồi sau đó mới chợt nhận ra, những lời nói yêu thương mà cô từng chế nhạo qua vô số lần, và cứ mỗi khi nghe thấy anh nói là lập tức ngắt lời, hóa ra là thật sự.

Anh nói, Chi Chi, ở bên em, là mục đích duy nhất của đời anh.

Ở bên em, là mục đích duy nhất của đời anh. nguồn: ngocanh254.wordpress

Đây chỉ là một thế giới hư cấu trong mơ, nhưng nó lại tồn tại vì một ý nghĩa duy nhất.

Giờ đây, mộng cũng đã tỉnh dậy rồi, cho nên thế giới này cũng phải biến mất.

Cô ngồi dậy đi tới cạnh cửa sổ, kéo tấm rèm ra, ngoài cửa sổ chỉ còn là một màn sương trắng dày đặc, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, và cửa sổ cũng đã biến thành một tấm thủy tinh, không thể mở ra được nữa.

Anh đã không còn sức để duy trì cả một thế giới ảo khổng lồ, chút sức mạnh cuối cùng còn sót lại chỉ đủ để bảo vệ một góc nhỏ nhỏ của ngôi nhà mà bọn họ từng chung sống mà thôi.

Trên tủ lạnh vẫn còn dán đầy những mảnh giấy ghi chú ối lần anh có việc đột xuất. Ví dụ như: Điểm tâm bên cạnh lò vi sóng, bánh kem 1 phút, sandwich 40 giây, trái cây không cần làm nóng; buổi tối anh họ mời khách, sáu rưỡi sẽ đón em; hôm này về trễ, tan tầm đến tiệm giặt là lấy giúp anh bộ quần áo; bên ngoài đang có gió lớn, nhớ đội mũ, mũ treo ở giá cửa; ông trẻ muốn xem ảnh chúng mình, em chọn hai tấm, mai anh đi gửi.

Những việc như vậy đối với cuộc sống ngày thường chỉ là những việc nhỏ, hàng ngày đều có thể xảy ra, cho nên cô chưa từng chú ý đến. nguồn: ngocanh254.wordpress

Và cũng chưa bao giờ nghĩ rằng đến một ngày nào đó những việc nhỏ như thế này sẽ không còn xảy ra nữa.

Cô cũng không còn được ăn bữa sáng do anh chuẩn bị, không còn ai đón cô về nhà sau một ngày làm việc bận rộn, có gió to mưa lớn cũng chẳng còn người nhắc cô mặc thêm áo nữa. Cô có muốn vì anh mà làm một người vợ có trách nhiệm, hay cho dù là đến tiệm giặt ủi lấy quần áo, thì cũng chẳng còn hy vọng để thực hiện nữa.

Không, không, nhất định phải còn một chuyện nào đó cô có thể làm được chứ.

Cô gỡ xuống từng mảnh giấy anh ghi, tầm mắt dừng trên tờ ghi chú mới nhất. Được rồi, trước khi anh đi công tác đã dặn cô chọn hai tấm ảnh gửi cho ông trẻ, nhưng cô lại quên mất việc này.

Album ảnh để ngay trong kệ tivi, có tất cả ba quyển to. Cô ngồi xuống sofa, lật xem từ mới đến cũ. Quyển có trang trí kỳ công đẹp nhất là quyển chứa ảnh đám cưới của họ, có gần hai trăm tấm. Từ trước

đến nay chỉ thấy phụ nữ ham thích chụp ảnh cưới, còn đàn ông thì phần lớn là không cam tâm tình nguyện hoặc không dễ tâm thấy sao cũng được, nhưng Tô Vĩ Tĩnh đối với chuyện đi chụp ảnh cưới lại tỏ ra nhiệt tình thái quá, lôi kéo cô đi chụp ở mười địa điểm khác nhau, còn chụp ở những nơi linh tinh thì không đếm xuể. Mà không chỉ chụp ảnh cưới, ngay cả hôn lễ anh cũng hăng hái lo liệu tất cả, ngoài chuyện của anh ra thì những chuyện khác anh đều bỏ mặc hết thảy, giống như đây là việc quan trọng nhất trong cuộc đời anh, vì thế mà vùng tiền như rác không hề tiếc nuối.

Khi đó cô không hiểu gì hết. Bị đủ loại chi tiết rườm rà hành cho không chịu nổi được, nên cô đã cáu giận với anh, mắng rằng chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào phiền phức như anh. nguồn: ngocanh254.wordpress

Cô bỗng nhớ tới hôn lễ của Tiêu Chi Vũ và chị dâu. Thực ra cũng không giống hôn lễ cho lắm, Tiêu Chi Vũ chỉ nắm tay chị dâu đi đến trước mọi người tuyên bố hai người đã kết làm vợ chồng, rồi quỳ gối kính rượu ba mẹ, vậy là đã kết thúc buổi lễ. Có người trêu chọc muốn chúc say Tiêu Chi Vũ, nhưng uống chưa được vài chén thì có một con tinh tinh khổng lồ cánh dài quăng đá vào doanh trại, nên bọn họ buộc phải vội vàng chuyển vị trí.

Trên ngón tay trái của chị dâu thường đeo một chiếc nhẫn bạc, đó là của Tiêu Chi Vũ tặng cho chị ấy, kiểu nhẫn chỉ là hình lá đẹp đơn giản, nhưng trong hoàn cảnh này nó lại vô cùng quý giá. Khi nhắc đến nguồn gốc chiếc nhẫn này, về mặt chị dâu lúc nào cũng e lệ hạnh phúc: “Chi Vũ nói, người ở kỷ nguyên Mặt Trời khi tổ chức hôn lễ đều phải trao nhẫn cho nhau. Tiếc là bây giờ kim loại quý quá khó tìm, chỉ có thể làm ra một chiếc, nếu có một đôi thì tốt biết mấy ...”

Tô Vĩ Tĩnh tổ chức cho cô một hôn lễ long trọng xa hoa nhất, giống y như đám cưới ở kỷ nguyên Mặt Trời, mỗi một công đoạn từ nhỏ đến lớn đều vô cùng hoàn mỹ.

Khi đó cô không hiểu. Cô chỉ cảm thấy quá phiền phức, ồn ào mệt mỏi, không bao giờ muốn kết hôn nữa. Cô còn ngại hoa văn trên chiếc nhẫn cưới sẽ móc vào quần áo, nên chưa bao giờ đeo. nguồn: ngocanh254.wordpress

Hạnh phúc khi có một chiếc nhẫn bạc, đến giờ cô mới hiểu ra.

Cô trong tấm ảnh chụp từ trang phục đến khuôn mặt đều tinh tế đẹp đẽ, thợ trang điểm quả thật có tay nghề cao, lại có thể khiến cho cô trở nên vô cùng xinh đẹp, đứng cạnh Tô Vĩ Tĩnh thành một cặp trai tài gái sắc. nguồn: ngocanh254.wordpress

Cô xem cẩn thận từng tấm ảnh có chụp Tô Vĩ Tĩnh. Khác hẳn với nụ cười cứng nhắc trên khuôn mặt cô, thì về mặt của anh hoàn toàn tự nhiên, anh nở nụ cười trông thật hạnh phúc, khiến cô không tài nào nhìn thẳng vào mắt anh được.

Khi cô ở trong cõi mộng, cô luôn hoài nghi những chuyện này không giống như thật; nhưng đến khi cô phát hiện ra những chuyện này thật sự là giả, thì lại mong sao tất cả đều là sự thật.

Tất cả những chuyện này là giả mà cũng là thật.

Cô cuộn người trên ghế sofa chậm rãi lật từng trang trên cuốn album một cách vô thức, cơn buồn ngủ bỗng dâng lên, khiến cô phải chớp mắt một cái. Đầu vừa gật xuống, cô lập tức tỉnh táo lại, lắc mạnh đầu. nguồn: ngocanh254.wordpress

Nhưng rất nhanh sau đó, cơn buồn ngủ kéo tới càng mau hơn.

Cô sắp ngủ. Hoặc phải nói là cô sắp tỉnh. nguồn: ngocanh254.wordpress

Rốt cuộc giấc mơ này cũng đi đến tận cùng rồi. nguồn: ngocanh254.wordpress

Sương mù dày đặc xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh tràn ngập vào trong nhà, hoa văn trên sàn nhà bắt đầu mờ nhạt dần, đồ trang trí trên tường cũng phai màu đi, những tấm ảnh chụp trong album giống như bị một lớp sương mù che phủ. Căn nhà của bọn họ, thế giới này, đang dần dần tan biến. nguồn: ngocanh254.wordpress

Cơn buồn ngủ khiến cô gần như không thể mở nổi mắt. Cô chống mạnh xuống bàn trà kéo ngăn tủ ra, lấy cái kéo, dùng hết sức lực đâm xuống cánh tay mình.

Chẳng biết đã đâm trúng hay chưa; hình như có đau, mà lại hình như không hề đau. Tất cả cảnh trong mơ đều là ảo giác, mà người tạo ra những ảo giác này, đang dần chết đi.

Con người đã nghĩ ra rất nhiều cách để chống lại cơn buồn ngủ, treo tóc lên xà nhà, lấy dùi đâm vào bắp đùi, caffeine, taurine*, đủ các loại phương pháp khác nhau để ngăn cản cơn buồn ngủ của bản thân.

Nhưng, con người phải làm thế nào, để ngăn cản bản thân mình thức tỉnh.

10. Chương 10: Đêm Cuối Cùng

Trong doanh trại bắt đầu đốt lửa, khi ánh lửa đầu tiên bùng lên xuyên qua lều vải chiếu lên mặt thì Tiêu Chi Liệt thức tỉnh. Thời gian gần đây cô ngủ không sâu, trong khi ngủ lúc nào cũng duy trì trạng thái cảnh giác, như vậy mới có thể tùy thời mà đối phó với bất kỳ biến cố đột phát nào, đây chính là khả năng thiết yếu đối với một người chiến sĩ trong môi trường sinh sống ác liệt hỗn loạn này.

Nếu theo nếp sống ngày trước thì bây giờ cô sẽ lập tức xoay người rời giường thu dọn hành trang chuẩn bị nhổ trại, tuyệt đối không lè mề dầy dụa. Thế nhưng lần này cô lại im lặng nằm trong túi ngủ không hề cử động, suy nghĩ về khoảng khắc trước khi tỉnh dậy.

Cô cảm thấy bản thân hình như vừa nằm mơ, nhưng lại quá mơ hồ, mờ nhạt không rõ có phải là mơ không nữa.

Từ khi... Cô chưa từng nằm mơ.

Suy nghĩ chầm một phút đồng hồ, không ra kết quả. Cô ôm lấy túi ngủ ấm áp, rồi bỗng nhiên nhớ ra, “Trước kia” cuối tuần nhàn rỗi không có việc gì, cô thích nhất là nằm ỳ trên giường, rõ ràng đã tỉnh rồi, những không chịu bò ra khỏi ổ chăn. Càng vào đông rét mướt thì càng ỳ hơn, cô có thể nằm tổ trong chăn đến giữa trưa. Tô Vĩ Tĩnh không những không giục cô thức dậy, mà còn bưng cơm nước vào tận phòng ngủ, để cô ngồi luôn trong ổ chăn mà ăn, khiến cho cô tự cảm thấy mình lười nhác đến quá đáng, vì thế mới không cam tâm mà đứng dậy mặc quần áo.

Cô nghĩ tới đây, lại cau mày, lập tức ngồi dậy. Sống như đồ vô dụng như vậy có gì đáng nhớ nhưng, và càng không nên có những suy nghĩ yếu đuối như thế.

Ngoài lều có tiếng bước chân, dựa vào thính giác nhạy bén của mình cô có thể phán đoán được là hai đàn ông, từ hai hướng đi tới, chạm mặt ở ngay cửa lều. Cô nghe thấy Ngụy Tầm hỏi: “Chi Liệt đã dậy chưa?”

Người đáp lời chính là Tiêu Chi Vũ: “Chưa.”

“Trời tối rồi, nên chuẩn bị xuất phát, muốn gọi cô ấy dậy không?”

Tiêu Chi Vũ nói: “Mấy ngày nay nó đều ngủ không ngon, nếu được thì cứ để nó ngủ thêm, không cần phải vội.”

Hai người im lặng một lát, rồi Ngụy Tầm dùng giọng điệu tán gẫu nói: “Chi Liệt khôi phục rất nhanh. Ở kỷ nguyên Mặt Trời, mọi người đều ban ngày ra ngoài buổi tối đi ngủ, một ngày đêm có 24 tiếng, khi tôi ở nơi đó hoàn toàn không thể ngủ được, bật hết cả đèn lên mà cũng chẳng ăn thua.”

“Con bé vẫn luôn là người có ý chí mạnh mẽ hơn hẳn chúng ta,” giọng nói của Tiêu Chi Vũ có phần cứng nhắc, “Huống hồ nơi đó cũng chẳng phải là kỷ nguyên Mặt Trời thực sự.”

“Thoạt nhìn thì rất giống với kỷ nguyên Mặt Trời được ghi chép trên sách cổ, so với môi trường bây giờ của chúng ta, nơi đó thật giống như Thiên đường.” Ngụy Tầm thở dài một hơi, “Số người mà tôi trông thấy trong một ngày ở nơi đó có khi còn nhiều hơn số người mà tôi sẽ gặp cả một đời ở đây, có thể tái hiện ra cả một thế giới phức tạp rồi ren trong một giấc mơ như vậy, sức mạnh của Tô Vĩ Tĩnh quả thật không thể tưởng tượng nổi.”

Tiêu Chi Vũ dường như không cam lòng vì bản thân bị đánh giá thấp hơn người cùng nghề: “Hư cấu ra một thế giới ảo, đúng là không biết tự lượng sức mình, cho nên sau khi tất cả ảo giác bị lật tẩy mới bị pháp thuật phản phệ mà chết. Pháp sư cũng chỉ là người, không phải thần tiên, thế mà cứ mơ mộng hão huyền sáng tạo cả một thế giới.”

“Nghe vậy tức là pháp thuật này rất nguy hiểm?”

“Chỉ cần người ở trong thế giới ảo đó ý thức được những gì bản thân đang nhìn là giả tạo, thì pháp thuật lập tức bị phá vỡ, phản nghịch lại người làm phép. Pháp thuật càng mạnh thì phản phệ càng nặng. Cũng giống như trò biểu diễn ảo thuật tầm thường làm mê hoặc con người, nếu bị phát hiện thì cũng không sao, không có gì nguy hiểm. Nhưng ai bảo hắn đi tạo ra cả một thế giới ảo khổng lồ, một Trái Đất có đến vài tỷ người như ở kỷ nguyên Mặt Trời như vậy.”

“Tôi cũng không hiểu, vì sao Tô Vĩ Tĩnh lại muốn làm như vậy. Chi Vũ, anh nói xem làm vậy có lợi gì cho hắn?”

Một lúc sau Tiêu Chi Vũ mới nói: “Dùng ảo giác để vây khốn quân địch, khiến cho tâm trí bọn họ u mê tự giết hại lẫn nhau, đó là thủ đoạn thường dùng của pháp sư để bù vào khuyết điểm không có sức mạnh tấn công, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

“Ồ, ra là vậy.” Ngụy Tầm cũng không phản bác, “Chi Vũ, anh có biết trong giấc mơ của Chi Liệt tôi đã nhìn thấy gì không?”

Tiêu Chi Vũ không nói một lời, Ngụy Tầm tiếp tục nói: “Cuộc sống của Chi Liệt tại thế kỷ 21 của kỷ nguyên Mặt Trời, có cả ba lần mẹ, gia đình hòa thuận, đời sống sung túc giàu có. Cô ấy làm trong một xí nghiệp không nhỏ, hình như là làm công việc hậu cần, hầu như không áp lực, lương cũng không cao. Anh bố trí cho tôi giả mạo thành cấp trên của cô ấy, khi trà trộn vào đó tôi đã vô cùng ngạc nhiên, Chi Liệt mà tôi biết, dù ở bất cứ thời điểm nào cũng là người xông vào mặt trận đầu tiên, tác phong làm việc như sấm sét, thế mà lại đi làm một nhân viên văn phòng vô tích sự như vậy. Điều càng khiến tôi giật mình hơn là, theo lời đánh giá của người quản lý, thì cô ấy có tính lười nhác, làm việc thiếu nghiêm túc, nhưng nhà chồng cô ấy lại là khách hàng quan trọng, cho nên phải tạo mọi điều kiện cho bà phu nhân được nuông chiều từ bé này.” Nói đến đây hắn ngừng lại một chút, “Chi Vũ, anh đoán xem chồng của cô ấy là ai?”

Tiêu Chi Vũ vẫn không lên tiếng, Ngụy Tầm vẫn tự hỏi tự đáp: “Chồng cô ấy, là Tô Vĩ Tĩnh.”

“Bọn họ quen nhau từ nhỏ, là đôi thanh mai trúc mã, về sau trưởng thành thì kết hôn. Tô Vĩ Tĩnh rất chiều chuộng cô ấy, để cho cô ấy trở thành một cô vợ mẫn mai không phải động vào bất cứ việc gì, phải gánh bất cứ trách nhiệm nào. Khi Chi Liệt mới tỉnh dậy, anh cũng nhận ra đúng không, cô ấy rất khác trước đây. Tôi còn trông thấy cô ấy ôm anh, tựa trên vai anh, để anh vuốt tóc cô ấy. Tôi đoán thời điểm cô ấy từng làm như vậy chắc không quá mười tuổi nhỉ? Lúc ấy anh có cảm thấy rằng, người em gái như vậy mới thật sự giống em ruột của mình không?”

Tiêu Chi Vũ không còn nhần nại: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Tôi chẳng muốn nói gì, tôi chỉ không hiểu mà thôi. Tô Vĩ Tĩnh dùng nhiều sức mạnh để tạo ra một thế giới ảo của kỷ nguyên Mặt Trời, ở tại nơi đó kết hôn với Chi Liệt, mang đến cho cô ấy một cuộc sống an nhàn, nuông chiều nâng niu cô ấy như một đóa hoa. Chi Vũ, anh nói xem vì sao hắn lại làm như vậy?”

Tiêu Chi Vũ không trả lời, nhưng hắn vẫn truy hỏi đến cùng, giọng cũng đề cao lên: “Vì sao hắn lại làm như vậy? Tôi có Tiểu Tiểu, rồi tôi lại mất đi Tiểu Tiểu, cho nên tôi mới hiểu ra; Chi Vũ, anh cũng từng có vợ, và anh cũng đã mất đi người vợ thân yêu, chắc anh cũng hiểu vì sao hắn lại muốn làm như vậy phải không? Nếu anh cũng hiểu, vậy anh vẫn còn muốn khăng khăng treo xác hắn lên cột cờ sao? Anh muốn cho ai nhìn? Cho Chi Liệt nhìn sao?”

Tiêu Chi Liệt bỗng bật dậy. Hai người đứng ngoài lều nghe thấy tiếng động, đều im bật, quay đầu lại đã thấy cô khoác áo đi ra. Ánh mắt của cô vô cùng lạnh nhạt, nhìn thẳng về phía cột cờ giữa doanh trại. Ngụy Tầm liếc mắt, nhìn thấy sắc mặt cô không thay đổi, nhưng khóe mắt lại hơi run run, đó chính là dấu hiệu cho thấy cô đang cố nén cơn thịnh nộ.

Tiêu Chi Vũ bỗng thấy hơi chột dạ, tiến lên một bước gọi cô: “Chi Chi...”

“Gọi người gỡ xuống, chôn ngay lập tức.” Về mặt cô không thay đổi vẫn nhìn cột cờ, giọng nói cũng lạnh nhạt không chút dao động. Ngụy Tầm cùng Tiêu Chi Vũ đưa mắt nhìn nhau, chỉ chần chờ một chút đã bị cô quát lớn một câu: “Ngay lập tức!”

Tiêu Chi Vũ không dám chậm trễ nữa, lập tức gọi người làm như cô nói. Tiêu Chi Liệt gấp gáp đi ra, quần áo cũng chưa mặc chỉnh tề. Cô cài lại áo khoác màu ngụy trang trên người, hỏi Tiêu Chi Vũ: “Tất cả mọi người chuẩn bị xong chưa?”

“Còn hơn nữa đang ăn.”

“Cho bọn họ mười lăm phút, kể cả dỡ trại lên xe tải, mười lăm phút sau lập tức xuất phát.”

“Rõ.” Tiêu Chi Vũ nghiêm túc đáp lại. Đây mới là Chi Liệt mà hắn biết, giọng điệu ra mệnh lệnh hoàn toàn không cho phép phản đối, trong hàng ngũ bọn họ, cô là người có quyền uy tuyệt đối. Dù tại Ngụy Tầm, hắn không nén được mà nhớ đến cái đêm Chi Liệt tựa trên vai hắn gọi hắn là anh trai, hắn cảm thấy hơi buồn phiền, nên giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Chi Chi, em vừa dậy, cũng chưa ăn cơm, mười lăm phút có đủ không...”

“Tôi nói mười lăm phút là mười lăm phút, anh không cần lo lắng cho tôi, nếu đang rảnh thì đi đón đón những người khác đi.” Tiêu Chi Liệt ngắt lời hắn, xoay người quay vào lều vải, đi đến trước cửa lại quay đầu nói: “Còn nữa, sau này đừng gọi tôi là Chi Chi, tôi không muốn nghe thấy cái tên này nữa.”

Tiêu Chi Vũ ngậm miệng không đáp lại được, lúc định nói thì cô đã xốc cửa lều đi vào mà không hề quay đầu.

Ngụy Tầm quay sang vỗ vỗ bả vai hắn, cười khổ nói: “Đi thôi, mười lăm phút không nhiều đâu. Đừng nhìn nữa, cô ấy vẫn luôn như vậy mà, anh còn chưa quen sao?”

“Nhưng tôi là anh ruột con bé...” Tiêu Chi Vũ lẩm bẩm nói, sau đó lại lắc đầu. Ngụy Tầm nói đúng, hắn đã quá quen với chuyện này rồi, Chi Chi làm nũng với hắn, chỉ tồn tại trước khi lên mười tuổi. Từng có một đoạn thời gian ngắn, hắn cảm thấy cô đã sống lại; và đến hôm nay, cô lại chết đi một lần nữa.

Hai người chia nhau đi thông báo cho đồng đội, chuẩn bị nhổ trại. Mười lăm phút sau, tất cả đã thu xếp ổn thỏa, Tiêu Chi Liệt đi phía trước, Tiêu Chi Vũ ở giữa, Ngụy Tầm đi sau cùng, đoàn xe nhờ bóng đêm yểm trợ tranh thủ mấy giờ nhiệt độ hạ xuống để đi tìm nơi có nguồn nước lương thực tiếp theo, tránh khỏi cái nóng của Hậu Nghệ.

Đêm nay, bọn họ đụng phải ba con sói hoang, một đoàn sư tử, đi ngang qua một con sông chưa kịp lấy nước đã bị cá Piranha tấn công, hy sinh mất bốn đồng đội. Khi hừng đông mới tạm tìm được nơi nghỉ chân, rồi ngay sau đó lại đụng độ với một đội quân khác, hai bên đánh nhau ác liệt chừng một giờ, chết mười người, nhưng lại thu nạp thêm một trăm người bên đối phương.

Những chuyện như thế xảy ra hàng ngày, dù là quá khứ hay tương lai cũng vậy, không có gì đáng ngạc nhiên, Tiêu Chi Liệt đã quen từ lâu.

Đây là một thế giới người chết ta sống. Những buổi sáng có người gọi bạn dậy, thấy chóng mặt thì làm nũng nằm ý trên giường, hay những ngày đi làm muộn bị thủ trưởng quở mắng, đã vĩnh viễn không còn.

———— Hết ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-diep>